॥ ஸ்ரீ: ॥

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.
பெரிய பரகால ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்.

வையமெல்லாம் மறை விளங்க வாள் வேல் ஏந்தும்
மங்கையர்கோன் மகிழ்ந்துபாடின

பெரிய திருமொழி.

இரண்டாம் பத்து.

பெரிய பரகால ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
நிகமபரிமள வ்யாக்யானமும்

திருவஹீந்த்ரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம்
பண்டித பூஷணம் தேஶிக தர்ஶநாசார்யர்
ஸ்ரீ உ.ப. வே.
மஹாமஹோபாத்யாய நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியின்
பதவுரையும் வ்யாக்யானமும் அடங்கியது.

நிகம பரிமள அச்சுக்கூடம்:
பராங்குச மந்திரம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

விலை ரூ. 3] 1933 [தபால் கூலி வேறு.

ஒன்பதாம் திருமொழி—சொல்லுவன்.

[திருப்பரமேச்வர விண்ணகர ஸ்ரீவைகுண்டப்பெருமாள் விஷயம்.]

சொல்லுவன் சொற் பொருள் தானவையாய்ச்
சுவை ஊறு ஒலி நாற்றமும் தோற்றமுமாய்
நல்லரண் நான்முகன் நாரணனுக்கு
இடம் தான்தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
பல்லவன் வில்லவன் என்று உலகில்
பலராய்ப் பல வேந்தர் வணங்கு கழல்
பல்லவன் மல்லையர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 1

ப — ரை.] சொல்லுவன் — சொல்லப்படுமதான, சொல் — சப்தம், பொருள் — அதின் அர்த்தம், அவை — ஆகிய இவற்றிற்கு, தான் ஆய் - நிர்வாஹகனாய், சுவை — ரஸம், ஊறு — ஸ்பர்சம், ஒலி — சப்தம், நாற்றமும் — மணம் இவைகளும், தோற்றமும் — பார்க்கப்படும் ரூபங்களும், ஆய் - ஆகிய இவைகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், நல் அரண் ரக்ஷணத்தைக் கொடுப்பவனாய், நான்முகன் - ப்ரும்மாவிற்கு அந்தர்யாமியான, நாரணனுக்கு - ஸர்வேச்வரனுக்கு, இடம் தான் - வஸிக்கும் இடமானது, தடம் — தடாகங்களினால், சூழ்ந்து — சூழப்பட்டு, அழகாய — அழகாயிருக்கிற, கச்சி — கச்சி நகரிலே, பல்லவன் வில்லவன் என்று — பல்லவன் என்றும் வில்லவன் என்றும், பலராய் — அநேகர்களாய், உலகில் — இந்தப் பூமியில், பல வேந்தர் - அநேகம் அரசர்கள், வணங்கு - வணங்குகிற, கழல் - வீரக்கழல்களையுடையவனாய், மல்லையர் கோன் - திருக்கடல் மல்லைக்கு அரசனான, பல்லவன் — பல்லவன் என்பான், பணிந்த - ஆச்ரயித்த, பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 1

ஒன்பதாம் திருமொழி.

அஷ்டபுஜகரன் உகக்கும்படியான அடிமை செய்த தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தியைத் தாம் உகந்த ப்ரஸங்கத்தாலே பரமே

ஒன்பதாம் திருமொழி.

கீழ்த் திருமொழிக்கும் இத்திருமொழிக்கும் ஸங்கதியை நிரூபிக்கிறார் — ' அஷ்டபுஜகரன் ' என்று தொடங்கி. வகையாமிர

ஶ்வர விண்ணகரத்தில் பல்லவன் என்பான் ஒருத்தன் வகையாயிரமாக அடிமை செய்ததும், அந்தப் பதியை உகந்த பரமேஶ்வரன் மல்லையர் கோனை அவன் செய்த அடிமைகளை உகந்து கொண்டருளினதும் தமக்கு இனிதாக நெஞ்சில் பட்டதாகையாலே தாம் இனிதாக அத்தை எல்லாம் அனுபவித்தபடியே நாமும் அனுபவித்து க்ருதார்த்தராம்படி அருளிச்செய்கிறார்.

சொல்லப்படுமேதான ஶப்தார்த்தங்கள் அவைகளுக்கெல்லாம் தானே நிர்வாஹகனாய், ரஸம் ஸ்பர்சம் ஶப்தம் கந்தம் ரூபம் இதுக்கெல்லாம் தானே நிர்வாஹகனாய், மோக்ஷப்ரதனை ரக்ஷகனாய்

மாக — ஒரு வகையிலே ஆயிரமாக, அதாவது எண்ணிறந்தவைகளாக. அந்தப் பதியை - அந்த க்ஷேத்திரத்தை. மல்லையர்கோனை — திருக்கடல்மல்லையில் வஸிப்பவர்களுக்கு அரசனை. உகந்து — ஸந்தோஷித்து, கொண்டருளினதும் — அங்கீகரித்தருளினதுவும். இனிதாக — போக்யமாக.

இப்படி ஸங்கதியை நிரூபித்தருளி, மேலே பாட்டிற்கு க்ரமேண அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் — ' சொல்லப்படுமேதான ' என்று ஆரம்பித்து. இத்தால் ஒருவனுக்கு ஒரு அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக மற்றொருவனால் வ்யவஹரிக்கப்படுமது இப்படி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதும், அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க யோக்யதையில்லாதவைகளான ஓசைகளும் அபஶப்தங்களும் விலக்கப்படுகின்றன என்பதும் த்யோதிதம்.

' ஈஶ்வர விஷ்ணு ஸ்ரீயம் வாணீ '

என்று அர்த்த போதகமான ஶப்தமிறே இவனுக்கு விபூதியாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்த ஶாமாநாதிகரண்யம் விபூதி விபூதிமத்பாவ நிபந்தனமென்று காட்டியருளுகிறார் — ' அவைகளுக்கெல்லாம் ' என்றாரம்பித்து. ' சுவை ' இத்யாதி பதங்களுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் — ' ரஸம் ' என்றாரம்பித்து. ஶப்தம் என்றது அர்த்தமில்லாத ஓசையை. அரண் என்றால் ரக்ஷகன், ரக்ஷகனுக்கு அஸாதாரணமான ஸர்வாதிஶாயியான (எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டதான) புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கை என்கிற திருவுள்ளத்தினால் ' நல்லரண் ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் — ' மோக்ஷ ப்ரதனை ' என்றாரம்பித்து,

சதுர் முகனில் இருந்து ஸ்ருஷ்டிப்பானும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பிப்பானுமாயுள்ள ஸர்வ ஜகத் பரிபாலகனை நிவ்ருத்தி தர்ம ப்ரவர்த்தகனுக்கு,

1 'ஸ்ரஷ்டும் தத: கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே', 2 'ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணம் தர்மம் ப்ரஜாபதிரதாப்ரவீத்', 3 'ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம்ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்', 2 'நிவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் ருஷிர் நாராயணோப்ரவீத்'

என்று ப்ரஸித்தமிறே, அவனுக்கு இடமானது தான் சுற்றும் தடாகம் சூழ்ந்திருந்தது கொண்டு அழகு பெற்ற கச்சியிலே உலகில் பல வகைப்பட்ட ராஜாக்களான பல்லவன் வில்லவன் என்னப்பட்டவர்களால் வணங்கப்பட்ட அடிகளையுடையவனாய், திருக்கடல்மல்லைக்கு அரசனாகிய பல்லவராயனால் ஆராதிக்கப்பட்டவன் உக

'ஸதிதி கைவல்ய வ்யாவ்ருத்தி:'

என்று ஸ்ரீ ஶ்ருத ப்ரகாஶிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினால் கைவல்யம் பரமபுருஷார்த்தமாகாது. ப்ரஜாபதே - *ஓ!* *ப்ரும்மாவே,* தத: —*பிறகு,* த்வாம் — *உம்மை,* ஆவிஶ்ய — *அனுப்ரவேஶித்து,* ஸ்ருஷ்டும் — *ஸ்ருஷ்டியை,* கரிஷ்யாமி — *செய்யப்போகிறேன்.* அத - *பிறகு,* ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் - *ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தை,* ப்ரஜாபதி: — *ப்ரும்மா,* அப்ரவீத் - *சொன்னார்.* ஸர்வேஶ்வரம் - *எல்லோருக்கும் யஜமானனான,* ஹரிம் ருதே — *விஷ்ணுவைத்தவிர மற்றவர்களுக்கு,* பாலனஸாமர்த்யம் - *ரக்ஷிக்கும்படியான ஶக்தி,* நஹி — *இல்லையல்லவா.* நிவ்ருத்தி லக்ஷணம் தர்மம் — *நிவ்ருத்தி தர்மத்தை,* நாராயண: - *நாராயணனென்கிற,* ரிஷி: - *ரிஷியானவர்,* அப்ரவீத் — *சொன்னார்.* 'இடம்' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'அவனுக்கு' *என்றாரம்பித்து.* 'பல்லவன்' *இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'உலகில்' *என்றாரம்பித்து.* 'மல்லையர் கோன் பணிந்த'

1. *விஷ்ணு தர்மம்* — 68 - 51. 2. *பாரதம், ஶாந்தி* — 219 - 4.
3. *விஷ்ணுபுராணம்* - 1 — 22 - 21.

ந்த இடம் அந்தப் பரமேச்வர விண்ணகரமே, அங்கு சென்று அடிமை செய்யவும் ஆச்ரயிக்கவும் அனுபவிக்கவும் போங்கோள் என்று திருவுள்ளம். 1

கார் மன்னு நீள் விசும்பும் கடலும்
சுடரும் நிலனும் மலையும் தன் உந்தித்
தார் மன்னு தாமரைக் கண்ணனிடம்
தடமா மதில் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
தேர் மன்னு தென்னவனை முனையில் செருவில்
திறல் வாட்டிய திண் சிலையோன்
பார் மன்னு பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 2

ப — ரை.] கார் — மேகங்கள், மன்னு - ஸ்திரமாக இருக்கும் இடமான, நீள் - நீண்ட, விசும்பும் — ஆகாசமும், கடலும் — ஸமுத்திரமும், சுடரும் — தேஜஸ்ஸுக்களான ஸூர்ய சந்திரர்களும், நிலனும் — பூமியும், மலையும் — குல பர்வதங்களும், தன் உந்தித் தார் — தன்னுடைய திருநாபீ கமலத்திலே, மன்னு - உண்டாகும்படியான, தாமரைக் கண்ணனிடம் — புண்டரீகாக்ஷனான பகவானுடைய இடம், தடம் - தடாகங்கள், மா மதில் — பெரிய மதில்கள் இவைகளால், சூழ்ந்து அழகாய கச்சி, தேர் மன்னு — ரதத்திலே நிர்ப்பயமாய்ப் போகக்கூடிய, தென்னவனை — பாண்டியனை, முனையில் - நுனித்தலையிலேயே, செருவில் — யுத்தத்தில், திறல் — மிடுக்கை, வாட்டிய — அழித்த, திண் - த்ருடமான, சிலையோன் - வில்லையுடையவனாய், பார் - பூமியில், மன்னு — ஸ்திரமாய் இருந்த, பல்லவர் கோன் - பல்லவர்களுக்கு அரசனான பல்லவன், பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 2

மேகங்கள் நிலை பெற்று வாழுமிடமான மஹாகாசமும், ஸமுத்திரங்களும், சந்திர ஆதித்யர்களும், பூமியும், அது நெகிழாமைக்கு

என்பதற்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் — 'திருக்கடல் மல்லைக்கு' என்றாரம்பித்து.

அடித்த ஆணி போன்ற மலைகளும் எல்லாம் தன் திரு நாபியில் தானே பிறக்கும்படியான செந்தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனுக்கு இடம் சூழ்ந்த தடாகங்களாலும் மதில்களாலும் அழகு பெற்ற கச்சியில் தேர் ஏறி நிர்ப்பயனாய்ப் போக வல்ல பாண்டியனை தூசித் தலையிலேதானே யுத்தத்தில் மிடுக்கை அழித்த ஸுத்ருடசாபமுடையனாய் தொண்டை மண்டலமான பூமியை எல்லாம் முறை முறையாக பஹு நாள் ஆண்ட பல்லவர்க்கெல்லாம் அரசுமானவன் பணி செய்த இடமான பரமேஶ்வர விண்ணகரமதுவே என்கிறார். 2

உரம் தரு மெல்லணைப் பள்ளி கொண்டான்
ஒரு கால் முன்னம் மாவுருவாய்க் கடலுள்
வரந்தரு மா மணி வண்ணனிடம்
மணி மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
நிரந்தவர் மண்ணையில் புண்ணுகர் வேல்
நெடு வாயிலுகச் செருவில் முனை நாள்
பரந்தவன் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 3

‘ கார் மன்னு ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ மேகங்கள் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ மலையும் ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அது ’ என்றாரம்பித்து. ‘ தார் ’ என்பது புஷ்பமாய், அது தாமரை புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது என்று கொண்டு ‘ தன் உந்தி ’ இத்யாதிக்குப் பலிதார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தன் திரு நாபியில் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ இடம் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ இடம் ’ என்றாரம்பித்து. இப்படியே மேலே எங்கும் கண்டுகொள்வது. ‘ தேர் மன்னு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தேர் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ முனையில் ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தூசித்தலையில் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ பார் மன்னு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தொண்டைமண்டலமான ’ என்றாரம்பித்து. 2

ப — ரை.] உரம்தரும்-வளருகிறபலத்தையுடைய, மேல்—ம்ருதுவான, அணை — திருவனந்தாழ்வான் மேலே, பள்ளி கொண்டான் — ஶயனித்துக்கொண்டவன், முன்னம், ஒரு கால் — வேதங்களுக்கு நாஶம் ஏற்பட்டபொழுது, மா உருவாய் — ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ரூபியாய், கடலுள் — ஸமுத்திரத்தில், வரம் தரு - வரத்தைக் கொடுத்த, அதாவது ப்ரும்மாவினால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட வேதத்தை மீட்டுக் கொடுக்கையாகிற வரத்தைக் கொடுத்த என்றபடி, மா மணி - பெரிய ரத்தினத்தைப் போன்ற, வண்ணன் — ஸ்வபாவத்தையுடைய பகவான், இடம் — வஸிக்கும் இடம், மணி மாடங்கள் - ரத்ந மயமான மாடங்களால், சூழ்ந்தழகாய கச்சி, மண்ணையில் — படை வீட்டில், நிரந்தவர் — சத்ருக்களுடைய, புண் — மாம்ஸத்தை, நுகர் - புஜிக்கிற, வேல் - வேல் என்னும் ஆயுதத்தினுடைய, நெடு — தீர்க்கமான, வாயில் - வாயிலே, உக — நசிக்கும்படி, முனை நாள் — முன் காலத்தில் செய்யப்பட்ட, செருவில் — யுத்தத்தில், பரந்தவன் — வ்யாபித்தவனை, பல்லவர்கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 3

பிராட்டிமார்க்கும் ஏறித் துகைத்தும் கிடந்தும் விஹரிக்கலாம்படியான தாரண ஸாமர்த்தியம் வளரா நின்றுள்ள மார்த்தவாதியுக்தனை திருவனந்தாழ்வானில் பள்ளிகொண்டவனாய் முற்காலத்

'உரம்' என்பது பலமாய் அது தாரண ஸாமர்த்தியத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிற காரணத்தினால் அதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—'பிராட்டிமார்க்கும்' என்றாரம்பித்து. 'தரும்' என்பதற்குஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'வளராநின்றுள்ள' என்று. அணை—படுக்கை, இங்கு திருவனந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறது என்று காட்டுகிறார்—'திருவனந்தாழ்வானில்' என்று. 'முன்னம் ஒருகால்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'முற்காலத்தில்' என்றாரம்பித்து. முற்காலத்தில் - ஜகத் ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில். அதாவது 'தன் நாபி வலயத்துப் பேரொளி சேர் மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து அம்மலர் மேல் முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான் மறைகள்' என்கிறபடியே ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு வழிகாட்டியாக உபதேசிக்கப் பெற்ற வேதங்கள் மதுகைடபர்களினால் அபஹ்ருதங்களான காலத்தில் என்றபடி. 'மாவுருவாய்' என்பதற்கு 'மாவாகி ஆமையாய்' இத்யாதி

தில் பரிமுகனாய்க் கடலில் வேதங்களைத் தந்தருளின நீல மணி வண்ணனுக்கு இடம் மணிமயமான மாடங்கள் சூழ இருந்தது கொண்டு அழகியதான கச்சியில், அரசாய் இருப்பானாய், நிரந்தவர் என்று சத்ருக்களாய்த்து, அவர்களுடைய படை வீட்டில், மண் ஆளுகைக்கு உறுப்பாகக் கட்டின படை வீடு மண்ணையாய்த்து, அதுகளிலுள்ள நிரந்தவர்களுடைய புண்ணுண்டு தேஹங்கள், அதுகளைப் பக்ஷிக்க வல்ல வேலினுடைய தீர்க்க தாரை பெற்ற

ப்ரயோகங்களை அநுஸரித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ பரிமுகனாய் ’ என்று. ‘ கடலுள் வரந்தரு ’ என்று யதா க்ரமம் அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ கடலில் ’ என்றாரம்பித்து. இந்த வேதாபஹார வ்ருத்தாந்தம்

‘ உத்₃த்₄ருத்ய தேஷாம் விந்யஸ்ய ப்₃ரஹ்மணோ ஶித ப்ரஜ | ஸ்ரு ஜஞ்சம் ப்ரயுஜம் வேதா₃ம் ஸ்வதா₃ ஸ்வாத₃விக்ரம ‖ ... ஸ்ய தத ஊநவ ஶ்ரேஷ்ட₂ ப்ரஹ்ஸ்வா தாநு ஸநாதநாத் | ஸ்வரம் விநிஸ்ஸ்ருத்ய ஸ்நிக்₃த₄ம் ச ஸர்வக₃ம் ஸ்நிக்₃த₄மேவ ச ‖ ... ஏதஸ்மிந்நந்தரே ராஜந் தே₃வோ ஹயஶிரோத₄ர: | ஜக்₃ராஹ வேதா₃நகி₂லாந் ரஸாதலக₃தாந் ஹரி: ‖ ப்ராதா₃ச்ச ப்₃ரஹ்மணே ராஜந் தத: ஸ்வாம் ப்ரக்ருதிம் யயௌ ‖ ’

இத்யாதியாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதின் விஸ்தாரத்தை ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கண்டு கொள்வது. இப்படி ஸமுத்திரத்திற்குள்ளே கொண்டு போய் வைக்கப்பட்ட வேதங்களை மீட்டுக் கொடுத்து ப்ரஜாபதியை அநுக்ரஹித்தருளியது இங்கு ‘ கடலுள் வரந்தரு ’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது என்று திருவுள்ளம். ‘ நிரந்தவர் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ நிரந்தவர் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ மண்ணையில் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ படை வீட்டில் ’ என்று. இதையே விவரிக்கிறார்—‘ மண்ணை ’ இத்யாதியால். ‘ புண் நுகர் ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அதுகளை ’ இத்யாதியால். தாரை – நுனி. அலகு

பெரிய அலகில் நசித்துப் போகும்படி யுத்தத்தில் முற்காலத்தில் விஜ்ரும்பித்தவன் பல்லவர்க்கெல்லாம் அரசான பல்லவனுக்கு, அவன் பணி செய்யப் பணிகொண்ட பரமேஶ்வரனுக்கு விண்ணோடொத்த நகரம் அதுவே, அங்கு நடமினோ நமர்கள் உள்ளீர் என்று கருத்து. 3

— வாய். ' பரந்தவன் ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்— ' விஜ்ரும்பித்தவன் ' என்று. ' பல்லவர் ' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' பல்லவர்க்கெல்லாம் ' இத்யாதியால். ' பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' பரமேஶ்வரனுக்கு ' இத்யாதியால்.

இந்தப் பாட்டிற்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் பின்வருமாறு:—

(உரம் இத்யாதி) — ' ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞான பலைகதாமனி ' என்கிறபடியே பிராட்டிமாரும் தானும் கூட ஏறித் துகையா நின்றால் பொறுக்கைக் கீடான தாரண ஸாமர்த்யத்தையும், வேண்டின இடங்களிலே திருவுள்ளக் கருத்தறிந்து குழைந்து கொடுக்கைக் கீடான மென்மையையுமுடைய திருவனந்தாழ்வான் மேலே, முன்பொரு நாளிலே ஶ்லாக்யமான வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினான். (வரம் இத்யாதி) அருளாளப் பெருமாளாய் நின்று ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் தருகிறவனுக்கு வாஸஸ்தானம்.

ரத்ன மயமான மாடங்கள் சூழ்ந்து தர்ஶநீயமாயிருக்கிற கச்சியில். (நிரந்தித்யாதி) ' மண்ணை ' என்று ஆற்றுக்கும், படைவீட்டுக்கும் பேர், ' திருச்சிற்றாறு ' என்று ஆற்றுக்கும் திருப்பதிக்கும் பேருகிறாப்போலே. ... ...

இதின் அரும் பதத்தில் ' (உரமித்யாதி) முதற் பாட்டில் அர்த்தமான பாலந தர்மத்தை, திருப்பாற்கடலில் கண் வளர்ந்தும், ஹஸ்திகிரியில் அருளாளராயும் நடத்தின படியை அநுஸந்திக்கிறார் என்று ஸங்கதி. . . . [கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண் வளர்ந்தருளினான்] என்றந்வயித்து, இதுக்கீடாக மூலத்தையும் அந்வயித்துக் கொள்வது. வரந்தருமவனாய் - ' வரதஸ் ஸர்வ பூதாநா மத்யாபி பரித்ருஶ்யதே ' என்கிற வரதனாய், மாமணி — சிந்தாமணி போலே ஸ

வாபேக்ஷிதங்களையும் தருகையே ஸ்வபாவமாக உடையவனென்று ஸப்தார்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (அருளாளப் பெருமாள் இத்யாதி) அருளாளப் பெருமாளென்று தேப்பெருமாளுக்கு ப்ரஸித்தமான திருநாமமிறே. எம்பெருமானார் யஜ்ஞ மூர்த்திக்கு அருளாளப் பெருமாள் என்று தேப்பெருமாளுடைய திருநாமம் சாத்திற்றும் ப்ரஸித்தமிறே.' இத்யாதி.

இந்தப் பாட்டில் ' வரம் தரு மாமணி வண்ணனிடம் . . பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்க, ' வரம் தரு ' என்பதை மாத்திரம் கொண்டு ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு வரதன் என்கிற அஸாதாரணமான திருநாமமாதலால் இது அவர் விஷயமான மங்களா ஸாஸனம் என்று சிலர் நிரூபிக்கப் பார்க்கிறார்கள்.

இது உசிதமல்ல. ஏனெனில் ஆழ்வார்களுடைய மங்களாஸாஸனம் அந்தந்தத் திவ்ய தேஸத்தைப் பற்றி இருக்கிறதேயன்றி திவ்ய தேஸத்தைச் சொல்லாமல் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைக் கொண்டு ஓரிடத்திலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையினால் இந்தப் பாட்டும் இத்திருமொழியிலுள்ள மற்றப் பாட்டுக்களைப்போல இதில் கண்டோக்தமான திருப்பரமேஸ்வர விண்ணகரம் என்னும் திருப்பதி விஷயம் என்பதே உசிதம். இப்படியே ப்ராசீன திவ்ய ப்ரபந்த ஸ்ரீ கோஸங்களில் திவ்ய தேஸங்களையும், அவற்றை மங்களா ஸாஸனம் செய்தருளிய ஆழ்வார்களையும், அந்த மங்களா ஸாஸன பாசுரங்களையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அதில் இப்பதிகம் முழுவதும் திருப்பரமேஸ்வர விண்ணகர விஷயம் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயல்லாமல் ' உரம் தரு ' என்றாரம்பிக்கும் பாசுரம் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியில் ஸேவை ஸாதிக்கும் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் விஷயம் என்று நிரூபிக்கப்படவில்லை. மேலும் இந்த நிரூபணத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு ஆழ்வார்களின் மங்களா ஸாஸனம் இல்லை என்பதை எம்பெருமானார் அப்யுபகமம் செய்திருக்கிறார் என்பதும் அவர் 'உயர்வற உயர் நலம் ' என்னும் திருவாய்மொழியை ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் விஷயமாய் இருக்கட்டும் என்று ஸமர்ப்பித்தார் என்று நிரூபித்திருப்பதினால் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகிறது. நாமும் இவற்றை அனுஸரித்தே நாம் சிறிது காலத்திற்கு முன்பு வெளியிட்ட ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்ய வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு இந்த ஏற்ற

மில்லையே யாயினும் அவர் நமக்குப் பரமோத்தேஶ்யர் என்பதற்குக்
காரணங்களை நிரூபித்தோம். தத்வார்த்தம் இப்படியிருக்க, சிலர் தங்க
ளுடைய புல்லறிவாண்மையைத் தாங்களே வெளியிட்டுக்கொண்டு நாம்
ஸ்ரீ தேவாதி ராஜனைத் தூஷித்ததாகவும், அவருக்கு ஆழ்வார்களின்மங்
களா ஶாஸனம் இல்லை என்பது தவறு என்றும், பெரியவாச்சான்பிள்
ளையின் வ்யாக்யானத்தில் இந்தப் பாட்டு ஸ்ரீ தேவ்ராஜன் விஷயமாக
நிர்வஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், இப்புடைகளில் தங்கள் மனம்
போன போக்காக ப்ரமாண ஸரணியை ஈஷத்தும் கவனிக்காமல் சில
விஷயங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அவை இங்கு கொஞ்சம் விசாரிக்கப்
படுகின்றன.

இந்தப் பாட்டிற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானத்திலிரு
ந்து ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயோகமான பாகம் கீழே உதாஹரிக்கப்பட்டி
ருக்கிறது. கீழ் நிரூபித்தபடியே அத்திகிரியின் ப்ரஸ்தாவம் மூலக்ரந்த
த்தில் செய்யப்படாமல் இருக்க இங்கு அதற்கு விருத்தமாக வ்யாக்யா
னம் இருந்ததேயாகில் அது தவறு என்று சொல்ல வேண்டுமேயன்றி
மூல க்ரந்தத்தை வ்யாக்யானத்திற்கு அநுகுணமாக மாற்றமுடியாது.
ஆகையினலேயிறே பூர்வ மீமாம்ஸா ஸூத்திரங்களுக்கு ஜைமினியினு
டைய அபிப்ராயத்திற்கு மாறுதலாக வ்யாக்யானம் செய்தது தவறு
என்று

‘ [illegible] ’

என்று ஸ்ரீ தேஶிகன் அருளிச்செய்தது. ஆனாலும் கீழ் உதாஹரிக்
கப்பட்ட வ்யாக்யானத்தில் இந்தப் பாட்டு ஸ்ரீ தேவ ராஜன் விஷயம்
என்று ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்படவில்லை— ‘ வரம் தரு ’ என்னும்பத
த்திற்கு அர்த்தமாய் ‘ அருளாளப்பெருமாளாய் நின்று ’ இத்யாதியே
அருளிச்செய்திருப்பதினாலும், அதற்கு அருளினால் ஆளப்படுமவனாய்
என்று அர்த்தம்சொல்லுவது பொருந்துமாகையினாலும். இப்படி நிரூ
பித்தால் தான் இது மேல் பதத்துடன் அந்வயிக்கும். இல்லாவிட்
டால் மேல் பதங்களுடன் சேர்த்து ஸ்வரஸமாக அர்த்தம் சொல்லமுடி
யாது. ஏனெனில் இங்கு ‘ அருளாளப்பெருமாளாய் நின்று ... தரு
கிறவனுக்கு வாஸஸ்தானம் ’ என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலே
அந்த வாஸஸ்தானம் பரமேஶ்வர விண்ணகரம் என்றே ஏற்படுகிறபடி
யினால். ஆக அத்திருநாமம் அந்த க்ஷேத்திரத்து எம்பெருமானுடை
ய திருநாமம் என்றாகுமேயொழிய அருளாளப்பெருமாள் என்கிற ஒரு

திருநாமமுடைய தேவப்பெருமாள் வஸிக்கும் இடமான அத்திகிரி என்கிற அர்த்தம் ஸித்திக்காது. கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்தின் அரும் பதத்தில் ' வரம் தரு ' என்பதற்கு அருளாளப்பெருமாளாய் நின்று என்றும், ' மாமணிவண்ணனிடம் ' என்பதற்கு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் . . வாஸஸ்தானம் என்றும் அர்த்தம் ஏற்படுகிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது உசிதமல்ல. ஏனெனில் ' வரம் தரு ' என்னும் பதம் வரத்தைக் கொடுக்கிற என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுமேயொழிய வரத்தைக் கொடுக்கிறவன் என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லாது. அதாவது ' வரம் தரு ' என்னும் பதம் வரதன் என்னும் பதத்திற்கு ஒருபொழுதும் பர்யாயமாகாது. வரதன் எழுந்தருளுகிறார் என்று வ்யவஹரிக்கிறோமே ஒழிய வரம் தரு எழுந்தருளுகிறார் என்று ஒருவரும் சொல்லுவதில்லையல்லவா. மேலும் இங்கு ' வரம் தரு ' என்பது மேல் ' மா மணி வண்ணன் ' என்பதுடனே விசேஷணமாக (எச்சமாக) அந்வயிக்கிறபடியினாலும் அந்த இடம் பரமேசுவர விண்ணகரம் என்று ஏற்படுகிறபடியினாலும் இது ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி விஷயம் என்பது உசிதமல்ல. மேலும் மணி என்கிற பொதுவான பதத்தை சிந்தாமணியாகிற ஒரு மணி என்றதும் யுக்தமல்ல—ஸர்வ பல ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனைத்ரைவர்க்கிகமான பலத்தை மட்டும் கொடுக்கக்கூடிய சிந்தாமணிக்கு ஸத்ருசம் என்பது உசிதமல்லவாகையினால். மேலும் இங்கு பதங்களுக்கு யதாக்ரமம் அந்வயித்து ஸ்வரஸமான அர்த்தம் ஏற்படும்பொழுது தூராந்வயமாகவும் ஒரு கால் என்னும் பதத்திற்கு ஸ்வரஸமல்லாத அர்த்தமாகவும் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பதும் யுக்தமல்ல. ஏனெனில் மூலத்தில் உரம் தரு மெல்லணைப்பள்ளி கொண்டான் ஒருகால் முன்னம் மாஉருவாய்கடலுள் வரம்தரு மாமணிவண்ணனிடம் என்றிருப்பதை மாற்றி உரம்தரு மெல்லணைமுன்னம் ஒருகால் மா உருவாய் கடலுள் பள்ளிகொண்டான் வரம்தரு மாமணி வண்ணனிடம் என்று அந்வயித்தல்லவோ பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானமிட்டிருப்பது. திருப்பாற்கடலில் எப்பொழுதும் சயனித்துக்கொண்டே இருக்கும் பகவானை ஒருகால் பள்ளிகொண்டான் என்று சொல்லுவதும் ஸ்வரஸமான அர்த்தமில்லையல்லவா. மேலும் வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளஜீயருடைய வ்யாக்யானத்தில் ' திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையா

கக் கொண்டு அதிலே பள்ளி கொண்டான் ஒரு காலத்திலே விலக்ஷண மான வடிவுடனே திருப்பாற்கடலிலே 'வரம்தரும் பெருமாள்' என்று விருது பிடித்து ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளுகி றவனுக்கு இடம்' இத்யாதியே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 'கடலுள் வரம்தரு' என்கிற அந்வயமே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே பெரிய பரகால ஸ்வாமியும் அந்வயித்து கடலுள் வரம்தரு என்பதற்கு ஸ்வரஸமான அர்த்தம் அருளிச்செய்திருக்கும் ப்ரகாரம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி என்கிற திவ்ய தேசம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாமையினாலும், இப்பாட்டில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் வரம் தரு என்பதற்கு வரத்தைக் கொடுக்கிற என்கிற அர்த்தமே மிகவும் ஸ்வரஸமானதாகையாலும் இப்பாட்டு ஸ்ரீ தேவராஜன் விஷயம் என்பதை ஸாஸ்திரஜ்ஞர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார் கள்.

ஆனாலும் சிலர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் அருளாளப்பெருமாளாய் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், அத் திருநாமம் யோக ரூடியினால் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளையே சொல்லுவது ப்ரஸித்தமாகையினாலும் இப்பாட்டு அவர் விஷயமாகத் தட்டில்லையே என்பர்கள். இதுவும் உசிதமல்ல. ஏனெனில் வரம் தரு என்பதை வரத ஸப்தத்திற்குப் பர்யாயம் என்று க்லிஷ்டமாகக் கல்பித்தாலும் இங்கு அந்தப் பதம் விசேஷணமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அது தன் ரூடி ஸக்தியை இழந்து யோக ஸக்தியினால் வரத்தைக் கொடுக்கிற என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுமாகையினாலே இது ஸ்ரீ தேவப் பெருமாள் விஷயம் என்பது ஸாஸ்திரஜ்ஞர்களுக்கு ஸம்மதமாகாதாகையினால். அப்படியே ஸ்ரீமத் தத்வ டீகையில் ப்ருஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே என்னும் பதங்களின் வ்யாக்யானாவஸரத்தில்

'யதா ஸ்ஹஸ்ரஸ்ய ஸாகராபிஸந்தாநாமேவம் த
தைவ ஸ்ரீநிவாஸ ஸப்தேந விஸேஷ்யதே । யா ஸர்வை
ராஶ்ரீயதே ஸா ச ததாஶ்ரயேதி'

என்றும்,

'ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய வா பரசஸ்விநோ ப்ரக்ருதாகார
ப்ரஹ்மண நிர்த்து ப்ரஹ்மஸ்வாபாவ்யஸ்ய விஶேஷணீகா
யதிதி'

என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதின் கருத்து—யோக ரூடி ஶக்தியினால் ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிக்கும் பதங்கள் மற்றொரு பதத்திற்கு விஶேஷணமாக ப்ரயோகிக்கப்படும்பொழுது அவை தங்களுடைய ரூடி ஶக்தியை இழந்து யோக வ்யுத்பத்தியினால் ஏற்படும் அர்த்தத்தையே சொல்லும் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆகையினால் ப்ரும்மம ஸ்ரீநிவாஸ என்கிற பதங்கள் தங்களுடைய ரூடி ஶக்தியினால் பரமாத்மாவைக் குறித்தாலும் இங்கு ஸ்ரீநிவாஸ என்னும் பதம் ப்ரும்மணி என்கிற பதத்திற்கு விஶேஷணமாகும்பொழுது அது தன் ரூடி ஶக்தியை இழந்து எவள் எல்லோராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுகிறாளோ அவள் அவனை ஆஶ்ரயித்திருக்கிறாள் என்கிற யோக வ்யுத்பத்தியினால் ஏற்படுகிற அர்த்தத்தையே குறிக்கிறது. இப்படியே ப்ரும்மணி என்னும் பதத்தை ஸ்ரீநிவாஸ ஶப்தத்திற்கு விஶேஷணமாகக்கொண்டால் அது தன் ரூடி ஶக்தியை இழந்து லக்ஷ்மியினால் ப்ரும்ம ஶப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீநிவாஸன் இடத்தில் என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது—என்பது. இப்படியே அரும்பதத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கும் வசனத்தில் வரத: என்னும் பதம் ஸர்வபூதாநாம் என்னும் மற்றொரு பதத்துடன் சேர்த்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அது தன் ரூடி ஶக்தியை இழந்து யோக வ்யுத்பத்தியினால் வரத்தைக் கொடுக்கிற என்கிற அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது என்று ப்ரமாண ஶரணர்கள் அங்கிகரிக்கவேண்டும். அப்படியே வேதாந்த கௌஸ்துபத்தில்

'ஶ்ருதிஸம்ப3ந்தா4பேக்ஷைவ யோக3மாத்ரோபஜீவிதா பி ஸ
வ்ருத்த்யா தத்3பா4வாத்3நம் த3நிர்வாரம் ஶ்ருஸஜ்யதே | த
ஸ்மாத்3தா3த்ருக்ஸ்ஸமேத்யஸ்த்ர ஶாந வத3ாஸ்யம்வா
த்ரம் யஸ்மிந்ஸமேதி ஸ ஏவ த்3ருத்திஸாமிதி:'

என்று நிரூபிக்கப்பட்டதிறே. ஆகையினால் பூர்வர்களுடைய ஸூக்திகள் ஒன்றிலும் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு ஆழ்வார்களின் மங்களா ஶாஸனம் உண்டு என்று நிரூபிக்கப்படாமையினாலும், அது இல்லை என்று நிரூபிக்கிற ப்ரமாணங்கள் இருக்கிறபடியினாலும், திருப்பரமேஶ்வர விண்ணகர விஷயமான இந்தப் பாட்டை ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் விஷயமாக பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானத்தை நிர்வஹித்தால் அவருக்கு வ்யாக்யானம் செய்யத் தெரியவில்லை என்கிற தோஷம் ஏற்படுகிறபடியினாலும், மூலத்திலுள்ள வரம் தரு என்பது கீழே

அண்டமும் எண் திசையும் நிலனும்
அலை நீரொடு வான் எரி கால் முதலா
உண்டவன் எந்தை பிரானது இடம்
ஒளி மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
விண்டவர் இண்டைக் குழாமுடனே
விரைந்தார் இரியச் செருவில் முனிந்து
பண்டொரு கால் வளைத்தான் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 4

ப - ரை.] அண்டமும், எண் திசையும் – எட்டு திக்குகளும், நிலனும்–பூமியும், அலை நீரொடு - அலைபும்படியான ஜலத்துடன்கூடிய ஸமுத்திரத்துடன், வான் – ஆகாஶமும், எரி - அக்னியும், கால் - காற்றும், முதலா – இவை முதலாக எல்லாவற்றையும், உண்டவன்- விழுங்கினவனுன, எந்தை – தந்தையும், பிரானது – உபகாரகனுமான பகவானுடைய, இடம், ஒளி – ப்ரகாசிக்கிற, மாடங்கள் சூழ்ந்துஅழகாயகச்சி, செருவில் - யுத்தத்தில், விரைந்தார் – வேகமாய் எதிர்

நிரூபித்தபடியே ஒருகாலும் ஸ்ரீ தேவ ராஜனைக் குறிக்காதாகையினு லும் இப்பாட்டினுல் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாளுக்கு மங்களாஶாஸனம் ஏற் படாது. ஆகையினுல் அஸத் தர்க்கங்களினுல் இல்லாத பெருமையை இருப்பதாக நிரூபிக்கப் பார்ப்பது பண்டித க்ருத்யமன்று. ஆகையி னுல் இவ்விஷயத்தில் சிலர் ஶாஸ்திர மர்யாதையைக் கை விட்டுத் தங் கள் மனம்போனபோக்கில் சொல்லுவதை நாம் அநாதரித்துநிற்கிறோம். ‘ கொள்ளத் துணியினும் கோதென்றிகழினும் . எள்ளத்தனையுகவாது இகழாதென் எழில் மதியே ’ என்று ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் பணித் தருளிய நிலையில் நிற்கிறோம்.

‘ ஸாம்ஸ்வஸ் தஸ்யைவ நச்சஸ்ய ஸாந்தரவி ந ஸமர்த்தா ஸ்ரீ
ணிதா ஸ்வாமிதாஹி: ’

என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் எவர் எவ்வளவு நூதன யுக்திகளைச்சொ ன்னுலும் தத்வ ஸ்திதியில் மாருட்டம் ஒரு பொழுதும் உண்டாகாதா கையினுல் அந்தத் தத்வ ஸ்திதியை மட்டும் நிரூபித்து நாம் இத்துடன் உபரதராகிறோம்.

த்து வந்தவர்களும், விண்டவர் — சத்ருக்களுடைய, இண்டை — திரண்ட, குழாம்உடனே - கூட்டத்துடனே, இரிய — சிதைந்து ஓடும்படி, முனிந்து — கோபித்து, பண்டொரு கால் - முன் ஒரு காலத்தில், வளைத்தான் - வில்லைவளைத்த பல்லவராயன், பணிந்த பரமேச்சுரவிண்ணகரமதுவே. 4

மஹா ப்ரளயத்தில் அண்டத்தோடு கூடின எட்டுத் திக்குகளும் ஸமுத்திரங்களோடு பூமியும் ஆகாஶ அக்னி வாயுக்களும், இது முதலானதுகளை எல்லாம் உபஸம்ஹரித்தவனானது கொண்டு என்னோடு கூடின இஜ்ஜகத்துக்கு ஶிக்ஷகனான தந்தையும் பரமோபகாரனுமானவனுக்கதான அவ்விண்ணான இடம் ஒளிபெற்ற மாடங்கள் சூழ இருந்ததால் அழகு பெற்ற கச்சியில் பரமேஶ்வர விண்ணகரமது என்று காட்டுகிறார். ஶத்ருக்களுடைய குழாமுடனே முற்றூசி ஏறினவர்களும் சிதறி ஓட யுத்தத்தில் சீறி முற்கா

மேலே 'உண்டவன்' என்று அருளிச்செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்து அது செய்தருளிய காலத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—' மஹா ப்ரளயத்தில்' என்று. 'அண்டமும்' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' அண்டத்தோடு' இத்யாதியால். 'அலைநீரோடு நிலனும்' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஸமுத்திரங்களோடு' இத்யாதியால். 'உண்டவன்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' உபஸம்ஹரித்தவன்' என்று. 'கூடின' என்பது ஜகத்துக்கு விஶேஷணம். அதாவது தான் உள்பட இந்த உலகங்களுக்கு என்றபடி. ஶிக்ஷகனான என்பதுடன் முன் கெட்ட கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். 'எந்தை' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' தந்தையும்' என்றாரம்பித்து. அவ்விண்ணான — அந்தப் பரம பதத்திற்கு ஸத்ருஶமான. 'விண்டவர்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஶத்ருக்களுடைய' என்றாரம்பித்து. 'விரைந்தார்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' முற்றூசி' இத்யாதியால். அதாவது யுத்தத்தில் முதலில் வந்து நின்ற என்றபடி. 'பணிந்த' இத்

லத்தில் வில் வளைத்தவன் அடிமை செய்த இடமானது இந்தப் பரமேச்வர விண்ணகரமே என்கிறார். 4

தூம்புடைத் திண் கை வன் தாள் களிற்றின்
துயர் தீர்த்து அரவம் வெருவ முன நாள்
பூம்புனல் பொய்கை புக்கானவனுக்கிடம் தான்
தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
தேம்பொழில் குன்றெயில் தென்னவனைத்
திசைப்பச் செருமேல் வியந்தன்று சென்ற
பாம்புடைப் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 5

ப — ரை.] தூம்புடை — *துளையையுடைய*, திண் - *த்ருடமான*, கை — *துதிக்கையையும்*, வன் - *வலியதான*, தாள் — *தாளையுமுடைய*, களிற்றின் — *யானையின், அதாவது ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய*, துயர் - *துக்கத்தை*, தீர்த்து - *போக்கடித்து*, அரவம் - *பாம்பாகிய காளியன்*, வெருவ - *பயப்படும்படியாக*, முன நாள் - *முன் ஒரு காலத்தில்*, பூம் - *அழகிய*, புனல் — ஜலமுள்ள, பொய்கை - *தடாகத்திலே*, புக்கானவனுக்கு — *புகுந்தவனுக்கு*, இடம், தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி, தேன் — *தேனையுடைய*, பொழில் — *தோப்புக்களையும்*, குன்று — *பர்வதம் போன்ற*, எயில் - *மதில்களையுமுடைய*, தென்னவனை — *பாண்டியனை*, திசைப்ப - *திகைக்கும்படி*, அன்று - *அக்காலத்தில்*, செரு மேல் — *யுத்தத்திலே*, வியந்து - *ஆச்சர்யப்பட்டு*, சென்ற - *கிட்டினவனான*, பாம்புடை - *பாம்பைக் கொடியாகவுடைய*, பல்லவர் கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 5

யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அடிமை செய்த ’ *என்று ஆரம்பித்து.* 4

பெரிய துளையையுடைய திண்ணிதான கையையும், பனைபோல் வலிய தாளையுமுடைய ஸ்ரீ கஜேந்திரனுடைய க்ராஹ க்ரஸன துக்கத்தைத் தீர்த்தும், காளியனனவன் அஞ்சி ஓடும்படியாக முன நாள் அழகிய ஜலமாம்படியாக காளியனால் விஷமயமான பொய் கையில் புக்கும் ப்ரஸித்தனான அவனுக்கு இடமானது தான் சூழ்ந்த தடாகங்களால் அழகு பெற்ற கச்சியில் என்றந்வயம், தேன் பிறைகளையுடைய சோலைகளையே வளைய உடையதாய் குன்று போன்ற ப்ராகாரத்தையுடைத்தான படைவீட்டையுள்ள பாண்டியனை யுத்தத்திலே அறிவு கெடப் பண்ண, அத்தசையில் விஸ்மயப்பட்டு பெரிய ஆதரத்தோடு சென்று கிட்டின ஸப்த பண ஸர்ப்பத்தைக் கண்டுகந்து, ததாக்ருதியை ஸ்வ விஜய த்வஜ சின்னமாக உடையவனான பல்லவராயன் அடிமைப்பட்ட இடமான பரமேஶ்வர விண்ணகரமதுவே, ஸேவியுங்கோள் என்கிறார். 5

திண் படைக் கோளரியினுருவாய்த்
திறலோனகலம் செருவில் முன நாள்
புண் படப் போழ்ந்த பிரானதிடம்

'தூம்புடை' இத்யாதிக்குத் *தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'பெரிய' இத்யாதியால். 'துயர்' *என்பதை விவரித்தருளுகிறார்*—'க்ராஹ' இத்யாதியால். *அதாவது முதலை பிடித்துக் கொண்டதினால் உண்டான துக்கத்தை என்றபடி.* 'அரவம்' இத்யாதிக்கு *அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'காளியனனவன்' இத்யாதியால். 'பூம்புனல்' இத்யாதிக்கு *அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'அழகிய' இத்யாதியால். *அதாவது முன்பு காளியனுடைய விஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு ப்ராணிகளுக்கு அனுகவும் ஒண்ணாதபடியிருந்த ஜலமானது ஸர்வோபஜீவ்யமாவதற்காக என்றபடி.* 'தேம் பொழில்' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'தேன்' *இத்யாதியால்.* 'தென்னவனை' *என்பது* வியந்து *என்பதுடனாவது* சென்ற *என்பதுடனாவது அந்வயிக்கிறது.* 'பாம்புடை' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'ஸப்த பண' *இத்யாதியால்.* 5

பொரு மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
வெண் குடை நீழல் செங்கோல் நடப்ப
விடை வெல் கொடி வெல் படை முன்னுயர்த்த
பண்புடைப் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 6

ப — ரை.] திண் — (தன்னுடைய நகங்களாகிற) த்ருடமான, படை — ஆயுதத்தையும், கோள் - மிடுக்கையுமுடைய, அரியின் உருவாய் — ஸ்ரீ நரஸிம்ம ரூபியாய்க்கொண்டு, திறலோன் — பராக்ரமஶாலியான ஹிரண்யனுடைய, அகலம் — மார்பை, முன நாள் — முன்காலத்தில், செருவில் — யுத்தத்தில், புண் — வ்ருண மயமான ஶரீரம், பட — நசிக்கும்படி, போழ்ந்த — பிளந்த, பிரானது - உபகாரகனான பகவானுக்கு, இடம், பொரு — ஒன்றுக்கொன்று ஸத்ருஶங்களாயிருக்கும், மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாயகச்சி, வெண் குடை நீழல் - வெள்ளைக் குடையின் நிழலின் கீழே, செங்கோல் நடப்ப — ராஜ்ய பரிபாலனத்தைச் செய்யும்படி, வெல்—ஜயிக்கக்கூடிய, விடைக்கொடி - ஸர்ப்ப த்வஜத்தை, வெல் — ஜயத்தைத் தரக்கூடிய, படை முன் — ஸைந்யங்களுக்கு முன்பே, உயர்த்த — உயர எடுத்த, பண்புடை — பராக்ரமத்தையுடையவனான, பல்லவர்கோன் பணிந்த பரமேஶ்வரவிண்ணகரமதுவே. 6

தன் உகிரைத் திண்ணிய படையாம்படி மிடுக்கையுடைய ந்ருஸிம்மமாய் மிடுக்கனான ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்பை யுத்தத்தில் முன நாள் புண் நிறைந்த உடம்பு படும்படியாகப்

‘ திண்படை ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ தன் ’ இத்யாதியால். இத்தால் திருவாழியாழ்வான் முதலான திவ்யாயுதங்கள் படையைகளாய்ப் போய் விட்டபடியினாலே அவைகளை அநாதரித்து விட்டுத் தன்னுடைய திருநகங்களையே பெரிய ஆயுதமாகக் கருதினான் என்பது த்யோதிதம். இங்கு
‘ [Grantha] ’
என்று ஸ்ரீ தஶாவதார ஸ்தோத்திரத்தில் ஆசார்யன் அருளிச்செய்தது அநுஸந்தேயம். ‘ திறலோன் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அரு

பிளந்த மஹோபகாரகனுக்கு இடம் ஒன்றுக்கொன்றே ஒப்பான மாடங்களால் சூழ்ந்தழகு பெற்ற கச்சியில் மஹா ராஜ சின்னமான ஶ்வேத சத்ரத்தினுடைய நிழல் பெற்றவனாய் தன் ஆஜ்ஞை நடக்கும்படி ஸப்த பண ஸர்ப்பாங்கித விஜய த்வஜத்தை விஜயஸ்ரீயை உடைத்தான ஸ்வஸேநா முகத்தில் எடுத்த ஸாமர்த்தியத்தையுடைத்தான பல்லவராயன் அடிமைப்பட்ட பரமேஶ்வர விண்ணகரமதுவே என்கிறார். 6

இலகிய நீள் முடி மாவலி தன் பெரு
வேள்வியில் மாணுருவாய் முன நாள்
சலமொடு மா நிலம் கொண்டவனுக்கு
இடம் தான் தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
உலகுடை மன்னவன் தென்னவனைக்
கன்னி மா மதில் சூழ் கருவூர் வெருவப்
பல படை சாய வென்றான் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 7

ப—ரை.] இலகிய—ப்ரகாஶிக்கிற, நீள்—நீண்ட, முடி—கிரீடத்தையுடைய, மாவலி—மஹாபலிசக்ரவர்த்தியினுடைய, தன்-தன்விஷயமான, பெரு — பெரிய, வேள்வியில் — யாகத்தில், மாண் உருவாய் — வாமன

ளிச்செய்கிறார் —' மிடுக்கனை ' இத்யாதியால். ' புண் ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' புண் ' இத்யாதி. ' பொரு ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஒன்றுக்கொன்றே ' இத்யாதியால். ' வெண் குடை ' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் —' மஹாராஜ ' இத்யாதியால்.

' பாண்டுரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா '

என்றதைப் போல வெண் குடையின் நிழலிலிருந்தே ராஜ்ய பரிபாலனம்செய்தவன் என்று கருத்து. ' விடவேல் கொடி ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஸப்த ' இத்யாதியால். ' வேல் படை ' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் – ' விஜய ' இத்யாதியால். 6

ரூபியாய்ச் சென்று, முன நாள், மா – பெரியதான, நிலம் – பூமி யை, சலமொடு – உதக பூர்வகமாக, கொண்டவனுக்கு – அங்கீகரித் தவனுக்கு, இடம் தான் தடம் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி, கன்னி – கன்னிகைகள் போல் அழகான, மா – பெரிய, மதில் – மதில்களி னால், சூழ் - சூழப்பட்ட, கருவூர் – கருவூர் என்னும் ஊர், வெருவ – பயப்படும்படியாக, பலபடை - அனேகம் வகைப்பட்டதான அதாவது சதுரங்க ஸேனை, சாய - நசிக்கும்படி, உலகுடை - லோகத்திற்கு உடையவனான, மன்னவன்–ராஜாவாகிய, தென்னவனை–பாண்டியனை, வென்றான் – ஜயித்தவன், பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 7

ஒளி விட்டு விளங்குகிற நீண்ட கிரீடமுள்ள மஹா பலி செ ய்யுமதான ஸ்வ விஷயக ஆராதன ரூப மஹா யஜ்ஞத்தில் வாம னனாய் முற்காலத்தில் அவன் தாரை வார்த்த ஜலத்தைக் கைப் பற்றினவுடனே பெரிய நிலத்தை அளந்து கொண்டவனுக்கு இட மானது தான் சூழ்ந்த தடாகங்களால் அழகு பெற்ற கச்சியில் அதி ராஜனாய் பஹு ஸேனையையுடைய ராஜாவான பாண்டியனை அழகு பெறத் தழைத்த கன்னிகைகள் போன்ற கோத்தளங்களுள்ள

'இலகிய' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் – 'ஒளி விட்டு' இத்யாதியால். இலகுதல் – ஓடி ப்ரகாசித்தல். 'தன்' என்பதை 'பெரு வேள்வி' என்பதுடன் அந்வயித்து அர்த்தம் அரு ளிச்செய்கிறார் – 'ஸ்வ விஷயக' இத்யாதியால். அதாவது பகவா னுடைய ஆராதன ரூபமாகச் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞத்தில் என்றபடி. 'மாண் உருவாய்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - 'வாமனனாய்' என்று. பொதுவில் ப்ருஹ்மசாரியைச் சொல்லும் மாண் என்னும் பதம் இங்கு வாமன ப்ருஹ்மசாரியைக் குறிக்கிறது என்று திருவுள்ளம். 'சலமொடு மா நிலம்' என்கிற பதங்களின் சே ர்க்கையினால் ஸித்திக்கும் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்— 'அவன்' இத்யாதியால். 'கைப்பற்றினவுடனே' என்றது அவன் தானம் செய்வதற்காக விட்ட ஜலம் பகவானுடைய கையில் பட்டதோ இல் லையோ அப்பொழுதே பூமியையும் அளந்துகொண்டான் என்றபடி. அதாவது வாமனனாய் நின்றவனே த்ரிவிக்ரமனாய் நீண்டு வளர்ந்த த்வராதிசயம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'கன்னி' இத்யாதிக்குத்

பெரிய மதில் சூழ்ந்த கருவூராகிற படை வீடானது நடுங்கும்படி, அதாவது அவன் படையானது பல் வகையாக முறிந்தோடும்படி ஜயித்தவனான பல்லவராயன் பணி செய்து உஜ்ஜீவித்த இடமான பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே என்கிறார். 7

குடைத் திறல் மன்னவனாயொரு கால்
குரங்கைப் படையா மலையால் கடலை
அடைத்தவன் எந்தை பிரானதிடம்
மணி மாடங்கள் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
விடைத்திறல் வில்லவன் நென்மெலியில்
வெருவச் செரு வேல் வலம் கைப் பிடித்த
படைத் திறல் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 8

ப — ரை.] குடை — *மஹா ராஜ சின்னமான, வெள்ளைக் குடை*யையும், திறல் - *பராக்ரமத்தையுமுடைய,* மன்னவனாய் — *சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்,* ஒரு கால் - *ஒரு ஸமயத்தில்,* குரங்கை — *வானரங்களை,* படையா — *ஸைந்யமாகக்கொண்டு,* மலையால் - *மலைகளினால்,* கடலை - *ஸமுத்திரத்தை,* அடைத்தவன் — *அணை போட்டவனாகிய,* எந்தை பிரானது — *என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு,* இடம், மணி மாடங்கள் சூழ்ந்து அழகாய கச்சி, விடை — *வ்ருஷபம் போல,* திறல் - *பராக்ரமத்தையுடையவனான,* நென் மெலியில் — *நென் மெலி என்கிற படை வீட்டில்,* வில்லவன் — *வில்லவன் என்கிற ராஜா,* வெருவ — *பயப்படும்படியாக,* செரு — *யுத்தத்திற்குப் பரிகரமான,* வேல் - *வேலாயுதத்தை,* வலம் கைப் பிடித்த — *வலக்கையில் பிடித்தவனாய்,* படை - *ஆயுதங்களைத் தரிப்பதில்,* திறல் - *மிடுக்கனான,* பல்லவர் கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 8

தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' அழகு பெற ' *இத்யாதியால்.* கொத்தளங்கள் - *கோட்டை மதில்களில் பாதுகாப்புக்காகக் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள். அதாவது கோட்டைச் சுவரின் நடுவில் அங்காங்கு கட்டப்பட்ட கொத்தளங்கள் கன்னிகைகளின் ப்ரதிமைகள் செய்துவைத்தாப் போலே இருக்கின்றன என்றபடி.* 7

ராஜாதி ராஜ சின்னமான மஹா ஶ்வேத சத்ரத்துடனே பெரு மிடுக்குள்ள மஹா ராஜனாய் ஒரு காலத்தில் குரங்கு களையே படையாக்கிக் கொண்டு மலைகளைப் பிடுங்கிக் கடலை அணை செய்து லங்கா த்வாரத்தை அடை மதில் படுத்தினவனாய் எனக்குத் தந்தையுமாயும் உபகாரகனுமானவனுக்கு அது போன்றவிடம் மணிகசித மாடங்களால் சூழ்ந்தது கொண்டு அழகியதான கச்சியில் மஹா வ்ரு

‘ குடை மன்னவனாய் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ராஜாதி ராஜ ’ இத்யாதியால். அதாவது ராஜர்களுக்கும் ராஜனானமைக்கு அடையாளமாவது பெரிய வெண் கொற்றைக்குடையுடனே இருப்பது என்று தாத்பர்யம். சக்ரவர்த்தியும் ‘ வாஜ்ஞாஸ்யதவத்ரஸ்ய ஹாயாயா: ஜனிதம் ஐயா ’ என்றாரிறே. ‘ திறல் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ பெரு மிடுக்குள்ள ’ என்று. ‘ ஒரு கால் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஒரு காலத்தில் ’ இத்யாதியால். தான் ஸங்கல்பித்த கார்யத்திற்கு ஸாதகமாக எந்த வஸ்துக்களையும் உபகரணமாக்கிக் கொள்ளக் கூடிய அகடிதகடனா ஸாமர்த்தியம் இங்கு ‘ குரங்குகளையே ’ இத்யாதியால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. குரங்குகள் சஞ்சல புத்தியையுடையவைகள் என்று ப்ரஸித்தமாயிருந்தபோதிலும் அவைகளைத் தன் விஷயத்தில் ஏகாக்ர சித்தமுள்ளவைகளாகச் செய்தது விவக்ஷிதம். ஜலத்தில் முழுகுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய மலைகளினால் அணை கட்டினதையும் இந்த ஸாமர்த்தியத்தையே காட்டுகிறது. இது ஹேது கர்ப்ப விசேஷணம் என்றும், இத்தால் பலிதமான அர்த்தம் ‘ எந்தை பிரான் ’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது என்றும் கொண்டு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ எனக்கு ’ இத்யாதியால். ‘ அது இடம் ’ என்பதற்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அது போன்ற ’ இத்யாதியால். அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்த காலத்தில் தனக்கு ராஜதானியாயிருந்த திருவயோத்யை போன்ற என்று தாத்பர்யம். ‘ அடைத்தவன் ’ இத்யாதியால் பலிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ லங்கா த்வாரத்தை ’ இத்யாதியால். கேவலம் ஒரு அணையைப்போட்டு நின்று விடாமல் அதின் மேல் தன் ஸைந்யத்தை நடத்தி ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதது என்று ராவணன் எண்ணியிருந்த லங்கா பட்டணத்தை

ஷபத்தோடு ஒத்த மிடுக்குள்ளவனாய் வில் வல்லவன் இவன் என்கிற பேர் பெற்றவனுமானவனுடைய நென் மேலி என்றே பெயருள்ள படை வீடானது நடுங்கும்படியாக யுத்த பரிகரமான வேலை வலக் கையில் பிடித்த ஸாமர்த்தியத்தைப் படைத்த ஸேனையாண்ட பல்லவராயன் பணி செய்த பரமேஶ்வர விண்ணகரமதுவே என்கிறார். 8

பிறையுடை வாணுதல் பின்னை திறத்து முன்னே
ஒரு கால் செருவில் உருமின்
மொறையுடை மால் விடை ஏழடர்த்தார்க்கு
இடம் தான் தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி
கறையுடை வாள் மறைமன்னர் கெடக்
கடல் போல் முழங்கும் குரல் கடு வாய்
பறையுடைப் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 9

ப - ரை.] பிறையுடை - *சந்திரனுடைய பிறையைப்போன்ற, அதாவது அதைப்போன்ற ஆபரண விசேஷத்தையுடைய,* வாள் - *ப்ரகாசத்துடன் கூடிய,* நுதல் — *நெற்றியையுடையவளான,* பின்னை திறத்து - *நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, அதாவது அவளைத் திரு மணம் புரிவதற்காக,* முன்னே — *முன் ஒரு காலத்தில்,*செருவில் - *யுத்தத்தில்,* உருமின்—*இடிபோன்ற குரலையும்,*மொறையுடை-*மொறைச்சலையுமுடைத்தான,* மால் — *பெரிய,* விடை — *வ்ருஷபங்கள்,* ஏழு — *ஏழையும்,* அடர்த்தார்க்கு — *கொன்றவர்க்கு,* இடம் தான் தடம் சூழ்ந்தழகாய கச்சி, கறையுடை - *சத்ருக்களுடைய ரத்தத்தினால் உண்டான கறை*

ஆக்ரமித்தான் என்றதாயிற்று. ‘ விடைத் திறல் ’ *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ மஹா ’ *இத்யாதியால்.* ‘ வில்லவன் ’ *என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ வில் ’ *என்றாரம்பித்து.* ‘ நென்மேலியில் ’ *இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ நென்மேலி ’ *இத்யாதியால்.* 8

யை உடையதான, வாள் – வாள் ஆயுதத்தையுடைய, மறை மன்னர் – வேதங்களை அறிந்த ராஜாக்கள், கெட - யுத்தத்தில் கெட்டு ஓடிப் போகும்படி, கடல் போல் – ஸமுத்திரம் போல், முழங்கும் – ஒலிக்கிற, குரல் – த்வனியையுடையதாய், கடு – பயங்கரமான, வாய் - முகத்தையுடைய, பறையுடை - பறை என்னும் வாத்யத்தையுடைய, பல்லவர் கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகரமதுவே. 9

தலையில் சந்திர கலையையுடையளாய் ஒளி பெற்ற நுதலையுடையளான நப்பின்னையை லபிக்கைக்காக முன் ஒரு காலத்தில் யுத்தத்தில் இடி போன்ற குரலையும் மோறைச்சலையு முடையதான பெரிய வ்ருஷபங்கள் ஏழையும் மேல் விழுந்து கொன்றவனுக்கு இடமானது சுற்றும் சூழ்ந்த தடாகங்களால் அழகு பெற்ற கச்சியில் சத்ருக்களை வெட்டிக் குத்தினது கொண்டு பெற்ற கறைகளையுடைத்தான கட்கங்களையுள்ள வேதாபிஜ்ஞ க்ஷத்ரியர் கெட்டோடும்படியாக அடித்தால் பெரும் கடல் போல் முழங்கும்படியான நாதத்தில் கொடியதாம்படி விசாலதையும் வாய்ப்புமுடைத்தான பெரிய வாத்யத்தையுடைய பல்லவராயன் அடிமைப்பட்ட பரமேச்வர விண்ணகரமதுவே என்கிறார். 9

'பிறையுடை' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்— 'தலையில்' என்றாரம்பித்து. 'வாள் நுதல்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'ஒளி பெற்ற' என்றாரம்பித்து. 'பின்னை திறத்து' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'நப்பின்னையை' என்றாரம்பித்து! 'உருமின்' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'இடி' என்றாரம்பித்து. 'விடை' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்—'வ்ருஷபங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'கறையுடை' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'சத்ருக்களை' என்றாரம்பித்து. 'கடல்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'அடித்தால்' என்றாரம்பித்து. 'குரல்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'நாதத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'வாய் பறை' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'விசாலதையும்' என்றாரம்பித்து. 'வாய்' என்பதற்கு இடம் என்று பொரு

பார் மன்னு தொல் புகழ்ப் பல்லவர் கோன் பணிந்த
பரமேச்சுர விண்ணகர் மேல்
கார் மன்னு நீள் வயல் மங்கையர் தம் தலைவன்
கலிகன்றி குன்றாதுரைத்த
சீர் மன்னு செந்தமிழ் மாலை வல்லார்
திருமாமகள் தன்னருளால் உலகில்
தேர் மன்னராய் ஒலி மா கடல் சூழ்
செழு நீர் உலகாண்டு திகழ்வர்களே. 10

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப - ரை.] பார் — பூமியில், மன்னு — ஸ்திரமாக இருக்கிற, தொல் — அநாதியான, புகழ் — கீர்த்தியையுடைய, பல்லவர் கோன் பணிந்த, பரமேச்சுர விண்ணகர் மேல், கார் - கறுத்த நிறமுள்ள நெல் பயிர், மன்னு — நிலை பெற்றிருக்கிற, நீள் - நீண்ட, வயல் - வயல்களையுடைய, மங்கையர் தம் தலைவன் — மங்கையில் வஸிப்பவர்களுக்குத் தலைவனை, கலி கன்றி — கலிக்கு ஶத்ருவாகிய ஆழ்வார், குன்றாது — கூச்சமில்லாமல், மன்னு - த்ருடமான, சீர் - கல்யாண குணங்களை, உரைத்த — சொன்ன, செம் — ருஜுவான, தமிழ் மாலை — மாலை போலே போக்யமான இந்த ப்ரபந்தத்தை, வல்லார் - அப்யஸிக்கக் கூடியவர்கள், திரு மா மகள் தன் — லக்ஷ்மீ என்று சொல்லப்படும் பெருமை பொருந்திய பிராட்டியினுடைய, அருளால் - க்ருபையினால், ஒலி — ஶப்தியா நிற்கிற, மா — பெரிய, கடல் - ஸமுத்திரத்தினால், சூழ் - சூழப்பட்டதும், செழு நீர் — ஶ்லாக்யமான நீரை உடைத்தாயுமிருக்கிற, உலகு — இந்த லோகத்தை, ஆண்டு - அநுபவித்து, உலகில்— பொன்னுலகத்தில் தேர் மன்னராய் — தேரில் ஏறிச் செல்லுகிற அரசர்களாய், திகழ்வர்கள் - ப்ரகாஶிப்பர்கள். 10

ளாய் வாயையுடைய பறை என்றும், வாய்த்த பறை என்றும் அநுவித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்தபடி என்றறியத்தக்கது. 9

1 ‘ கடமா களி யானை வல்லான் ’ 2 என்றும், ‘ ஆடல்மா வலவன் ’ என்றும், 3 ‘ மருவலர் தமுடல் துணிய வாள் வீசும் பரகாலன் ’ என்றும், சொல்லிப் புகழலான ஆண் பிள்ளைத் தனமுடைய திருமங்கை மன்னன் தன் வாயால் முதலடியில் திருமாலையும்; பின்னடியால் பல்லவனையும் ஸரியிட்டுப் புகழும்படியான பக்தி பராக்ரமங்களைப் பெற்றது கொண்டு பல்லவர் கோன் பார் மன்னு தொல் புகழ் படைத்தவனாய், தொல்லையார்கள் எத்தனைவர் என்பதில் இவர் கூட்டல்லவாய்

4 ‘ யாவச்சந்த்ரஶ்ச ’

என்றபடியே பாருள்ள நாளைக்கெல்லாம் ஸ்திரமான புகழ் படைத்த பல்லவர் கோன் அடிமை செய்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்ற பரமேஶ்வர விண்ணகர் மேல் 5 ‘ க ரு நெ ல் சூ ழ் க ண் ண மங்கை ’ என்றபடியே கண் கொண்ட இடமெங்கும் நீல தாந்ய ங்களே நிலை பெற்று விளையும்படியான வயலுள்ள திருமங்கையிலு

‘ பார் மன்னு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ கட மா ’ என்றாரம்பித்து. கட — தாடையிலிருந்து பெருகுகிற, மா அதிகமான, களி - மதத்தையுடைய, யானை - யானையை, வல்லான் -ஆளக்கூடிய ஶக்தியுடையவன். ஆடல்மா—ஆடும்படியான குதிரையை. வலவன். மருவலர் தம் - சத்ருக்களுடைய, உடல்-ஶரீரம், துணிய—துண்டு துண்டாகும்படியாக, வாள் வீசும் — வாள் ஆயுதத்தை வீசுகிற, பரகாலன் - திருமங்கையாழ்வார். புகழலான - புகழும்படியான. ஸரியிட்டு — ஸத்ருஶமாக வைத்து. தொல்லையார்கள்-முன்பிருந்தவர்கள். எத்தனைவர் என்பதுடன் தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார்கள் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும். யாவத் — எது வரையில், சந்திரஶ்ச - சந்திரன் இருக்கிறானோ அது வரையில், அதாவது இந்தப் பூமி உள்ளவரையில். ‘ கார் மன்னு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—‘ கரு நெல் ’ என்றாரம்பித்து. நீல தாந்யங்களே — நீல நிற

1. பெரிய திருமொழி - 2-4-10. 2. பெரிய திருமொழி — 5-8-10
3. ஷை 3-9-10. 4. 5. ஷை 10-1-1.

ள்ளார்க்கு முதல்வரான திருமங்கை மன்னன் பல்லவன் பக்திம தக்ரகண்யனுகையாலே அவனைத் திருமாலோடொக்கப் புகழக் கூசாமைக்கு உறுப்பான ஸத்ருட பகவத் பக்தி பராக்ரமங்களாகிற கல்யாண குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்த செந்தமிழ் மாலையான இத் திருமொழியை அத்யந்த பகவத் பக்திமான் பகவத் துல்ய ஸ்துத்யன் என்னுமத்தை நெஞ்சில் படுத்திக் கொண்டு பாட வல்லவர்கள் திருவருளால் இந்த ஒலியுள்ள பெரிய கடலால் சூழப்பட்டு தானும் செழு நீருள்ளதான இந்த லோகத்தை

1 ‘ ஜஹாதெந்த்ரம் ’

என்றபடியே த்யஜிக்கைக்கு உடலாக அனுபவிக்கப்பெற்றுப் பொன்னுலகில் தேர் மன்னராய்த் திகழ்வர்களே என்கிறார். 10

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரிய பரகால ஸ்வாமி திருவடிகளே சரணம்.

முள்ள நெல் பயிர்களே. ‘ நீள் வயல் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ வயலுள்ள ’ என்றாரம்பித்து. ‘ குன்றாது ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ பல்லவன் ’ என்றாரம்பித்து. பக்திமதக்ரகண்யன் - பகவானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்குள் சிறந்தவன். ‘ மன்னு சீர் உரைத்த ’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஸ ரு இத்யாதியால். ‘ ஸத்ருட ’ என்பது பக்தி பராக்ரமம் இரண்டிலும் அந்வயிக்கிறது. ‘ வல்லார் ’ என்பதற்கு அர்த்தாத் ஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ அத்யந்த ’ இத்யாதியால். அத்யந்த – மிகவும் அதிகமான. பகவத் துல்ய ஸ்துத்யன் - பகவானுக்கு ஸமமாக ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தகுந்தவன். அதாவது ‘ நின் தனக்கு நிகர் நின்னடி அடைவார் ’ என்று ஆசார்ய ஸார்வபௌமன் அருளிச்செய்த படியே பகவத் பக்தர்கள் பகவானுக்கு ஸத்ருசர்களிறே என்றபடி. ‘ திரு மா மகள் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— ‘ திருவருளால் ’ என்று. ‘ ஒலி மா ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம்

அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஒலியுள்ள ’ *என்றாரம்பித்து.* ஜஹாத்யேநாம் — *தன்னால் அநுபவிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரக்ருதியை ஜீவாத்மா விட்டு விடுகிறான்.* த்யஜிக்கைக்கு — *விட்டு விடுவதற்கு.* ‘ உலகில் தேர் மன்னராய்த் திகழ்வர்களே ’ *என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்*—‘ பொன்னுலகில் ’ *என்றாரம்பித்து.* பொன்னுலகில் — *பரமபதத்தில்.* 10

ஒன்பதாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பத்தாம் திருமொழி—மஞ்சாடு.

[திருக்கோவலூர் ஆயனார் விஷயம்,]

மஞ்சாடு வரையேழும் கடல்களேழும்
வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம்
எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆலின் மேல்
ஓரிளந்தளிரில் கண் வளர்ந்த ஈசன் தன்னை
துஞ்சா நீர் வளம் சுரக்கும் பெண்ணைத் தென் பால்
தூய நான் மறையாளர் சோமுச் செய்ய
செஞ்சாலி விளை வயலுள் திகழ்ந்து தோன்றும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 1

ப — ரை.] மஞ்சு — மேகங்கள், ஆடு — ஸஞ்சரிக்கிற, வரை — மலைகள், ஏழும் — ஏழையும், கடல்கள் — ஸமுத்திரங்கள், ஏழும் — ஏழையும், வானகமும் — ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிப்பவைகளையும், மண்ணகமும் — மண்ணை இடமாகக் கொண்ட வஸ்துக்களையும், மற்றுமெல்லாம் — மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும், எஞ்சாமல் — இழவாதபடி, வயிற்றடக்கி — தன் வயிற்றுக்குள்ளே அடக்கிக் கொண்டு, ஆலின் மேல் - ஆல மரத்தின் மேல், ஓர் — ஒப்பற்றதான, இளம் தளிரில் - முகிழ் விரியாத தளிரில், கண் வளர்ந்த — நித்ரை செய்தருளின, ஈசன் தன்னை — பகவானை, துஞ்சா - நீர் ஊற்று மாறாத, நீர் — ஜலம் முதலிய, வளம் — எல்லா வித ஸம்பத்துக்களையும், சுரக்கும் — வ்ருத்தி அடையச் செய்யும், பெண்ணை — பெண்ணையாற்றின், தென் பால் — தென் கரையில், தூய — பரிஶுத்தர்களான, நான் மறையாளர்கள் — நாலு வேதங்களையும் நிர்வஹிக்கக் கூடியவர்கள், செஞ்சாலி — சிவந்த நெல் விளைகிற, வயலுள் - வயல்களின் மத்தியில், சோமுச் செய்ய - ஸோம யாகத்தைப் பண்ண, திகழ்ந்து - ப்ரகாஶித்துக் கொண்டு, தோன்றும் - விளங்கும், திருக்கோவலூரதனுள் - திருக்கோவலூர் என்னும் திவ்ய தேஶத்தில், நானே கண்டேன். 1

பத்தாம் திருமொழி.

ஸ்வ வர்ண ஸ்வாஶ்ரம ஸ்வாதிகாரோசித அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தி கார்ய மஹத்தர கைங்கர்ய நிஷ்டனுன பல்லவனால் ஆராதிக்கப்பட்ட படியைக் கீழ் அநுஸந்தித்தார். மேல் ஸ்வ வர்ணுசித அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தி கார்ய ஷடங்க வேத தத் போதித இஷ்டி பஶு ஸோம பஞ்ச மஹா யஜ்ஞாதி நிஷ்டா கரிஷ்டராய், ப்ரும்ம விதாம் வரிஷ்டரான ஸத்ரயாஜி பரமைகாந்தி ப்ரபன்னரால் ஆராத்யனுகைக்காக அவர்களுக்குப் போக்யதம திவ்ய மங்கள விக்ரஹனுய் பிராட்டிமாரோடு கூட பகவான் திகழ்ந்து தோ

பத்தாம் திருமொழி.

கீழ்த் திருமொழியுடன் இத்திருமொழிக்கு ஸங்கதி காட்டுகிறார் —' ஸ்வவர்ண ' *என்றாரம்பித்து.* ஸ்வ வர்ண — *தன்னுடைய வர்ணத்திற்கும் (ஜாதிக்கும்),* ஸ்வாஶ்ரம — *தன்னுடைய (ப்ருஹ்மசர்யம் முதலிய) ஆஶ்ரமத்திற்கும்,* ஸ்வாதிகாரோசித — *தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கும் தகுந்ததான,* அநந்ய ப்ரயோஜந — *வேறு ஒரு பலத்திற்காகவும் செய்யப்படாததான,* பக்திகார்ய - *பக்தியினால் உண்டாக்கப்பட்ட,* மஹத்தர கைங்கர்ய - *மிகவும் அதிகமான கைங்கர்யத்தில்,* நிஷ்டனுன — *நிஷ்டையையுடையவனுன.* கீழ் — *கீழ்த் திருமொழியில்.* ஷடங்க — *ஆறு அங்கங்களையுடைய,* வேத — *வேதம்,* தத் போதித - *அத்தால் தெரிவிக்கப்படும்,* இஷ்டி — *தர்ஶ பூர்ணமாஸம் முதலிய இஷ்டிகள்,* பஶு — *பஶு யாகங்கள்,* ஸோம — *ஸோம யாகங்கள்,* பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி—*ப்ரும்ம யஜ்ஞமும் தேவ யஜ்ஞமும் பித்ரு யஜ்ஞமும் மனுஷ்ய யஜ்ஞமும் பூத யஜ்ஞமும் என்கிற ஐந்து யஜ்ஞம் முதலிய,* நிஷ்டா கரிஷ்டராய் — *இவைகளை அநுஷ்டிப்பதில் மேன்மை பெற்றவர்களாய்,* ப்ரும்மவிதாம் — *ப்ருஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குள்,* வரிஷ்டரான - *சிறந்தவர்களான,* ஸத்ரயாஜி - *பகவானையே ஆராதிப்பவர்களாய்,* பரமைகாந்தி — *பகவானையே ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயும் உடையவர்களான,* ப்ரபன்னரால்-*பரந்யாஸத்தைச் செய்தவர்களினால்.* திவ்ய மங்கள விக்ரஹனுய் — *அப்ராக்ருதமாயும்* ஶுபாஶ்ரயமாயும் *இருக்கும் விக்ரஹத்தையுடையவனாய்க்*

ன்றும்படியைத் திருக்கோவலூரிலே கண்ணாரக்கண்டுசோல்ல அதை நான் கேழ்ப்பதன்றிக்கே நானே கண்டேன் என்று சரமஶ்லோகார்த்தத்தில் நாம் ப்ரமியாதபடியாக அருளிச்செய்தருளுகிறார்.

கொண்டு. பிராட்டிமாரோடு கூட - லக்ஷ்மீ முதலிய மஹிஷிகளுடனே. ‘ திருக்கண்டேன் ’ என்றாரம்பித்து ‘ சார்வு நமக்கென்றும் ...தேனமரும் பூமேல் திரு ’ என்றும், ‘ திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் ’ என்றும் செந்தமிழ் பாடுவார் அனுஸந்தித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி மேல் பாட்டில் ‘ சந்தணி மென் முலை மலராள் தரணி மங்கை தாமிருவர் அடிவருடும் ’ என்று அருளிச்செய்திருப்பதைக் கடாக்ஷித்து இங்கு இப்படி நிரூபித்தாராயிற்று.

‘ ஶிக்ஷாஶிதம் ஸ்வகடயந் ஸ்வயஶாஸ்ரஶிகம் க்ருஷ்ணாஜிநம் யவநிகாம் க்ருதவாந் ஶ்ரியாயா: ’

என்கிறபடியே அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பனும் ஒரு ஸமயத்தில் அவளைத் தன்னுடைய க்ருஷ்ணாஜினத்தினால் மறைக்க வேண்டி நின்ற தஶையை பக்திமான்களாகிய ஆழ்வார்களுக்குக் காட்டும்பொழுது

‘ வ்ருத்தாக்ருதே ஸ்தவ வஸீக்ஷ்ய ஸஜ்ஜாஙகெ தாம் க்ஷா ஶைவ ஶௌவ நமீஸு ஜநா விதுஸ்தே ’

என்கிறபடியே அந்தப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தை வ்யக்தமாகக் காட்ட வேண்டியிருந்ததிறே. அது மஹா பலியின் யஜ்ஞ வாடமாய் அஸுரமயமாய் இருந்த படியினால் அப்பொழுது மறைக்கவேண்டியிருந்தது. இப்பொழுது அவளுடைய ஸம்பந்தமில்லாவிட்டால் அவனையே அலக்ஷ்யம் செய்யும் ஆழ்வார்களுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கும் ஸந்தர்ப்பமாகையினால் அவளுடைய ஸம்பந்தத்தை ப்ரகாஶமாகக் காட்டினான் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்—‘ திகழ்ந்து தோன்றும்படியை ’ *இத்யாதியால். ‘ பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே ’ என்கிறபடியே தன்னை எடுத்து வளர்த்த யஶோதையிடம் செல்லும்பொழுது தான் திருடி அமுது செய்த வெண்ணெயின் சுவடுகளைத் துடைத்துக் கொண்டு சென்றவன் ஆழ்வாருடன் ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்பொழுது அவற்றை ஒன்றையும் மறைக்காமல் தோன்றினனிறே.* திருக்கோவலூரிலே *என்பது* மேலே நானே கண்டேன் *என்பதுடன் அந்வயி*

மேகங்கள் உலாவும்படி உயர்ந்த மலை ஏழையும் ஸமுத்திரங்கள் ஏழையும் வானை இடம் கொண்டதுகளையும் மண்ணை இடம் கொண்டதுகளையும் சொல்லிச் சொல்லாதவற்றையும் தான் இழவாதபடியாகத் தன் வயிற்றில் அடக்கிக் கொண்டவனாய், முகிழ் விரியாத ஓர் வட தளத்தில் கண் வளருகையால் ஈசனானவனை, இத்தால் சிவனை ஈசன் என்பது தந்நாமகரண க்ருதம் என்றதாய்

க்கிறது. 'சரம ச்லோக' இத்யாதி—சிலர் சரம ச்லோகத்திற்கு ஸர்வ தர்ம பரித்யாகம் அர்த்தம் என்றிவை முதலியபடிகளிலே அபார்த்தம் செய்தார்கள். அது சரம ச்லோகார்த்தமல்ல. மேல் பாட்டுக்களில் 'தூய நான்மறையாளர் சோமுச் செய்ய' என்றும், 'சீரணங்கு மறையாளர் நிறைந்த' என்றும் வேத வேதாங்கங்களையும் தத் ப்ரதிபாதிதங்களான வர்ணாச்ரமோசித தர்மங்களையும் ப்ரதிபாதித்திருக்கிறபடியினால் அது விஷயத்தில் நமக்கு ஸங்கதமும் உண்டாகாதபடி தாம் நேரில் ப்ரத்யக்ஷீகரித்த அர்த்தத்தையே உபதேசிக்கிறார் என்று தாத்பர்யம்.

'மஞ்சாடு' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'மேகங்கள்' இத்யாதியால். 'வானகமும்' என்றது வானை அகமாக உடையவைகள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது என்று அதின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'வானை' இத்யாதியால். 'மற்றும் எல்லாம்' என்பதற்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'சொல்லி' இத்யாதியால். 'எஞ்சாமல்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—'தான் இழவாதபடியாக' என்று. அதாவது எஞ்சுதல் நசித்தல், அவைகள் நசித்தால் போனால் உண்டாகும் இழவு ஸர்வேச்வரனுடையதாகையினால் 'இழவாதபடி' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது என்றபடி. 'இளம் தளிரில்' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'முகிழ்' இத்யாதியால். 'கண் வளர்ந்த' என்பது ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம் என்று காட்டுகிறார்—'கண் வளருகையால்' என்று. இப்படி ஸர்வ லோகத்தையும் உண்டு ஆலிலைமேல் சயனித்திருப்பதே பரம புருஷ லக்ஷணம் என்று திருவுள்ளம். இத்தைக் கணிசித்தேயிறே பெரிய முதலியாரும்

'க்ருத்வா நிர்ப்பயமா..................

த்து. ஊற்று மாறுமலே ப்ரவஹிக்கும் நீர் வழியே ஸகல வித ஸம்பத்தும் அபிவ்ருத்தமாம்படியான பெண்ணைத் தென் கரையிலே மாயிகள் மாத்வாதிகளாகிற ப்ராம்மணுபாஸரன்றிக்கே ஸத்த யாஜித்வக்ருத பாரமைகாந்த்யமுள்ள வகையால் பெற்ற ந்யாஸ வித்யா நிஷ்டையால் தூய்மை பெற்ற நாலு வேதத்துக்கும் வ்யாஸ பதத்தைச் செலுத்த வல்லவர்கள் ஸோம யாகத்தைப் பண்ண, இஷ்டி பசுவ நந்தரம் அனுஷ்டேயமிறே அது, சிவந்த சாலிகளான நெல்கள், அது விளைகிற வயலிலே சோறுச் செய்ய என்று அந்வயம், அவர்கள் அப்போது அந்த சாலே வழி எங்கும் தன்னுளியேயாம்படி ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப்படுமவனை அந்தத் திருக்கோவலூருக்குள்ளே நானே கண்டேன், ஆகையால் ப்ரபன்னனுக்கு ஸர்வ தர்ம ஸ்வரூப த்யாகமே ஸித்தாந்தம் என்று ப்ரமியாதேயுங்கள் என்று பத்தும் பத்தாகச் சொல்லுகிறார். 1

வெஷ வரவாநிதி ஸக ஸஜ:'

என்று அனுஸந்தித்தது. அதாவது தன்னுடைய வொத்தாகையினால் தானே தன் வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தானுயிற்று என்றபடி. 'ஈசன்' என்கிற பதம் வேறு இடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்னில் அதற்கு ஸமாதானம் அருளிச்செய்கிறார்—'இத்தால்' என்றாரம்பித்து. தந்நாமகரணமாவது தாஸ்ய சின்னமாக அவனுடைய திருநாமத்தை வைத்துக்கொள்ளுவது. "துஞ்சா' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஊற்று' என்றாரம்பித்து. 'சுரக்கும்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' அபிவ்ருத்தமாம்படியான' என்று. 'தூய' என்கிற விசேஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' மாயிகள்' என்றாரம்பித்து. மாயிகள் - அத்வைதிகள். அவர்களைக் காட்டிலும் இவர்களுக்குள்ள விசேஷத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—' ஸத்தயாஜித்வ' இத்யாதியால். உள்ளவகையால் - உண்டான ப்ரகாரத்தினால். தூய்மை பெற்ற - தேவதாந்தர ப்ரயோஜனாந்தர உபாயாந்தர ஸம்பந்தமில்லாத பாரிஸுத்யத்தையடைந்த.

'ஸஜாநாம தா குஷெஹி ஷியியாம் ஸஜாக ஷி ஜாஷிநாம'

கொந்தலர்ந்த நறுந் துழாய் சாந்தம் தூபம்
தீபம் கொண்டு அமரர் தொழப் பணம்கொள் பாம்பில்
சந்தணி மென் முலை மலராள் தரணி மங்கை
தாமிருவர் அடி வருடும் தன்மையானை
வந்தனை செய்து இசையேழ் ஆறங்கம் ஐந்து
வளர் வேள்வி நான் மறைகள் மூன்று தீயும்
சிந்தனை செய்து இரு பொழுது மொன்றும் செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 2

ப — ரை.] கொந்து — கொத்தில், அலர்ந்த — மலர்ந்ததான, நறும் — பரிமளத்துடன் கூடிய, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையையும், சாந்தம் - சந்தனத்தையும், தூபம் — தூபத்தையும், தீபம் — தீபத்தையும், கொண்டு — கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, அமரர் — ப்ரும்மாதி தேவதைகள், தொழ — ஸேவிக்க, பணம்கோள் — படங்களுடன் கூடிய, பாம்பில் — திருவனந்தாழ்வான் மேல், சந்து — சந்தநத்தினால், அணி — அலங்கரிக்கப்பட்ட, மென் முலை — ம்ருதுவான ஸ்தன தடங்களையுடைய, மலராள் — லக்ஷ்மீ, தரணி மங்கை — பூமிப்பிராட்டி, இருவர் — இவர்கள் இருவரும், தாம் — தாங்களே, அடி வருடும் — திருவடிக

என்றது இங்கநுஸந்தேயம். ‘ மறையாளர் ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ வ்யாஸ பதத்தை ’ இத்யாதியால். அதாவது வ்யாஸர் வேதங்களை வகுத்து நிரூபித்தாப்போலே இவர்களும் செய்யக் கூடியவர்கள் என்றபடி. ‘ நன்மையால் மிக்க நான் மறையாளர்கள் ’ என்கிறபடியே நான்மறைகள் நன்மையால் மிகும்படி அவற்றை நிர்வஹிக்கக் கூடிய தன்மையும் இங்கு விவக்ஷிதம். ‘ சோமுச்செய்ய ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஸோம ’ இத்யாதியால். இது இதற்கு முன் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய இஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபலக்ஷணம் என்று காட்டியருளுகிறார்—‘ இஷ்டி ’ இத்யாதியால். ‘ செஞ்சாலி விளை வயலுள் சோமுச் செய்ய ’ என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ சிவந்த ’ இத்யாதியால். ‘ திகழ்ந்து தோன்றும் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்—‘ அந்த ’ இத்யாதியால். பாட்டுக்குப் பரம தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஆகையால் ’ என்றாரம்பித்து.]

ளைப் பிடிக்கும்படியான, தன்மையானை — *ஸ்வபாவத்தையுடையவனை,* வந்தனை செய்து - *நமஸ்காரம்செய்து,* இசையேழ் - *ஸப்த ஸ்வரங்கள்,* ஆறங்கம் — *ஆறு அங்கங்கள்,* ஐந்து — *ஐந்துகளான,* வளர் - *வளர்ந்து கொண்டு வருகிற,* வேள்வி — *யஜ்ஞங்கள்,* நான் மறைகள் — *நாலுவேதங்கள்,* மூன்று தீயும் — *மூன்று விதமான அக்னி, இவைகளையும், இங்கு அக்னி என்றது அதில் செய்யப்படும் அக்னி ஹோத்திரத்தைக் குறிக்கிறது,* இரு பொழுதும் — *இரண்டு ஸந்த்யா காலங்களிலும்,* சிந்தனைசெய்து - *த்யானம் செய்து கொண்டு,* ஒன்றும் - *அவர்களுடன்ஏகீபவித்திருக்கும்,* செல்வ — *ஸம்பத்தையுடைய,* திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 2

வழிக்கு வழியே ப்ராம்மணர்க்கு ஆஶ்ரயணீயர் என்னுமவர்கள் பலாபிஸந்தி ரஹிதமாகச் செய்தாலும் பகவதபிப்ராயத்தாலே ஒரு பலம் வரத் தவிராது என்றும், கட்டோடு ஸர்வ தர்ம ஸ்வரூப த்யாகம் பண்ணினார்க்கே அத்தைப் பற்றலாம் என்றும் சொல்லு

கீழ்ப் பாட்டுக்கு வ்யாக்யானமிட்ட சிலர், சில விரோதமான அர்த்தங்களை நிரூபித்திருப்பதினால் அவற்றை நிராகரிப்பதாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார்—' வழிக்கு *' என்றாரம்பித்து.* வழிக்கு வழியே— *வழிப்படி, அதாவது தங்கள் வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு.* என்னுமவர்கள் — *என்று வ்யாக்யானம் செய்தவர்கள், அதாவது ' ஸ்வ வர்ணத்திற்கும் ஸ்வாஶ்ரமத்திற்கும் உசிதமான கர்மங்களை பலாபிஸந்தி ரஹிதமாக பகவத் ஸமாராதன புத்யா அனுஷ்டித்து ஶம தமாத்யுபேதராய் இருக்கும் ப்ராம்மணர்க்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்க் கொண்டு பிராட்டிமாரும் தானுமாகத் திருக்கோவலூரிலே வந்து நின்றான் ' என்றிறே அவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது. இப்படி முதலில் வ்யாக்யானமிட்ட தாங்களே அதற்கு விருத்தமாக மேலே ' அவர்கள் பலாபிஸந்தி ரஹிதமாகச் செய்தாலும் ... செய்தவற்றுக்கு பகவதபிப்ராயத்தாலே ஒரு பலம்வரத் தவிராதிறே. ஆகையால் த்ருஷ்டபலங்கள் ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லா நிற்கும் ' என்று வ்யாக்யானம் செய்திருப்பது உசிதமல்ல என்று திருவுள்ளம்.* கட்டோடு — *முழுமையும். '* ஸர்வ *' இத்யாதி—எல்லாத் தர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை விடுவது.* அத்தை - *அந்த த்ருஷ்ட பலத்தை.* பரம்பும்படி — *வ்யாபிக்கும்படி. இதற்குக் காரணம் நிரூபித்தருளுகிறார்—'* கீழ் *' என்றாரம்பி*

கிற துஸ்ஸித்தாந்தமே எங்கும் பரம்பும்படி சிலர் செய்த கீழ்ப் பாட்டின் வ்யாக்யானம் தலை எடாதபடி கொந்தலர்ந்த பாட்டு உதிக்கிறதாய்த்து. கீழ் 'தூய நான் மறையாளர்' என்று ஸோமச் செய்யுமவர்களை விசேஷித்திருக்க அங்ஙனே தெளிந்த தங்கள் அறிவைக் காட்டும் வ்யாக்யானம் உதித்தால் என் செய்வோம் யாம்? தாங்கள் இசைந்த அடிமைகளை அமரர்கள் செய்து கொண்டு தொழவும், தூய நான் மறையாளர்கள் அக்னிஷ்டோம ஸம்ஸ்தையோடு ஸோம நிறைவேற்றின மேல் நாள்களில் வந்தனை முதலாக வேதானுவசன பஞ்ச மஹா யஜ்ஞாத்யனுக்ரஹீத ஸந்த்யா த்வயானுஷ்டேய பல பக்தி ரூப நிதி த்யாஸனத்தைச் செய்வதும், அவர்களோடு மலராள் தரணி மங்கை தாமிருவர் அடி வருடும் தன்மையான

1 'கஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரியஃ'

என்றபடியான செல்வமாய் ஒன்றுமதுவும், அது அஸாக்ஷிகமாகாமல் பரகாலநாயகியே அவ்வகையுடையனாகத் திருக்கோவலூரதனுள் நானே கண்டேனே என்றும் வெளியிடுகிறாளிறே. ஆகையால் அவர்கள் உகந்தபடி அவர்கட்கேயாய் அவர்கள் இழந்தபடியையே நாம்

த்து. விசேஷித்திருக்க – *விசேஷமாகச் சொல்லியிருக்க. அதாவது ஸோமயாகத்தைச் செய்யுமவர்கள் கேவலம்* மறையாளர் *மாத்திரம் என்னாமல்* தூய நான் மறையாளர் *என்று* தூய *என்கிற ஒரு விசேஷணத்துடன் நிரூபித்திருப்பதினால் என்றபடி. பலாபிஸந்தி ரஹிதமாகச் செய்யுமவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்டர்களிறே.* என்செய்வோம் யாம் *என்பது தங்கள் வார்த்தைக்குத் தாங்களே விருத்தமாக வ்யாக்யானம்செய்தார்களேயாகில் அதற்கு நாம் என் செய்வது என்றபடி. இத்தையே விஸ்தரித்தருளுகிறார்* —' தாங்கள் ' *இத்யாதியால். தங்கள் தங்கள் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை அநந்ய ப்ரயோஜனமாக அனுஷ்டிக்கும் பரமைகாந்திகளோடு தானே தனக்கு இவர்களுடைய சேர்க்கை அலப்ய லாபமாக நினைத்து பிராட்டிமாரோடு வந்து சேரும் ஸ்வபாவமுடையவன் என்று இந்தப் பாட்டில் நிரூபித்திருப்பதினாலே வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களே பகவத் ப்ரீதிகரங்கள் என்று வ்யக்தமாக ஏற்படுகிறபடியினால் என்று தாத்பர்யம்.* அவர்கட்கேயாய் - *அந்த வ்யாக்யா*

1 *ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம்* – 12.

உகக்கக் கடவது. கொழுந்து ஸ்தானத்தில் வளரா நின்றுள்ள பரிமள முள்ள செவ்வித் திருத்துழாய் மாலைகளையும் பூசும் சாந்துகளையும் தூப தீபங்களையும் ஏந்திக் கொண்டு ப்ரும்மாதிகள் அடிமை செய்ய, தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸித பணனை திருவநந்தாழ்வான் மேலே, அவன் தங்களைத் தாங்கள் வேண்டினபடி தனக்கே யான அடிமை கொள்ளாத போது மெலியத் தக்கதான தங்கள் முலைகளில் குங்குமாதி சாந்தை அப்பி ஒப்பித்த ஸ்ரீ பூமிகள் இருவரும் தாங்களாகவே திருவடியைப் பிடிக்கும்படியான ப்ரணயித்வாதி ஸ்வ பாவனை சிந்தனை செய்து என்று அந்வயம். அது செய்யும்படியை 'வந்தனை' இத்யாதியால் அருளிச்செய்கிறார். முற்பட மனோபுத்யபி மானங்களோடே வந்தனை செய்தவர்களாய் ஸப்த கானம் என்ன, ஶீக்ஷாதி ஷடங்கம் என்ன, பஞ்ச விதமான உத்ஸவாத்மக யஜ்ஞங் கள் என்ன, வேத சதுஷ்டயோபநிஷத்துக்கள் என்ன, இதுகளோடு

னம் செய்தவர்கட்கே அங்கீகரிக்கத் தக்கதாய். 'கொந்தலர்ந்த' *இத் யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'கொழுந்து' *என்றாரம்பி த்து.* 'பணம் கொள்' *என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*— 'தன்னோட்டை' *இத்யாதியால். பகவானுடைய திருமேனியிலுள்ள ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யங்களாலே திருவனந்தாழ்வானுடைய பணங் கள் விஸ்த்ருதமாயிற்று என்றபடி.* 'மென் முலை' *என்பதற்குத் தா த்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'அவன்' *இத்யாதியால்.* 'தாம் அடி வருடும்' *என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'தாங்க ளாகவே' *என்றாரம்பித்து. அதாவது அவனுடைய ப்ரணயித்வாதி குணங்களையும் திருமேனியின் ஸௌகுமார்யாதிகளையும் அனுபவித்து அந்த ப்ரீதியினால் தாங்களே அடிவருடுகிறார்கள் என்று தாத்பர்யம்.* அது செய்யும்படியை — *அந்த த்யானம் செய்யும் ப்ரகாரத்தை. அதா வது வேதானுவசனாதிகள் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் முதலிய எல்லாம் மன தின் நைர்மல்யத்தை உண்டாக்கி அதின் மூலமாய் த்யானத்திற்கு உப காரகங்கள் ஆகின்றன என்பது வேதாந்த ஶாஸ்திரத்தில் நிர்ணீதமிறே. இது பல பக்தியிலும் துல்யம் என்று திருவுள்ளம்.* ஸப்த கானம் — *ஏழு ஸ்வரங்களையுடைய கானம்.* ஶீக்ஷாதி — *ஶீக்ஷை,* வ்யாகரணம், *சந்தஸ்ஸு, நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம், என்கிற.* மூன்று தீயும் —

கூடின நித்யாக்னி ஹோத்திரம் என்ன, இதுகளால் உபசிதாதிசய மநஸ்ஸில் அவனை இரண்டு ஸந்தியிலும் பல பக்தி ரூப நிதி த்யா ஸனத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கவே, அவர்கள் நினைவின் படியே
1 ' கஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரியஃ '
என்ற வகையால் அவர்களோடு ஒன்றியிருக்கும் செல்வமுடைய திருக்கோவலூர் என்னப்பட்ட திருப்பதியில் நானே கண்டேன் என்றருளிச்செய்கிறார். 2

கொழுந்தலரும் மலர்ச்சோலைக் குழாங்கொள்பொய்கைக்
  கோள் முதலை வாளெயிற்றுக் கொண்டற்கு எள்கி
அழுந்திய மா களிற்றினுக்கு அன்று ஆழி ஏந்தி
  அந்தரமே வரத் தோன்றி அருள் செய்தானை
எழுந்த மலர்க் கரு நீலம் இருந்தில் காட்ட
  இரும் புன்னை முத்தரும்பிச் செம் பொன் காட்ட
செழுந்தட நீர்க் கமலம் தீவிகை போல் காட்டும்
  திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 3

த்ரேதாக்னியில் செய்யப்படும் அக்னி ஹோத்திரம். இதில் காம்யாக்னி ஹோத்திரம் ப்ரபன்னனுக்கு த்யாஜ்யமாகையால் ' நித்யாக்னி ஹோத்திரமென்ன ' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபசிதாதிசய - வ்ருத்தி செய்யப்பட்ட பரிபூர்த்தியாகிற மேன்மையையுடைய. பல பக்தி - ஒரு பலத்தைக் குறித்து அதற்கு உபாயமாகச் செய்யப்படும் உபாய பக்தியன்றியே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பக்தி என்றபடி. நிதி த்யாஸனம் – த்யானம். ஸ்ரிய: – ஸைத்பிக்கும், ஸ்ரீ: – ஸம்பத்தியாக (ஸம்பத்தாக) இருப்பவன், க: - யார்? இந்தப் பாட்டுள் பரமைகாந்தி ஸார்வபௌமர்களான முதலாழ்வார்களைத் தாமே சென்று கிட்டி, அத்தால் தனக்கு விசேஷ ஸம்பத்து உண்டானதாக நினைத்திருக்கும் எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யாதிசயமும், முதலாழ்வார்களினுடைய சரித்திர ஸங்க்ரஹமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகின்றன. 2

1 372 - ம் பக்கம் பார்க்க.

ப — ரை.] கொழுந்து — கொழுந்துகளேயும், அலரும் — விகஸிக்கிற, மலர் - புஷ்பங்களேயுமுடைய, சோலே — தோப்புக்களின், குழாம் - ஸமூஹங்களால், கொள் — வ்யாபரிக்கப்பட்ட, அன்றிக்கே குழாங்களேச் சுற்றிலும் உடையதான, பொய்கை — தடாகத்தில், கோள் - தன் கையில் அகப்பட்டாரைக்கொல்லும் வ்யாபாரத்தையுடைய, அன்றிக்கே பரம பக்தனுன கஜேந்த்ராழ்வானேக் கொல்ல யத்தனித்த மிடுக்கையுடைய, முதலே - முதலேயினுடைய, வாள் - வாள் போன்ற, எயிற்று — கோரைப் பற்களால், கொண்டற்கு — பிடித்துக் கொண்டதற்கு, எள்கி - சிதிலமான அவயவங்களேயுடையதாய், இளகி என்று பாடாந்தரம், அப்பொழுது இளகின நெஞ்சையுடையதாய் என்றர்த்தம், அழுந்திய - ஜலத்தில் முழுகிப் போன, மா — பெரிய, களிற்றினுக்கு - ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுக்கு, அன்று - அவன் மனதினுல் நினைத்த ஸமயத்திலே, ஆழி — சக்ரத்தை, ஏந்தி - கையில் தரித்துக்கொண்டு, அந்தரமே - ஆகாஶ மார்க்கத்திலேயே, வரத் தோன்றி — வந்து தோன்றி, அருள் செய்தானே - க்ருபை செய்தவனே, எழுந்த — அப்பொழுது முளேத்ததாய், மலர் — மலர்ந்ததான, கரு நீலம் - கரு நெய்தல் புஷ்பமானது, இருந்தில் காட்ட - கறுத்த நிறத்தைக் காட்ட, இரும்—விஸ்தாரமான, புன்னே - புன்னேமரம், முத்து — முத்துக்கள் போலும், செம் பொன் - சிவந்த பொன்னேப் போலும், அரும்பி — மொக்குகளே, காட்ட, செழும் - செழுமையான, தட — விஶாலமான, நீர் — ஜலங்களில் இருக்கிற, கமலம் — தாமரைப் பூக்கள், தீவிகை போல் — தீபங்களேப்போலே, காட்டும் திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 3

கொழுந்தையும் அலருகிற மலர்களேயுமுடைய குழாம்கொண்ட சோலேகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட பொய்கையிலுள்ள முடிக்க ஒருப்பட்ட முதலே க்ரஸித்து, தன்னுடைய தெளி வாள் போன்ற கோரைப் பல்களேக் கொண்டு அராவுகைக்கு இளகின நெஞ்சுடைய

‘ கொழுந்து ’ இத்யாதிக்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறர்— ‘ கொழுந்தையும் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ குழாம்கொள் சோலே ’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறர்—‘ குழாம்கொண்ட ’ என்றாரம்பித்து. ‘ கோள் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறர் —‘ முடிக்க ’ என்றாரம்பித்து. ‘ அழுந்திய ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம்

தாய் துதிக்கை அளவாக ஆழ்ந்த மஹா கஜேந்திராழ்வானுக்காக அவன்

1 ‘ [illegible] ’

என்றபடியே மானஸிகமாக ஸ்வ ரக்ஷண பர ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன்று கையிலுள்ள திருவாழியை ஏவி ரக்ஷிப்பதும் அவனை ரக்ஷித்ததல்ல என்றருளி, அது ஏந்தி வந்த அழகையும் த்வரையையும் காட்டி நாம் அவனை உபசரித்து ரக்ஷிக்க வேணுமென்றே திரு

அருளிச்செய்கிறார்—‘ துதிக்கை ’ என்றாரம்பித்து. ‘ அன்று ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அவன் ’ இத்யாதியால். ஹரிம் - பகவானை, மநஸா — மனதினால், அசிந்தயத் — நினைத்தான். திருவாழியினாலே முதலையை ஸம்ஹரித்தபடியினால் பகவான் தோன்றியது அநாவஶ்யகம் தானே என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ கையிலுள்ள ’ என்றாரம்பித்து. ‘ தொழும் காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே ’ என்கிறபடியே அந்த ஸ்ரீ கஜேந்திரன் தன்னுடைய ப்ராணனுக்காகப் பகவானை ஶரணமடைந்திருந்தால் பகவானும் தம்முடைய திருவாழியை ஏவி அந்த ஆபத்தை நீக்கியிருப்பான். அப்படியன்றியே பகவானுடைய திருவடிகளில் தான் பறித்த தாமரை புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்றல்லவோ ஆசைப்பட்டது. அதற்காகப் பகவான் நேரில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்கும்படி நேர்ந்தது.

‘ [illegible] ’

என்கிறபடியே ஒரு க்ஷண காலம் பகவத் ஸேவை இல்லாவிடில் அதை ஒரு யுகமாக நினைப்பவர்களில் இவரும் ஒருவரிறே. ஸ்ரீ கீதாசார்யனும் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ஸாது பரித்ராணமே முக்ய ப்ரயோஜனம் என்று அருளிச்செய்தான். இவர்கள் பகவானைப் பார்ப்பதற்கு முன் கொஞ்ச காலம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பொறுப்பார்களேயானால் பகவானும் அப்படிப்பட்ட தசையைப் பொறுப்பான். அப்படியன்றியே ஒரு க்ஷண காலத்தையும் ஆயிரம் கல்ப காலத்திற்கு ஸமமாக எண்ணிக் கொண்டவர்களாய் சிதறிப் போன எல்லாக் காத்திரங்களையும் உடையவர்களாய்விடுகிறபடியினால் பகவானும் மிகுந்த த்வரையுடன் தானே நேரில் எழுந்தருளுகிறான் என்று திருவுள்ளம். அப்ப

1.

வாழி ஏந்தி

1 ‘ [illegible] ||’

என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படிக்கு ஆகாஶ மார்க்கத்தால் வந்த உடனே அவன் அழகையும் வரவையும் தனக்காகக் கொண்டதாக அவன் அநுபவித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி முன் நின்று தன் திருக்கை யால் தடவியும் தன் திருப் பரியட்டத்தைச் சுருட்டித் தன் திருப்ப வளத்தால் உஷ்ணிப்பித்துப் புண் பட்ட இடத்தை ஒற்றியும் வீடு

படித் தோன்றின த்வராதிஶயத்தில் ஈடுபட்ட அபியுக்தரின் அநுஸந் தானத்தை உதாஹரித்தருளுகிறார்—‘ அதந்த்ரித ’ என்றாரம்பித்து, அதாவது விஷ்வக்ஸேனரால் நீட்டப்பட்ட கைகளை அங்கீகரிக்காமலும், கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ரத்ன மயமான திவ்ய பாதுகைகளை தரித்துக்கொள்ளாமலும், அந்த:புர திவ்ய மஹிஷிகளும் இது என்ன அவஸரம் என்று கலங்கும்படியாகவும், வாஹனத்திற்குச் செய்யவேண் டிய அலங்காரத்தைச்செய்யாமலும் கருடனை நடத்தின பகவானுடைய த்வரையை ஶோபிக்கிறேன் என்றபடி. தம்முடைய ஸங்கல்பத்தைக்கா ட்டிலும் வேகமாய்ச் செல்லக் கூடிய கருடனுடைய கதியும் அன்று பக வானுக்கு த்ருப்தியைக் கொடுக்காமையினால் அவரை அடித்து உதை த்து நடத்தும்படியாயன்றோ இருந்தது.

‘ [illegible] ||’

என்றிறே ஆசார்ய ஸார்வபௌமனும் அநுஸந்தித்தது. ‘ தோன்றி னவனை ’ *என்னுமல்* ‘ தோன்றி அருள் செய்தானை ’ *என்று அருளிச் செய்திருப்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—*‘ தன் திருக்கை யால் ’ *இத்யாதியால். தன்னுடைய பக்தனுக்குத் தான் உடனே*

1. *பட்டர்*

பெறுத்துமளவான அருள் செய்தவனை திருக்கோவலூர் உபசரிக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார்—‘ எழுந்த ’ இத்யாதியால். கறுத்த நெய்தல் அப்போது எழுந்து அலர்ந்ததாய் தன்னுடைய இலகின பெரு நீல ஜ்யோதிஸ்ஸை அவ்விருவர்க்கும் கண் குளிரும்படி காட்டியும், பெரிய வெண் புன்னை ஸுர புன்னைகள் முத்துப் போலும் செம்பொன் போலும் அரும்பிக் காட்டியும், தடங்களில் நீர் மேல் செழித்து உதித்த செங்கமலங்கள் கை விளக்குப் போல் காட்டியுமாய்த்து உபசரித்தது. அப்போது திருக்கோவலூரதில் அவனை அங்ஙனே அவனுக்குத் தான் உபசரிக்குமவனாய் அவ்வூர் செய்யும் உபசாரங்களைக் கைக்கொள்ளுமவனாய் நானே கண்டேன் என்கிறார். 3

தாங்கரும் போர் மாலி படப் பறவை ஊர்ந்து
தராதலத்தோர் குறை முடித்த தன்மையானை
ஆங்கருப்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்து அன்பு கூரும்
அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானான் தன்னை
கோங்கரும்பு சுர புன்னை குரவார் சோலைக்
குழா வரி வண்டு இசை பாடும் பாடல் கேட்டு
தீங்கரும்பு கண் வளரும் கழனி சூழ்ந்த
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 4

ப — ரை.] தாங்கு — தாங்குவதற்கு, அரும் - அஸஹ்யமான, போர் — யுத்தத்தைச் செய்ய வல்லனான, மாலி — மாலி என்பவன்,

---

தோன்றி அருள் செய்யாத குறையைத் தீர்ப்பதற்காகச் செய்த வ்யாபாரங்கள் இவை என்று திருவுள்ளம். இப்படிப்பட்ட பகவானை இந்த க்ஷேத்திரம் உபசரிக்கும்படியை நிரூபித்தருளுகிறார்—‘ திருக்கோவலூர் ’ இத்யாதியால். ‘ எழுந்த ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ கறுத்த ’ என்றாரம்பித்து. அவனுக்கு — அந்த ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுக்கு. அதாவது ஆஸ்ரிதர்க்குத் தான் உபசரிக்குமவன் ஆஸ்ரிதர்கள் தனக்குச் செய்யும் உபசாரத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறவன் என்றபடி. 3

பட - முடிந்து போகும்படி, பறவை — கருடனை, ஊர்ந்து — நடத்தி, தராதலத்தோர் — பூமியிலுள்ளவர்களுடைய, குறை - அவனால் பட்ட துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவர் இல்லை என்கிற குறையை, முடித்த — தீர்த்த, தன்மையானை - ஸ்வபாவத்தையுடையவனை, ஆங்கு — அந்த ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸன ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, அரும்பி கண்ணீர் சோர்ந்து - கண்களில் ஜலம் பெருகி, அன்பு கூரும் — ப்ரீதியைச் செய்கிற, அடியவர்கட்கு — தாஸ பூதர்களுக்கு, ஆர் - பூர்ணமான, அமுதமானன் தன்னை - அம்ருதம் போல் போக்யமானவனை, கோங்கு — கோங்கு மரங்களும், சுர புன்னை, குரவு, இவைகளின், அரும்பு - அரும்புகள், ஆர் — நிறைந்த, சோலை — உத்யான வனங்களில், குழா - ஸமூஹமாகச் சேர்ந்த, வரி - வரிகளோடு கூடிய, அதாவது ரேகைகளுடன் கூடிய, வண்டு - வண்டுகள், இசை பாடும் - கானங்களைப்பாடுகிற, பாடல் கேட்டு - பாட்டுக்களைக் கேட்டு, தீம் - ஶ்லாக்யமான, கரும்பு — கரும்புகள், கண் வளரும் — ஒவ்வொரு கணுவாக வளரா நின்றுள்ள, கழனிசூழ்ந்த — வயல்களால் சூழப்பட்ட, திருக்கோவலூரதனுள்கண்டேன் நானே. 4

யுத்தத்தில் எதிர்த்து நிற்க அரிதாம்படி போர் வல்ல மாலியானவன் பட்டு விழும்படியாகப் பறக்கும் கருடனை ஏறித் துரத்தி தராதலத்தில் புக்கு அதிலுள்ள ஸ்வ பக்தர்களுடைய விரோதியான மாலி நஶிக்கவும், நம் ஸ்வாமியையும் காண்போமோ என்கிற குறையைத் தீர்த்த ஸ்வபாவமுடையவனை, அந்த ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தவுடனே கண்ணீர் அரும்பித்தாகில் அது சொரிந்துப்ரேம பக்திகள் துற்று அத்தால் அவன் அடிமையில் ஈடுபடுமவர்களுக்கு

'தாங்கரும்' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'யுத்தத்தில்' என்றாரம்பித்து. 'தராதலத்தோர் குறை' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— 'தராதலத்தில்' இத்யாதி 'காண்போமோ' என்னுமளவாக. ஸாது பரித்ராணமே அவதாரத்திற்குப் பரம ப்ரயோஜனம் என்றும் துஷ்க்ருத் விநாஶம் ஆநுஷங்கிகமென்றும் ஸ்ரீ கீதாசார்யன் வெளியிட்டபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்படி அர்த்தம் நிரூபித்தபடி என்றறியத்தக்கது. அன்பு கூரும் அடியவர் கட்கு என்கிற பதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'அத்தால்' என்றாரம்பித்து. கோங்கு சுரபுன்னை

ஆராத அமுதமானவனை, சுர புன்னை கோங்கு மரங்களில் என்றும் அரும்பு குறை படாதபடி ஸம்ருத்தமான சோலையிலே ஸங்கீபவித்துப் படிந்து தேனுண்ட வண்டுகளானவை கீழ்ச் சொன்னபடி அவனை அனுபவித்து அந்த ஹர்ஷத்தால் இசைகளையே பாட அந்தப் பாட்டுக்களையே கேட்டு அதி மதுர ரஸபரிதமான வெண் கரும்புகளானவை தூங்கித் தூங்கி ஒவ்வோர் கணு வளரும்படி அதுக்குத் தக்க கழனிகளை வளைய உடைத்தான திருக்கோவலூர் என்கிற அந்நகரியில் நானே கண்டேனே என்கிறார். 4

கறை வளர் வேல் கரன் முதலாக் கவந்தன் வாலி
கணையொன்றினால் மடிய இலங்கை தன்னுள்
பிறை எயிற்று வாளரக்கர் சேனை எல்லாம்
பெருந்தகையோடு உடன் துணித்த பெம்மான் தன்னை
மறை வளரப் புகழ் வளர மாடம் தோறும்
மண்டபமொண் தொளியனைத்தும் வாரமோத
சிறையணைந்த பொழிலணைந்த தென்றல் வீசும்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 5

ப - ரை.] கறை - *சத்ருக்களை ஸம்ஹரித்ததினால் உண்டான ரு*டையாளம், வளர் - *மேல் மேலென வளர்கிற*, வேல் — *வேலைத் தரித்தவர்களான*, கரன் முதலா - *கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள்*, கவந்தன் - *கபந்தன்*, வாலி, *இவர்கள்*, கணை ஒன்றினால் - *ஒரு பாணத்தினால்*, மடிய — *நசிக்கும்படி செய்து*, இலங்கை தன்னுள் — *லங்காநகருள்*

குரவு அரும்பு ஆர் சோலை *என்று அநுவதித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ சுர புன்னை ’ *என்றாரம்பித்து*. ‘ திங்கரும்பு ’ *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ அந்த ’ *என்றாரம்பித்து*. *இந்த நகரக் கரும்பு இந்தப் பாட்டுக்களைக் கேட்டு வளருகின்றன போலும்*.
‘ [illegible] ’
என்றிறே ஆசார்யனும் இந்த எம்பெருமான் விஷயமாய் அனுஸந்தித்தருளியது. 5

ளே, பிறை எயிற்று - *சந்திரகலை போன்ற பற்களையுடைய,* வாள் — *வா ள்களையுடைய,* அரக்கர் - *ராக்ஷஸர்களின்,* சேனை எல்லாம் — *ஸேனை முழுவதும்,* பெரும் தகையோடு- *அதற்கு நிர்வாஹகனை ராவணனு டன்,* துணித்த — *இரு பிளவாகத் துண்டித்த,* பெம்மான் தன்னை - *ஸ்வாமியானவனை,* மறை - *வேதங்கள்,* வளர - *ஓங்கும்படி,* புகழ் - *கீர் த்தி,* வளர - *வ்ருத்தியடைய,* மாடம்-*வீடுகள்,* மண்டபம்,ஒண் - *அழ கிய,* தோளி - *ஒழுங்குகள்,* தோறும்—*இவைகளில்,* அனைத்தும் — *எல் லா இடங்களிலும்,* வாரம் ஓத - *மறையையும் புகழையும் ஆதரமாக அப்யஸிக்க,* சிறை - *ஜல துர்க்கம், அதாவது அகிழ், அதை,* அணை ந்த - *தழுவி நிற்கிற, அதாவது ஸமீபத்தில் இருக்கிற,* பொழில் - *உத் யான வனங்களை,* அணைந்த — *தழுவிக் கொண்டு வருகிற,* தென்றல் - *தென்னல் காற்று,* வீசும் — *வீசுகிற,* திருக்கோவலூரதனுள் கண் டேன் நானே. 5

பரஹிம்ஸைக ஶீலதையாலே கறை கழுவான், அத்தால் மேல் மேல் வளர்ந்த கறையுள்ள வேலையுடைய கரன் முதலாக ஸிம் ம வ்யாக்ராதிகளை ஆக்ரமித்து நலியும் வாலியானவனை ஒரே பா ணத்தால் முடித்தவனாய், லங்கையில் சந்திர கலை போன்ற எயிற் றையும் பெரிய கட்கங்களையுமுள்ள ராக்ஷஸ ஸேனையை எல்லாம் நிர்வஹிக்குமவனோடே, நிர்வாஹகனை பெரும் தகை என்னக்கட வது, ஆக ராவணனோடே கூட துண்டிட்டுக் கொன்ற பெருத்த நம் ஸ்வாமியானவனை வாரம் ஓத என்று அந்வயம், அங்ஙனே ரா வணாதிகளைத் துணித்ததின் பலம் இதாய்த்து, அவனுக்கும் இவர் க்கும் கோவலூரில் வேதங்கள் வளரவும், இராமன் புகழானது

'கறை வளர்' இத்யாதிக்குத் *தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*— 'பரஹிம்ஸைக ஶீலதையாலே' *என்றாரம்பித்து.* 'பர' இத்யாதி— *அயலாரை ஹிம்ஸை பண்ணுவதையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக் கையாலே.* கறை கழுவான் - *அழுக்கை அலம்பமாட்டான்.* 'கணை' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—'ஒரே' *என்றாரம்பி த்து.* 'இலங்கை' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்* —'லங்கையில்' *என்றாரம்பித்து.* பலம் இதாய்த்து—*தண்டகாரண்ய வாஸிகளான ரிஷிகளைப் போலே வேதங்களையும் அவன் புகழையும்*

வளரவும், அவ்விரண்டையும் செங்கல் கொண்டே எடுத்து முடிக்கக் கட்டின க்ருஹங்கள் தோறும், கல்லால் கட்டின மண்டபங்கள்தோறும், ஶ்லாக்யமான ஒழுங்கைகள் தோறும், தோளி என்னுமதைக் குறைத்து தோளி என்று சொல்லலாய்த்து ப்ரதோளியை, க்ருத்ஸ்ந ப்ரதேஶங்களிலும் வேதம் ஓதுவார் சிலர், புகழ் ஓதுவார் சிலராய்த் தான், அஸ்ஹிக்கே ஒருக்கால் அதாய், ஒருக் கால் இதாய்த் தான் ஓது மது வாரம் ஓதுவது, அங்ஙனே அவர்கள் ஓதும்போது ராமனை உட் கொண்டாய்த்து ஓதுவது, அன்று ஆயாஸப்பட்ட ராமனுக்கும் இன்றேதி ஶ்ரமப்படும் இவர்களுக்கும் ஶ்ரமம் தீரும்படி திருக்கோவலூரை வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்ச்சிறையை, சிறை அகிழ்களாய்த்து, அதை அணைந்ததாய், அத்தைச் சூழ்ந்திருந்த பொழிலையும் அணைந்ததான தென்றல் வீசுமாய்த்து, அவ்வகையால் அவர்களை

திருக்கோவலூரில் ஓதுவதாய்த்து. 'மறை வளர' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'வேதங்கள்' என்றாரம்பித்து. 'மாடம் தோறும்' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'செங்கல்' என்றாரம்பித்து. 'வாரம் ஓத' என்பதற்கு முறை முறையாக ஓத என்று பொருளாய் அதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'வேதம் ஓதுவார்' இத்யாதியால். 'புகழ் வளர' என்கிற இடத்தில் புகழ் என்பது கல்யாண குணங்களாய் அதை விஶேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கும் அருளிச்செயல்கள் வளர என்றதாய், ஆக உபய வேதாந்தங்களையும் அத்யயனம் செய்ய என்றதாயிற்று. 'செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவர்' என்னப்பட்டதிறே. அன்றிக்கே மறை வளரும்படியாக புகழ் வளரும்படி என்றபடியாகவுமாம். 'செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியஓதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே',

'வகாஹயார் தத்த்வம் ஸம்ஹிதாம் யாஜ்ஞவல்க்ய; ப்ரவ்ருத்தி வரிஷ்டி த்வஸ்ய: ஸாமஹா யோஜயந்தி'

என்றிவை முதலியவைகளிற்படியே அருளிச்செயல்களை ஓதினவன்றே மறை நிலங்கள் தெளியலாம் என்றபடி. அதுவன்றிக்கே வேதங்கள் கண் வளர புகழ் வளர என்றபடியாகவுமாம். ஆனாலது

'யஸ்ய ஸார ஸ்வத ஸ்ரோதோ வகுளாமோத வாஸி

யும் அத்தேன்றலையும் அடிமை கொண்டு உகக்குமவனை திருக்கோவலூராகிற திருப்பதியில் நானே கண்டேன் என்கிறார். 5

உறியார்ந்த நறு வெண்ணெயொளியால் சென்றங்கு
  உண்டானைக் கண்டு ஆய்ச்சி உரலோடார்க்க
தறியார்ந்த கருங்களிறே போல நின்று
  தடம் கண்கள் பனி மல்கும் தன்மையானை
வெறியார்ந்த மலர் மகளாம் மங்கையோடு
  வியன் கலை எண் தோளினுள் விளங்கு செல்வச்
செறியார்ந்த மணி மாடம் திகழ்ந்து தோன்றும்
  திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 6

ப - ரை.] உறியார்ந்த — *உறியிலே நிறைந்திருந்த,* நறு — *நல்ல வாஸனையையுடைய,* வெண்ணெய் - *வெண்ணையை,* ஒளியால் - *ப்ரகாஶத்தினால், அன்றிக்கே ஒளிந்து செய்யும் கார்யமாகிற களவினால்,* அங்கு — *அந்த இடத்திலே,* சென்று — *போய்,* உண்டானை - *அமுது செய்தவனை,* ஆய்ச்சி — *யஶோதை,* கண்டு — *பார்த்து,* உரலோடு, ஆர்க்க - *கட்ட,* தறியார்ந்த - *கட்டுத் தறியில் அகப்பட்டு நிற்கும்,* கரும் களிறே போல - *கறுத்த நிறமுள்ள யானையைப் போல,* நின்று — *அவ்விடத்தை விட்டுப் போக முடியாதவனைப் போல நின்று,* தடம் கண்கள் — *விஶாலமான கண்களில்,* பனி மல்கும் - *கண் ஜலம் ப்ரவஹிக்கும்,* தன்மையானை - *ஸ்வபாவத்தையுடையவனை,* வெறி - *பரிமளம்,* ஆர்ந்த -- *நிறைந்த,* மலர் மகளாம் — *லக்ஷ்மியாகிற,* மங்கையோடு — *ஸ்த்ரீயுடன்,* வியன் — *ஆஶ்சர்யப்படத்தக்க,* கலை — *கலையை வாஹனமாக உடையவளாய், அதாவது வித்யா விஶேஷத்தால் ஆகாஶத்தில் ஸஞ்சரிக்குமவளாய்,* எண் தோளி - *எட்டுத் தோள்களையுடைய துர்க்கை,* நாள் - *நாள்தோறும்,* விளங்கு - *ப்ரகாஶிக்கும்,* செல்வ - *ஸம்பத்தினுடைய,* செறி — *சேர்ந்திருக்கையினால்,* ஆர்ந்த — *பூர்ணமான,* மணி

தம் | ஶ்ருதீநாம் விஶ்ராமயாமும் ’

என்னப்பட்டதிறே. ‘ சிறையணைந்த ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ : திருக்கோவலூர்*’ என்றாரம்பித்து.* 5

மாடம் — மணிமயமான மாடங்கள், திகழ்ந்து—ப்ரகாசித்துக் கொண்டு, தோன்றும்—காணப்படுகிற, திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே.

உறி கோள்ளாத மணத்த புது வெண்ணெயை 1 ‘ நாள் இளம் திங்களைக் கோள் விடுத்து ’ என்றபடியே தன் திரு முத்து ஒளியால் அங்கு சென்றே, நாளும் ஒளி களவால் என்னுமாம், ஒளியா உண்டானை என்னுமாம், இப்போது நிச்சேஷமாக என்றபடி, அங்கு கண்ட யசோதை

2 ‘ 𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌚𑍈𑌵𑍋𑌦𑌰𑍇 𑌬𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌦𑍁𑌲𑍂𑌖𑌲𑍇 ’ என்றபடியே உரலோடே பிணைத்துக்கட்ட, தன்னில் ப்ரீதியுடையாருடைய த்ரவ்யமே தனக்குத் தாரகமாய் இவன் இப்படி உண்டது, ஆய்ச்சி அங்ஙனே கட்டினது ப்ரேமத்தால், நானையும் இங்ஙனே திருடி உண்டால் பிழையான் என்று எண்ணி ப்ரேம ஜனித கோபத்தால் அங்ஙனே கட்டினளாய்த்து, தறியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஊரை

‘ உறியார்ந்த ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் — ‘ உறி கோள்ளாத ’ என்றாரம்பித்து. மணத்த — வாஸனையையுடைய. ‘ ஒளியால் சென்று ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் — ‘ நாள் ’ இத்யாதியால். நாள் — புதிதான, இளம் திங்களை - பால சந்திரனை, கோள்விடுத்து — ப்ரகாசிக்கச்செய்து. திருமுத்து - பற்கள். ‘ ஒளியால் சென்று ’ என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்—‘ நாளும் ’ இத்யாதியால். ‘ ஒளியாச் சென்று ’ என்று பாடமாக்கி அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஒளியா ’ என்றாரம்பித்து. அதாவது ஒன்றையும் மிகுதியில்லாமல் உண்டான் என்றபடி. ‘ ஆய்ச்சி ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ யசோதை ’ என்றாரம்பித்து. தாம்நா - கயிற்றினால், உதரே — வயிற்றில், பத்வா - கட்டி, உலூகலே — உரலில், ப்ரத்யபத்நாத் - கட்டினாள். இப்படி வெண்ணெ உண்டதற்குக் காரணம் நிரூபித்தருளுகிறார்—‘ தன்னில் ’ இத்யாதியால். ஆய்ச்சி கட்டினதும் தன் வெண்ணெ போயிற்றே என்கிற காரணத்தினாலல்ல, குழந்தைக்குத் தீங்கு வராமல் இருப்பதற்காகப் பரிவினால் என்று நிரூபித்தருளுகிறார்—‘ ஆய்ச்சி ’ என்றாரம்பித்து. ‘ தறியார்ந்த ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ தறியை ’ என்றாரம்பித்து. அபலே — ஸ்திரீ. உரலிடை - வயிற்

1. திருவாய்மொழி — 3 — 8 — 3   2.

அழித்துத் திரியும் மதத்தைப் பெற்ற கறுத்த யானை யாத்ருச்சிகமாகக் கட்டுப்பட்டு நின்றுப் போலே பெரிய தூர்த்தனும் ஊரிலுள்ள பெண்களையும் வெண்ணைகளையும் களவு கொண்டே புஜித்துத் திரிந்தவன் ஓர் அபலையால் உரலிடை ஆப்புண்டு உரலினோடு இணைந்திருந்து கண்ணில் பரப்பெல்லாம் கண்ணீர் மல்கி எத்திறம் என்று ப்ரதிக்ரியை யற்றிருக்கும்படியான ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமுடையவனை, இவனுக்கு இந்த ஸ்வபாவத்துக்கு ஊற்றுவாய் ஈஶ்வரீத்வ பூர்த்தியுள்ளவளான கடிமிக்க மலர் மகளோடு சேர்த்தியாய்த்து, அவ்வூரில் இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்கு வராதபடி பரிந்து காக்குமவள் விஸ்மயநீயமான கலையை வாஹனமாக உடையவளாய் எட்டுத் தோள்களையுடைய துர்க்கை, இங்ஙனே இவள் காவலாலும் அவள் பரிவாலும் அந்த ஸ்வபாவத்தாலும் நாள் தோறும் விளங்குகிற செல்வச் செறி மிக்க மணி மயங்களான பெரிய மாடங்களிலே தன்னொளியாலும் விளங்கித் தோன்றுமவனை அந்தத் திருக்கோவலூரில் நானே கண்டேன் என்கிறார். 6

இருங்கைம்மா கரி முனிந்து பரியைக் கீறி
இன விடைகளேழடர்த்து மருதம் சாய்த்து

றின்நடுவில், ஆப்புண்டு — *கட்டப்பட்டு, உதரம் என்பது ஓர் எழுத்துக் குறைவாய் உரம் என்றுகிடக்கிறது*, இணைந்து - *ஒன்றாகச் சேர்ந்து, அதற்கு ஸத்ருஶமாக நின்று என்றபடியாகவுமாம், உரல் சலிக்காமல் இருந்தாப் போலே தானும் ஒரு வித சேஷ்டையும் இல்லாதவனாயிருந்து என்றபடி*, பரப்பெல்லாம் - *வைஶால்யம் எல்லாம், அதாவது: முழுமையும்.* ப்ரதிக்ரியையற்று — *பதில் கார்யம் செய்யாமல். இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம் இவனுக்கு உண்டானதற்குக் காரணம் பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் என்று கொண்டு அவதரிப்பிக்கிறார்*—‘ இவனுக்கு ’ *என்றாரம்பித்து.* ஊற்றுவாய் — *உத்பத்தி ஸ்தானம்.* ‘ மலர்மகளாம் மங்கையோடு ’ *என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ ஈஶ்வரீத்வ ’ *என்றாரம்பித்து.* ‘ நாள் விளங்கு ’ *என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ நாள் தோறும் ’ *என்றாரம்பித்து.* செறி மிக்க — *ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கை மிகுந்திருக்கிற.* 6

வரும் சகடமிற உதைத்து மல்லையட்டு
    வஞ்சம் செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சானானை
கருங்கமுகு பசும் பாளை வெண் முத்தீன்று
    காயெல்லாம் மரதகமாய்ப் பவளம் காட்ட
செருந்தி மிக மொட்டலர்த்தும் தேன்கொள் சோலைத்
    திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 7

ப — ரை.] இரும் — பருத்து நீண்ட, கை — துதிக்கையுடைய, மா - பெரிய, கரி — யானையை, அதாவது குவலயாபீடத்தை, முனிந்து — கோபித்து, அதாவது கோபத்தினால் கொன்று, பரியை — குதிரை ரூபமாய் வந்த கேசி என்னும் அஸுரனை, கீறி — இரண்டு பிளவாகக் கிழித்து, இன — ஸமூஹமான, விடைகள் — வ்ருஷபங்கள், ஏழ-ஏழு களையும், அடர்த்து — ஹிம்ஸித்து, மருதம் — மருத மரங்களை, சாய்த்து— கீழே விழும்படி செய்து, வரும் — தன்னைக்கொல்லுவதற்காக உருண்டு வந்த, சகடம், இற - இற்றுப் போகும்படி, உதைத்து, மல்லை — மல்லர்களை, அட்டு - ஹிம்ஸித்து, வஞ்சம் செய் — வஞ்சனை செய்தவனான, கஞ்சனுக்கு — கம்ஸனுக்கு, நஞ்சானானை — விஷமானவனை, அதாவது அவனைக் கொன்றவனை, கரும் — கறுத்த, கமுகு — பாக்கு மரங்களுடைய, பசும் - பச்சை நிறமுள்ள, பாளை — பாளைகள், வெண்— வெளுத்த, முத்து - முத்துக்கள் போன்ற புஷ்பங்களை, ஈன்று — உண்டாக்கி, காயெல்லாம் — அந்தக் கமுகு மரத்தின் காயெல்லாம், மரதகமாய் - மரதக மணிக்கு ஸத்ருசமாய், அவைகள் பழுத்ததும், பவளம் காட்ட — பவழத்தைப் போல் சிவந்து காட்ட, செருந்தி — ஒன்று சேர்ந்து, மொட்டு — மொக்குகளை, மிக — அதிகமாக. அலர்த்தும் — மலரச் செய்கிற, தேன் கொள் — தேனைக் கொண்டிருக்கிற, சோலை — சோலைகளையுடைய, திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 7

பெருத்தும் நீண்டுமுள்ள கையுண்டான பெரிய குவலயாபீடத்தைக் கொன்று, குதிரையாய் வந்த கேசியை அங்காந்த வழியே

‘இரும்’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘பெருத்தும்’ என்றாரம்பித்து. ‘முனிந்து’ என்பதற்குப் பர்யவஸிதார்த்

கிழித்துக் கொன்று, கூட்டமாய் எதிர்த்த வ்ருஷபங்கள் ஏழையும் மேல் பாய்ந்து கொன்று, இணை மருதத்தை வேர்ப் பிடுங்கலாக விழவிட்டு, தன்னை அஸுராவேசத்தால் கொல்ல வருகிற சகடம் பொடிப் பொடியாம்படி உதைத்து, மல்ல வர்க்கத்தை முடித்து, வில் விழாவுக்காக வரப்பண்ணி வஞ்சித்துக் கொல்லவும், ' ஐயோ! யானையால் பிடியுண்டு போனானே உன் மகன் ' என்று தேவகிப் பிராட்டியை வஞ்சிக்கவும் நினைத்த கம்ஸனுக்கு அப்போதே பட்டு விழும்படி பண்ண வல்ல விஷமானவனைக் கண்டேன் என்றந்வயம். அது எங்ஙனே என்ன அங்குத்தைக்கு விசேஷணம் ' கரும் கமுகு ' இத்யாதி. நிலவளத்தாலும் குளிர்த்தியாலும் ச்ரத்தை பெற்றுக் கறுத்த நிறம் பெற்ற கமுகானது முற்பட பசுமையுடைத்தான பாளையைத் தள்ள, அந்தப் பாளையானது வெண் முத்தை ஈன்று, அது காய்த்தவாறே மரதகமாய், அது பக்வமானவாறே பவளத்தைக் காட்ட, அதைக் கண்டு விஸ்மயப்பட்டு சோலையிலுள்ள மரங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து மொட்டுக்களை மிகவும் மலர்த்தி

தம் அருளிச்செய்கிறார்—' கொன்று ' என்று. ' கீறி ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' அங்கார்ந்த ' என்றாரம்பித்து. ' மருதம் ' இத்யாதிக்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' இணை ' என்றாரம்பித்து. இணை – ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற. வேர்ப்பிடுங்கலாக - வேருடன் பிடுங்கி. ' வரும் ' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' தன்னை ' என்றாரம்பித்து. ' மல்லையட்டு ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' மல்ல ' என்றாரம்பித்து. ' வஞ்சம் செய் ' என்பதை விவரித்தருளுகிறார்—' வில் ' இத்யாதியால். வில் விழா – தனுர்யாகம். ' நஞ்சானை ' என்பதை உரைக்கிறார்—' அப்போதே ' இத்யாதியால். அங்குத்தைக்கு – அந்தஇடத்திற்கு. ' கருங்கமுகு ' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' நிலவளத்தாலும் ' இத்யாதியால். விஸ்மயப்பட்டு – ஆச்சர்யப்பட்டு. அதாவது ஒன்றே அனேக ரத்னங்களைப் போல மாறி மாறிக் காட்டுகிறது என்று ஆச்சர்யப்பட்டு என்றபடி. அன்றிக்கே கார்ய வஸ்துக்கள் காரணங்களோடு ஸஜாதீயங்களாயிருக்கும் என்கிற நியமம் தவறிப்போயிற்றே என்று ஆச்சர்யப்பட்டு என்றபடியாகவு

ணதாய் ஸ்மிதம் பண்ணவும் அந்த ஹர்ஷத்தால் பெற்ற மதுவால் மதுபங்களை ஆகர்ஷிக்கவுமான சோலையால் அழகிய திருக்கோவலூ ராகிற அந்தத் திருப்பதியில் நானே கண்டேன் என்கிறார். 7

பாரேறு பெரும் பாரம் தீரப் பண்டு
பாரதத்துத் தூதியங்கி பார்த்தன் செல்வத்
தேரேறு சாரதியாய் எதிர்ந்தார் சேனை
செருக் களத்துத் திறலழியச் செற்றான் தன்னை
போரேறொன்றுடையானும் அளகைக்கோனும்
புரந்தரனும் நான்முகனும் பொருந்துமூர் போல்
சீரேறு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 8

ப — ரை.] பார் - *பூமியில்*, ஏறு — *ஏறின, அதாவது ஸர்வம் ஸஹையான பூமிக்கும் பொறுக்க முடியாத*, பெரும் பாரம் — *பெரிய பாரமானது*, தீர — *நிவ்ருத்தி அடையும்படி*, பண்டு — *முன்னொருநாள்*, பாரதத்து — *பாரத யுத்தத்திற்கு முன்பே*, தூது - *தூத க்ருத்யத்தில்*, இயங்கி - *ஸஞ்சரித்து*, பார்த்தன் — *அர்ஜுநனுடைய*, செல்வ — *ஸம் பத்தையுடைய*, தேரேறு — *தேரில் ஏறும்படியான*, சாரதியாய், எதிர்ந் தார் — *எதிர்த்து வந்தவர்களுடைய*, சேனை, செருக்களத்து - *யுத்த பூமியில்*, திறல் — *அவர்களுடைய ஸாமர்த்தியம்*, அழிய - *அழியும்படி*, செற்றான் தன்னை - *நிரஸித்தவனை*, போரேறு — *யுத்தோன்முகமான வ்ருஷபம்*, ஒன்றுடையானும் — *ஒன்றையுடையவனுகிய ருத்திரனும்*, அளகைக் கோனும் — *அளகாபுரிக்கு ராஜாவாகிய குபேரனும்*, புரந்தர னும் — *தேவேந்திரனும்*, நான் முகனும் - *ப்ரும்மாவும்*, பொருந்தும் - *நித்ய வாஸம் செய்யும்*, ஊர் போல் - *பட்டணங்களைப் போல*, சீரேறு- *கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த*, மறையாளர் - *ப்ராம்மணர்கள்*, நிறைந்த, செல்வ - *ஸம்பத்தையுடையதான*, திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 8

மாம். 'மொட்டு மிக அலர்த்தும்' *என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அரு ளிச்செய்கிறார்*—'மொட்டுக்களை' *இத்யாதியால்*. 'தேன்' *இத்யா திக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—'மதுவால்' *இத்யாதியால்*. 7

மிகவும் பொறுமையுள்ள பூமியே பொறுக்க மாட்டாதபடி ஏறி ன பெரிய பாரமானது, அதுக்குக் கழியும்படியாக அந்நாள் இந்நா ளாகில் பிழைப்போம் என்பது தோற்ற ‘ பண்டு ’ என்றது, முற்கா லத்தில் பாரத யுத்தத்திற்கு முன்னாக

1 ‘ ந ஸூச்யக்ரம் ப்ரதாஸ்யாமி ’

என்ற துர்யோதனாதிகளையும்,

2 ‘ கிம் நோ ராஜ்யேந ’

என்ற அர்ஜ்ஜுநாதிகளையும் பொருந்த விடுகைக்காகப் போவது வருவதான தூத க்ருத்யத்திலே அதிகரித்தும், அவர்கள் உக்தி

1 ‘ ந ஸூச்யக்ரம் ’

என்றதேயாக, அப்போதே பார்த்தனுடைய

3 ‘ மஹதி ஸ்யந்தநே ’

என்னலான அழகிய தேரில் பார்த்தனை ரதியாக்கித் தான் ஸாரதி

‘ பாரேறு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘மிக வும் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ பண்டு ’ என்பதற்கு தாத்பர்யம் அருளிச்செ ய்கிறார்—‘ அந்நாள் ’ இத்யாதியால். ‘ பாரதத்து ’ என்பதற்குத் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— ‘ ந ஸூச்யக்ரம் ’ இத்யாதியால். ஸூ ச்யக்ரம்—ஒரு ஊசி நுனி குத்த இடம் கூட, ந ப்ரதாஸ்யாமி—கொடுக்க மாட்டேன். ந: - எங்களுக்கு, ராஜ்யேந – ராஜ்யத்தினால், கிம் - என் ன ப்ரயோஜனம். ‘ தூதியங்கி ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—‘ பொருந்த ’ இத்யாதியால். பொருந்த விடுகையில் ப்ர வ்ருத்தித்திருக்க யுத்தம் உண்டானது எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய் கிறார்—‘ அவர்கள் ’ இத்யாதியால். ‘ பார்த்தன் ’ இத்யாதிக்குத் தா த்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அப்போதே ’ என்றாரம்பித்து. மஹதி ஸ்யந்தநே – உத்தமமான தேரில். ‘ எதிர் ந்தார் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ துர்யோத நாதிகளுடைய ’ என்றாரம்பித்து. ‘ செருக்களத்து ’ இத்யாதிக்கு

1. பாரத ஸாவித்ரீ. 2. கீதை – 1 - 32.
3. கீதை – 1 – 14.

யாய் ஏறினவனும், துர்யோதனுதிகளுடைய ஸேனையை நெல்களம் என்னுப் போலே தங்கள் செருக்கை எல்லாம் காட்டலான யுத்த பூமியிலே தன்னை ஆயுதம் எடாதபடியும் ஸமய பந்தம் செய்தவர் களுடைய வீரஸ்ரீயும் அழியும்படி அவர்களைத் தேர்க் கால்கொண்டே நெரித்துக் கொன்றவனை, இங்ஙனே துர்வ்ருத்தி விரோத விநாஶத்தால் அவ்வூரும் ஸ்வர்க்க துலிதமாய் அதிலுள்ளார் ஸத்வ்ருத்த மார்க்கமும் சிவாதி பரமஸாம்யமும் பெற்றவர்களாய் ஸம்ருத்த ஸம்பத்கரானுர்கள் என்கிருர். யுத்தாதிகளில் தோன்றும் வாஹனமும் த்வஜமும் ஒன்றேயான வ்ருஷபமுடையவனும், அளகேஶ்வரனும், இந்திரனும், சதுர் முகனும் போலிந்து இருக்கும்படியான அவ்வோ ஊர் போன்ற திருக்கோவலூர், அதிலுள்ளார் அவர்கள் போல் லக்ஷ்மீவாக் விலாஸ ஸம்பத்துக்களால் அபிவ்ருத்தரானுர்கள் என்கிருர் —' சீரேறு மறையாளர் ' என்று. இப்படி நிறைந்த ஸம்பத்துள்ள திருக்கோவலூரில் அன்றங்ஙனே செய்தவனை நானே கண்டேன் என்கிருர். 8

தூவடிவில் பார் மகள் பூமங்கையோடு

சுடராழி சங்கிருபால் பொலிந்து தோன்ற

காவடிவில் கற்பகமே போல நின்று

கலந்தவர்கட்கருள் புரியுங் கருத்திஞனை

சேவடி கை திருவாய் கண் சிவந்த ஆடை

செம் பொன் செய் திருவுருவமானுன் தன்னை

அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர்—' நெல் களம் ' *என்றாரம்பித்து. ஸாரதியாய் இருந்தவன் ஸேனையைக் கொன்றது அங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிருர்—*' தேர்க் கால் ' *இத்யாதியால். மேலுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிருர்—*' இங்ஙனே ' *இத்யாதியால்.* ' போரேறு ' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிருர் —*' யுத்தாதிகளில் ' *இத்யாதியால்.* ' சீரேறு ' *இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிருர்—* ' அதிலுள்ளார் ' *என்றாரம்பித்து.* 8

தீவடிவில் சிவனயனே போல்வார் மன்னு
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 9

ப - ரை.] தூ — பரிஶுத்தமான, வடிவில் - திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையவளான, பார் மகள் — பூமிப் பிராட்டியும், பூமங்கையோடு — லக்ஷ்மியோடு, சுடர் - தேஜோ மயமான, ஆழி — சக்கரம், சங்கு — ஶங்கம், இவைகளும், இரு பால் — இரண்டு பக்கங்களிலும், பொலிந்து — மிகவும் ப்ரகாஶித்துக் கொண்டு, தோன்ற, காவடிவில் - வ்ருக்ஷ ஸமூஹத்தின் நடுவில், கற்பகமே போல - கற்பக வ்ருக்ஷம் போலே, நின்று, கலந்தவர்கட்கு — தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்து நடப்பவர்களுக்கு, அருள் புரியும் - க்ருபை பண்ணுகிற, கருத்தினனை — திருவுள்ளத்தையுடையவனை, சேவடி — சிவந்த திருவடிகள், கை - திருக்கைகள், திருவாய், கண், சிவந்த ஆடை - சிகப்பு நிறமுள்ள திருப்பரிவட்டம், செம்பொன் செய் திருவுருவம் - சிவந்த பொன்னால் செய்யப்பட்டது போல் ப்ரகாஶித்துக்கொண்டிருக்கிற திருமேனி, ஆனான் தன்னை — இவைகளையுடையவனானவனை, தீவடிவில் — தீயைப் போன்ற வடிவையுடையவர்களான, சிவன், அயன் — ப்ரும்மா, போல்வார் — போன்றவர்கள், மன்னு - ஸ்திரமாக வஸிக்கிற, திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே. 9

பகவந் நாராயணாபிமதாநுரூப திவ்ய மங்கள விக்ரஹையான பார்மகளானவளும் ஈஶ்வரீத்வ பூர்த்தியுள்ள பூமகளும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தில் பொலிந்து
1 ‘ வர்ணாடும் தேஜஃ ஸமாநதி ’

‘ தூவடிவில் ’ என்கிற இடத்தில் தூ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ பகவந் ’ என்றாரம்பித்து. பகவானாகிய நாராயணனுக்கு மிகவும் இஷ்டமானதும் அப்படி இஷ்டமாவதற்கு அநுகுணமாயும் இருக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையவளான என்றர்த்தம். ‘ பூமங்கை ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்— ஈஶ்வரீத்வ’ என்றாரம்பித்து. பூர்ணம்— எங்கும் நிறைந்த, தேஜ: — தேஜோரூபனான பக

1. ஸ்ரீ ஸ்துதி - 4.

என்றபடியே அவன் திருமேனி ஒளி ஸ்புரணனுகுண பரபாகத்தாலும், இரு பார்ஶ்வமும் சுடராழியும் சங்குமானது கொண்டும் விளங்கித் தோன்ற, தனிக் கற்பகமன்றிக்கே நிலை செய்திருப்பதோர் கற்பகம் போலே நின்றவனாய், தன் ஆஜ்ஞாநுவிதானம் பண்ணிக்கொண்டு தன்னோடு நயந்தவர்களுக்கு அருள் செய்யும் திருவுள்ளமுள்ளவனை, அதுக்கு மேல் சிவந்த கமலம்போன்ற திருவடி திருப்பவளம் திருக்கண்களையும் சிறந்த திருப்பரியட்டத்தையும்

வான், ஸ்புரதி — ப்ரகாஶிக்கிறார். அதாவது பகவானுடைய திருமேனியின் ஒளிக்கு இவர்களுடைய திருமேனியின் ஒளி பரபாகமாயிருக்கிறது என்றபடி. ஸ்புரணனுகுண - ப்ரகாஶிப்பதற்கு அனுகூலமான. பரபாகத்தாலும் — வர்ணத்தின் மேன்மையாலும், அதாவது ஒரு வர்ணம் மற்றொரு வர்ணத்துடன் சேர்ந்திருப்பதினால் அதிக ப்ரகாஶமாகத் தோன்றுவதினாலும் என்றபடி. ‘ சுடராழி சங்கு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ இருபார்ஶ்வமும் ’ என்றாரம்பித்து. இங்கு யதா க்ரமம் அந்வயமாகையாலே

‘ ஷக௫ஷ௵ ஒெஜதஷ௵ ஊநூஜாஷிஷூ வாஉஹாவ௦ ஶஜஃ ஷ௵ ஷாஶ்ரிதஜநெஷவி ஊக்ஷிணஷ௦ | ஷ௵க௦ ஷூஊஶூ யஷி ஒாவவாூராயிராஜ ஷ௵தஷ௵ஷ௵ நஒநஉநயொஃ கஶஷ௦ஷூயொமஃ ‖ ’

என்கிறபடியே பார் மகளோடு இடது பக்கத்தில் திருவாழியையும், பூமகளோடு வலது பக்கத்தில் திருச்சங்கையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பது த்யோதிதம். ‘ காவடிவில் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தனி ’ இத்யாதியால். ‘கலந்தவர்கட்கு ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தன் ’ என்றாரம்பித்து. ஆஜ்ஞாநுவிதானம் - ஆஜ்ஞைப்படி நடப்பது. அதாவது ஸ்வவர்ணாஶ்ரம தர்மத்தை ஶாஸ்திர விதிப்படி அனுஷ்டிப்பது என்றபடி. ‘ அருள் புரியும்’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அருள் ’ இத்யாதியால். ‘ சேவடி ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— ‘ அதுக்கு மேல் ’ இத்யாதியால். நயந்தவர்களுக்கு — ஸ்நேஹம் செய்தவர்களுக்கு, தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு என்றபடி.

‘ ஷிஷூஹாவெந ஸ௦ஷூாஷ௦ ’

1 ‘ ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: ’
என்றனுபவிக்கலானதிருமேனியையுமுடையவனை பக்தி ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு சிவனும் அயனும் போன்றவர்களாய் ஶக்தி மாங்கல்யாதிகளுக்கு அக்னி துல்யரானவர்களே நிலை பெற்று நிற்கலான திருக்கோவலூரிலே நானே கண்டேன் என்கிறார். 9

வாரணம் கொள் இடர் கடிந்த மாலை நீல
மரதகத்தை மழை முகிலே போல்வான் தன்னை
சீரணங்கு மறையாளர் நிறைந்த செல்வத்
திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் என்று
வாரணங்கு முலை மடவார் மங்கை வேந்தன்
வாள் கலியனொலி ஐந்து மைந்தும் வல்லார்
காரணங்களால் உலகம் கலந்தங்கேத்தக்
கரந்தெங்கும் பரந்தானைக் காண்பர் தாமே. 10

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

என்றுணிறே தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களை. ஆப்ரணகாத் – நகம் வரையிலும், ஸர்வ ஏவ – எல்லாச் சரீரமும், ஸுவர்ண: - ஸ்வர்ணமயம், அதாவது ஸ்வர்ணம் போன்ற காந்தியையுடைய திருமேனியையுடையவன். இத்தால் பகவான் நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்யாமல் இருந்தாலும் கூட அவனுடைய திருவடிவழகு விடவொண்ணாதபடி செய்யும் ஏற்றத்தையுடையது என்பது த்யோதிதம். ‘ தீவடிவில் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— ‘ பக்தி ’ என்றாரம்பித்து. 9

ப - ரை.] வாரணம் – யானை, கோள் – அடைந்த, அன்றிக்கே யானையைக் கொண்ட, அதாவது அதின் பல பராக்ரமங்கள் எல்லாவற்றையும் அடக்கி அதை ஆக்ரமித்த, இடர்–துக்கத்தை, கடிந்த - போ

1.

க்கடித்தவனான, மாலே — வ்யாமோஹமுள்ளவனை, நீல — நீல ரத்னத்தையும், மரதகத்தை — மரதகத்தையும், மழை முகிலே - மழை பெய்கிற மேகத்தையும், போல்வான் தன்னை - போல இருக்குமவனை, சீர் — ஐஶ்வர்யம், அணங்கு - விரும்பி வந்த, மறையாளர் - வேத வித்துக்களான ப்ராம்மணர்கள், நிறைந்த - நிறைந்திருப்பதாகிய, செல்வ — ஸம்பத்தையுடைய, திருக்கோவலூரதனுள் — திருக்கோவலூர் என்கிற திருப்பதியில், கண்டேன் என்று, வார் — வாருக்கு, அணங்கு — அழகை கொடுக்கிற, முலை மடவார் - முலைகளையுடைய பவ்யதை பெற்ற ஸ்த்ரீகள், நிறைந்த, மங்கை — மங்கை என்னும் தேஶத்திற்கு, வேந்தன் — அரசனாகிய, வாள் கலியன் — வாளை ஆயுதமாக உடைய திருமங்கை ஆழ்வார், ஒலி - ஶப்தமான—அருளிச்செய்த ப்ரபந்தமாகிய, ஐந்துமைந்தும் — பத்துப் பாட்டுக்களையும், வல்லார் - அறிந்தவர்கள், காரணங்களால் — வெவ்வேறு பலத்தில் ஆசைகளாகிற காரணங்களினால், உலகம் — லோகத்திலிருக்கும் ஜனங்கள், கலந்து — அவன் நியமித்த உபாயங்களை அனுஷ்டித்து அவன் திருவுள்ளத்துடன் கலந்து, அங்கு — அந்தந்த இடங்களிலே, ஏத்த — ஸ்தோத்திரம்செய்யும்படி, கரந்து — மறைந்து, எங்கும் — எல்லா இடத்திலும், பரந்தானை - வ்யாபித்து நிற்குமவனை, காண்பர்தாமே - பார்ப்பார்கள். 10

கஜேந்திரன் கொண்ட இடரைப் போக்கி அவனில் நிரதிஶய வ்யாமோஹமுள்ளவனை, அவன் விடாய் எல்லாம் தீர நீலம் போ

‘ வாரணம் கொள் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ கஜேந்திரன் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ கொண்ட ’ என்றது தானே பொய்கையில் புகுந்து அகப்பட்டுக்கொண்ட என்றபடி. அப்படிப்பட்ட அந்தக் கஜேந்திரனைக் காப்பாற்றினதற்குக் காரணம் ‘ மாலே ’ என்பதினால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்று கொண்டு அதற்குத் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அவனில் ’ இத்யாதியால். ‘ விடாய் எல்லாம் ’ என்றது கஜேந்திரனுடைய மனோரதத்தின்படி பகவானுடைய திருவடிகளில் தான் பறித்த தாமரை புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்கிற விடாயையும், நடுவில் முதலையால் உண்டாக்கப்பட்ட விடாயையும் என்றபடி. ‘ இடர் கடிந்த ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அவன் ’ இத்யாதியால். ‘ நீல ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ நீலம் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ மழைமுகிலே ’

ன்றும் மரதகம் போன்றும் எதிரே குளிர நின்றவனை, தன் விர ஹாக்னியால் அதிகின்னர்க்கும் மழை சொரியும் முகில் போல் ஆ விர்ப்பவிக்குமவனை, ஐஶ்வர்யமானது தானே விரும்பி வந்தடை யும்படியான ஸ்வாதீந வேத சதுஷ்டய மஹா புருஷர்களே நிறை ந்தது கொண்டு அழகிய ஸம்பந் மயமான திருக்கோவலூரிலே கண் டேன் என்று, அணங்கு - விருப்பமும் அழகும், வார் முதலான வைகளால் மிகவும் விரும்பத்தக்கதான, அழகிய முலைகளால் பவ் யதை பெறுத்துவார் மயமான திருமங்கையை ஆளுகிற ப்ரதிபக்ஷ நிரஸனத்திற்காகவே வாளைப் பிடித்த கலிகன்றியினுடைய இப்பத் துப் பாட்டையும் அறிய வல்லவர்கள் அந்தந்தப் புருஷார்த்தங்க ளில் ஆசையாகிய காரணங்களினால் ஆஶ்ரயிக்கும் ஜனங்கள் அவன் விதித்த தத் தத் ஸாதனப்படியே அதிகார ஶங்யாகில்
1 ‘ யத்யேந காமகாமேந ’

இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ தன் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ சீரணங்கு ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஐஶ்வ ர்யமானது ’ இத்யாதியால். ‘ மறையாளர் ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஸ்வாதீந ’ என்றாரம்பித்து. ‘ ஸ்வாதீந ’ இத் யாதி—தங்களுக்கு வஶப்பட்ட நான்கு வேதங்களையும் உடையவர்க ளான என்றபடி. ‘ வாரணங்கு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—‘ அணங்கு ’ என்றாரம்பித்து. ‘ மடவார் ’ என்பதை உரைக்கிறார்—‘ பவ்யதை ’ என்றாரம்பித்து. ‘ வாள் கலியன் ’ இத் யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ப்ரதிபக்ஷ ’ என்றாரம்பி த்து. ‘ காரணங்களால் ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கி றார்—‘ அந்தந்த ’ இத்யாதியால். ‘ கலந்து ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அவன் ’ என்றாரம்பித்து. ப்ரதானமாக விதித்த உபாயங்களை அநுஷ்டிக்க ஶக்தியில்லாதவர்களும் அந்தப்பலனை அநு பவிக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ யத்யேந ’ என்றும்பித்து. அதாவது

‘ யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: |

1. அஹிர் புத்ந்ய ஸம்ஹிதை

என்கிறபடியே
1 '[illegible]'
என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட சரம ஶ்லோக ஸங்க்ரஹமான அவன் நெஞ்சோத்தவராய் அவ்வவ ஸ்தாநங்களிலே தன்னையே ஏத்தும்படியாக மறைந்திருந்தே எங்கும் ஸ்வ ஸ்வரூபத்தாலே போல ஸ்வ குணங்களாலும் வ்யாபித்தவனுயிருக்குமவனைக் காணப் பேறலாமே, இவ்வாழ்வார் தாம் இருந்த இடத்தில் இருந்தே அவ்வோ பாட்டுக் களில் அருளிச்செய்யப்பட்ட தத்தத் குண விஶிஷ்டனை திருமாலைத் திருக்கோவலூரில் நானே கண்டேன் என்பது ஸத்யம் என்று இத்திருமொழியை அறியவல்லார்கள் அவனைக் காணப் பேறலாமே என்று திருவுள்ளம். 10

[illegible]

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரிய பரகால ஸ்வாமி திருவடிகளே சரணம்.

[illegible]

ப்ராப்யதே பரமம் ஸ்தாநம் யதோ நாவர்த்ததே யதி: |
தேநதேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே ||
பரமாத்மா ச தேநைவ ப்ராப்யதே புருஷோத்தம: ||'

என்றபடி. காம்ய பலங்களில் ஆசையுடைய எவனால் எந்தப் பலம் மற்ற உபாயங்களினால் ஸாதிக்க முடியாததோ, எந்த மோக்ஷத்திலிருந்து போகம் செய்பவன் திரும்பி வருகிறதில்லையோ, அப்படிப்பட்ட பரமபதம் பக்தியினால் அடையப்படுகிறதில்லையோ, மோக்ஷத்தில் ஆசையுடையவனால் எந்தப் பலம் ஜ்ஞான யோகத்தினாலும் கர்ம யோகத்தினாலும் அடையப்படவில்லையோ, அந்தப் பலம் அந்த மனுஷ்யனால் ஶரணாகதியினாலேயே அடையப்படுகிறது. புருஷ ஶ்ரேஷ்டனாகிய பரமாத்மாவும் அந்தப் பரந்யாஸத்தினாலேயே அடையப்படுகிறான் என்றர்த்தம். ' ஸ ஸ ' இத்யாதி—

' ஸ்வதுஷ்கரேண ஸாதேச்சு: யேந யேநேஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ: தஸ்யாஹமேவேதி சரமச்லோகஸங்க்ரஹ: '

என்று பூர்ண ஶ்லோகம். எவன், ஸ்வதுஷ்கரேண - தன்னால் செய்ய முடியாததாகிய, யேந யேந – எந்த எந்த, இஷ்டஹேதுநா - இஷ்ட பலத்திற்குக் காரணமாகிய உபாயத்தினால், ஸாதேச் – துக்கிப்பனோ, ஸ ஸ: தஸ்ய - அவனுக்கு அந்தந்த உபாயம், அஹமேவேதி - நானே என்று, சரம ஶ்லோகத்தின் ஸங்க்ரஹம். ' அங்கு ' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' அவ்வவ ' என்றாரம்பித்து. ' கரந்து ' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' மறைந்திருந்தே ' என்றாரம்பித்து. ' தாமே ' என்கிற அநுப்ரயோகம் கீழ் நிரூபித்தருளிய அர்த்தத்தின் நிஶ்சயத்தைக் காட்டுகிறது. அன்றிக்கே ' ஐந்துமைந்தும் வல்லார் தாமே காண்பர் ' என்று அந்வயமாகவுமாம். இவ்விரண்டு படியாலும் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்— ' இவ்வாழ்வார் ' என்றாரம்பித்து.

பத்தாம் திருமொழி முற்றிற்று.

மூன்றாம் பத்து.

முதல் திருமொழி—இருந்தண்.

[திருவஹீந்திரபுரம் ஸ்ரீ தெய்வ நாயகப் பெருமாள் விஷயம்.]

இருந்தண் மா நிலமேனமதாய்
வளை மருப்பினில் அகத்தொடுக்கி
கரும் தண் மா கடல் கண் துயின்றவனிடம்
கமல நன் மலர்த்தேறல்
அருந்தி இன்னிசை முரன்றெழும்
அளிகுலம் பொதுளி அம்பொழிலூடே
செருந்தி நாண் மலர்ச் சென்றணைந்து
உழி தரு திருவயிந்திரபுரமே. 1

ப — ரை.] இரும் — விஸ்தாரமான, தண் — சீதளமான, மா — பெரிய, நிலம் — பூமியை, ஏனமதாய் — அப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமான வராஹமாய், வளை — வளைந்த, மருப்பினில் - கோரைப்பல்லில், அகத்து - ஏக தேசத்தில், ஒடுக்கி — ஒடுங்கும்படி செய்து, கரும் — கறுத்த நிறமுள்ள, தண் - சீதளமான, மா - விசாலமான, கடல் — ஸமுத்திரத்தில், கண் துயின்றவன் — நித்திரை செய்கிறவனுடைய, இடம் - வஸிக்கும் இடமானது, இது மேலே 'திருவயிந்திரபுரமே' என்பதுடன் அந்வயிக்கிறது, கமலம் — தாமரையினுடைய, நல் — நல்லதான, மலர் — புஷ்பத்தினுடைய, தேறல் — தேனை, அருந்தி — புஜித்து, இன் - இனிய, இசை — கானங்களை, முரன்று - ஸப்தித்துக் கொண்டு, அதாவது பாடிக்கொண்டு, எழும் - கிளம்புகிற, அளி — வண்டுகளுடைய, குலம் — கூட்டம், பொதுளி - ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு, அம் — அழகிய, பொழில் — தோப்புக்களின், ஊடே - நடுவில், செருந்தி - செருந்தி மரத்தின், நாண் மலர் - அப்பொழுது விகஸித்த புஷ்பத்தினிடத்தில், சென்று - போய், அணைந்து - அனுபவித்து, உழி தரு — அவ்விடத்திலேயே ஸஞ்சரிக்கிற, திரு — ஸம்பத்தைக் கொடுக்கிறதான, அயிந்திரபுரமே. 1

மூன்ரும் பத்து—முதல் திருமொழி.

இங்ஙனே திருவஹீந்திரபுரத்தாரும் தத் பரிஸர வர்த்திகளும் திருக்கோவலூர் ஆயனுர் படியைக் கேட்டு நமக்குப் பரம ஸுலப

மூன்ரும் பத்து—முதல் திருமொழி.

கீழ்த் திருமொழியில் சீரணங்கு மறையாளர்க்கு ஆஶ்ரயணீய னுய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலையை நிரூபித்தார். அங்ஙனன்றிக்கே ஆர்க்கும் கருணை பொழிவானுய் அயிந்தையில் வந்தமர்ந்து தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்குத் தன் படிகளை எல்லாம் காட்டிக்கொண்டு நிற்கும் திருவஹீந்திரபுர க்ஷேத்திரத்தின் மஹிமையை இத்திருமொழியில் நிரூபித்தருளுகிருர் என்கிற ஸங்கதி அறியத்தக்கது. இந்த க்ஷேத்திரத்தில் அடியவர்க்கு மெய்யன் ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வோபயுக்தமான குணங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையவன் என்பதை உக்தி ப்ரத்யுக்திரூபமாக அருளிச்செய்கிருர்—‘ இங்ஙனே ’ என்ருரம்பித்து. இத்திருமொழியில் மேலே ‘ மேவு சோதியை ’ என்றருளிச்செய்திருப்பது இத்திருமொழியில் நிரூபிக்கப்படுகிற ப்ராப்ய ப்ராபகத்வங்கள் திவ்ய மங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனுன பகவானுக்கே என்பதைக் காட்டுவதற்காக. ஆழ்வாரும் முதல் இரண்டு பத்துக்களில் இக்குணங்களையே நிரூபித்து, மூன்ரும் பத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம் இதுவே என்று

‘ உபாயபாவகாஞ்சம் ப்ராப்யத்வ பாவஸ்வாஹிதம் த
த்ஸு ப்ராப்யஸ்வரூபஸ்ய திவ்யஹாமஸ்வரூபத்வம் ।
அயம் தத்ஸ்வரூபாதாரண தந்வவிஶிஷ்டஸ்ய மனயந்
த்ருதீயே விஶ்வம் ஸாஹஸாஹமஸ்வம் கரயதி ॥ ’

என்று நிருபிக்கப்பட்டதிறே. மூன்ரும்பத்தில் பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் பெருமை ‘ முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ ’ என்றும், ‘ பரிவும் சுடரொளி மூர்த்தியை ’ என்றும், ‘ பரம் சோதி ’ என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஏற்றத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆசார்யனும் ஸ்ரீ தேவநாயக பஞ்சாஶத்தில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் ஸௌந்தர்யத்தை

‘ ஸுஷாயமெயாஹிமதம் நிஜகாந்தி ஸேதோ; ’

பனும் ஆஶ்ரயணீயனும் ரக்ஷகனும் பரம ப்ராப்யனும் அவனே என்று அத்யவஸித்து, இங்கிருந்த நாளைக்கு வஸ்தவ்ய தேஶமும் அவ்வூரே என்று அறுதியிட்டு, அங்கேறப் போகக் கருட நதியைக் கடந்தவர்களாக; திருமங்கையாழ்வார் அவர்களைக் கண்டு ‘ எங்கு போகிறீர்கள் ’ என்ன; ‘ திருக்கோவலூர் ஆயனாரை ஆஶ்ரயிக்கப் போகிறோம் ’ என்ன; ‘ இது திருவஹீந்த்ரபுரமன்றோ ? இதில் தே

என்றாரம்பித்து விஸ்தாரமாக நிரூபித்தருளியது. ‘ நின் வடிவுக்கு மறவாதார் பிறவாதாரே ’, ‘ தேசொத்தாரில்லை என்னும் தெய்வ நாயகா ’ இத்யாதிகள் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள். ஆயனார் படியைக் கேட்டு — *கீழ்த் திருமொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அந்த எம்பெருமானுடைய பெருமையைக் கேட்டு.* கடந்தவர்களாக — *தாண்டிப் போகிறவர்களாக. அதாவது ஆழ்வார் இப்படித் திருக்கோவலூர் ஆயனாரை ஸ்தோத்ரித்ததைக் கேட்ட இவ்வூர் வாஸிகள் அவனே பரமோத்தேஶ்யன் என்று கொண்டு அவனை ஆஶ்ரயிப்பதற்காகப் புறப்பட்டு ஊருக்கு எல்லையான கருட நதியைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கும்பொழுது என்றபடி. இப்படித் தனக்கு வேண்டியவர்களைத் தானே வலுவில் இழுக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையவன் ஸ்ரீ தெய்வ நாயகன் போலும். இப்படியேயிறே ஆசார்ய ஸார்வபௌமனையும் வழி மறித்துத் திருப்பின வ்ருத்தாந்தத்தை அவர் தாமே*

‘ ஸம்ரக்ஷணீய ஜநாயிவகெத ஈவயெவ உமிரஂ ஹூயா தஜவி உாஷூஜ மாஜவெஸு | ஆகூரஷூவா நிதி ஹவா ந நாகாவஜா நஃ ஸமுத்ரா நாவஜ ஶகா நி கூஜதஃ ஷுயஂ ஜாழ ‖ ’

என்று அருளிச் செய்தார். அப்பொழுது தானே நேரில் நின்று ஆசார்யனை அநுக்ரஹித்தருளினான். இப்பொழுது தன்னுடைய அபிநவ தஶாவதாரர்களில் ஒருவரான திருமங்கையாழ்வாரைக் கொண்டு தன் விஷய வாஸிகளான அடியவர்களைத் திருப்பி அழைத்து வந்தான் என்பது வித்யாஸம். ‘ திருவஹீந்திரபுரமன்றோ ’ *என்று இதனுடைய வஸ்தவ்யத்வமும் ப்ராப்யத்வாதிஶயமும் சொல்லப்படுகிறது. ‘ வெற்புடனொன்றி அயிந்தையில் வெவ்வினை தீர் மருந்தொன்று அற்புதமாக அமர்ந்தமை ’ என்கிறபடியே மனதினால் நினை*

ய்வ நாயகன் உகந்தருளி ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனுகைக்காகவே நிலை

க்க ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடிய மருந்தாகிய பகவான் வஸிக்கும் இடம் இதுவன்றோ என்றதாயிற்று. உகந்தருளி — ஆஶ்ரிதர்கள் தன்னை அடைவதற்காக இந்த க்ஷேத்திரத்தில் அவன் தான் முன்னி வந்து உறைந்திருந்தான் என்றபடி. ஆழ்வாரைக் கடாக்ஷிக்க எம்பெருமான் தொலைவில்லிமங்கலத்தில் முன்னி வந்து உறைந்ததோபாதி, 'அயிந்தை மா நகரில அமர்ந்தனை எமக்காய்' என்று தாமே அனுஸந்திக்கும்படி ஸ்வாமி தேஶிகனை அனுக்ரஹிப்பதற்காக இந்த க்ஷேத்திரத்தில் முன்னி வந்து உறைந்ததோபாதி, மொழிவார் மொழிவன முமமறையாகும் அயிந்தையில் இழிவார்இழிக என்று இந்த க்ஷேத்திர வாஸிகள் தன்னை ஆஶ்ரயிப்பதற்காக இங்கு முன்னி வந்து அவதரித்தான் என்றபடி.

'ஸெ ஸாந்தெநெகதாஜ ஜநூநி க்ருஷ்ணஸாலெ ஜெ ஜாத
ஜளவ வித்ஜளவ கா ஜெ சவி ஜெ। வஸ க க்ஷ
ணாநுஜ ஶ்ருஹீதவத: ஸூ தெ நீஹாகாஜெந ஸநு
ஶீ கிமு ஜாக்ஷிணீ ச ॥'

என்கிறபடியே ருக்மிணிப் பிராட்டியையும் நப்பின்னைப் பிராட்டியையும் ஒரு அவதாரத்திலேயே அனுக்ரஹித்தாப்போலே இந்த தெய்வ நாயகனுகிற ஒரு அவதார விஶேஷத்திலே இப்பொழுது இந்த க்ஷேத்திர வாஸிகளையும், பிறகு ஸ்வாமி தேஶிகனையும் அனுக்ரஹித்தானுயிற்று. பற்பில் மறந்த செய்யாள் படி காட்டிய ஸ்வாமிக்கும் பகவானை அப்படித் தங்களுக்குப் பர்த்தாவாக அத்யவஸித்த மற்றவர்களுக்கும் நெடு வாசியுண்டு. எங்ஙனே என்னில்:—திருத் தொலை வில்லிமங்கலத்து எம்பெருமானிடத்தில் ஈடுபட்ட வகுளாபரணப் பிராட்டி அவனிடத்தில் ஏற்கனவே ப்ராவண்யமுள்ளவளாய் 'தொலை வில்லிமங்கலம் கண்ட பின்' என்கிறபடியே அந்தத் திவ்ய தேஶம் சென்று அவ்வெம்பெருமானை ஸேவித்த பிறகே அவனைக் காமுற்றது. திருவாலி எம்பெருமானிடத்தில் காமுற்ற கள்வன் கொல் பிராட்டியும் தன்கை வெள்ளி வளையை அவன் கைப்பற்றின பிறகே பெற்ற தாயரை விட்டகன்று அணியாலி புக ஒருப்பட்டது. இந்தத் தூப்புல் பிராட்டியோ அவன் அற்புதமாக அமர்ந்தமை கேட்டே விலங்கா மயல் பெற்றுளாய் நின்றுள்.

பெற்றிருக்க, அங்கேறப் போமதற்குக் காரணம் எது’ என்ன; ‘அவன் தெய்வ நாயகனாகில் வெறும் பரனாகிறான், நாங்கள் ஆஸ்ரயிப்பதற்கு ஸர்வ ரக்ஷகனும் பரம ஸுலபனுமாக வேணுமே, லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டனும் அடியவர்க்கு மெய்யனுமாக வேணுமே, நம் விரோதிகளைப் போக்குமவனாக வேணுமே, ஆஶ்ரித பக்ஷபாதமுடையவனாக வேணுமே, இது முதலானதுகள் எல்லாம் அவன் இல்லாமையை அவனுடைய அத்திருநாமத்தால் அறியப் பெற்றோமாக அங்கேறப் போக ஒருப்பட்டோம்’ என்றார்கள். ‘ஐயோ கேடுவிகாள்! இவனை விட்டு அங்கேறப் போவதே! பேர் அதுவாகில் தன் ஏற்ற

‘அஹ்ருஷ்ட: காலோ ஹ்ருச்ச ப்ரவ்ருத்த ஸ்வதந்த்ரமாணாநு’ என்னக்கடவதிறே. இப்படிப்பட்ட அதிவிலக்ஷணையான பிராட்டியுடன் ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்காகவிறே அடியவர்க்கு மெய்யன் இந்தக்ஷேத்திரத்தை உகந்தருளினான் என்றதாயிற்று. ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காகவே—*எல்லோரும் ஸுலபமாய் ஆஶ்ரயிப்பதற்காக. இத்திருமொழியின் இறுதியில் ‘தேவர் தானவர் சென்று சென்றிறைஞ்ச’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. ‘ஆர்க்கும் கருணை பொழிவான்’ என்றும், ‘இழிவார் இழிக’ என்றுமிறே ஆசார்யனும் அநுஸந்தித்தது.* வெறும் பரனாகிறான் — *கேவலம் பரத்வத்தை உடையவனாகிறான், அதாவது ஸௌலப்யத்துடன் சேராத பரத்வத்தையுடையவனாகிறான் என்றபடி. மஹா மேருவைப் போன்ற பரத்வமாகையாலே அது நம் போலியருக்குக் கார்யகரமாகாதிறே. போக்யமேயாயினும் ஸேவ்யமாயிருந்தாலல்லவோ ப்ரயோஜனவத்தாகும். ஆகையாலிறே ஆழ்வாரும் முதலில் ஸேவ்யத்வத்தை அருளிச்செய்து பிறகு போக்யத்வத்தை நிரூபித்தருளினார். ஸேவ்யத்வமில்லை என்னில் அவனுக்கு உபாயத்வமும் இல்லையாகும் என்று கருத்து.* அத் திருநாமத்தால் - *ஸ்ரீ தெய்வ நாயகன் என்கிற திருநாமத்தால்.* ‘ஐயோ’ *என்பதினால் ஆழ்வாருக்கு அவர்கள் திறத்தில் உண்டான அநுஶயத்தின் ஆதிக்யம் தெரிவிக்கப்படுகிறது.* ‘கேடுவிகாள்’ *என்றது கெட்டுப்போகிறவர்களே என்றபடி. அதாவது கீதையில் பகவான் தன்னை ஆஶ்ரயிக்காதவர்களை நாலு வகுப்பாகப் பிரித்தவர்களில் ஒருவராகையினாலே ஆத்ம நாஶத்தைத் தேடிக்கொள்ளுமவர்கள் என்றபடி. இவர்களையிறே நராதமன் என்று பகவான் நிந்தித்தது.* ‘இவனை விட்டு அங்கேற’

மான மற்றக் குணங்கள் இவனுக்கு இல்லையாய்த்தோ ? ஆனால் கேளுங்கோள், இவன் படியையும் இவ்வூர் ப்ரபாவத்தையும் அழகையும்' என்று அவர்களுக்கு அருளிச்செய்கிறார்—'இருந்தண்' என்றாரம்பித்து.

'ஆழ்வீர் ! நாம் எடுத்த அவதாரங்கள்படியே நம்மைப் பாடீர்' என்றார். 'நாயினேன், திருமொழி தோறும் அங்ஙனே பாடினால்

என்பதினால் த்யஜிக்கப்பட்ட வஸ்துவின் போக்யதாதிஶயமும், பரிக்ரஹிக்கப்படும் வஸ்துவினுடைய போக்யதையின் அல்பத்வமும் காட்டப்படுகிறது. 'இச்சுவை தவிர யான் போய் . . அச்சுவைபெறினும்வேண்டேன்' என்றாரிறே தொண்டரடிப்பொடிகளும். இவ்வாழ்வார் தாமும் 'ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே' என்றிறே அநுஸந்தித்திருப்பது. தன்னேற்றமான—தனக்கே அஸாதாரணமாகவுள்ள, அதாவது ஸ்வபாவ ஸித்தமாய் அவனுக்கு உத்கர்ஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான. இல்லையாய்த்தோ – இல்லாமல் போய்விட்டதோ என்றபடி. பேரதுவாகில் - திருநாமம் அதுவானால், அதாவது தெய்வநாயகன் என்கிற திருநாமத்தைக் கொண்டு அவனுக்கு மற்றக் குணங்கள் இல்லை என்று சொல்லவொண்ணாது. அத்திருநாமத்திற்கு அர்த்தம் அவனுடைய பரத்வத்தை மாத்திரம் காட்டுகிறதல்ல.

'ஸ்வாயீந விஶ்வ விஹவம் ஹ்ருதவந்து விஶேஷாத் ஸ்வாம் தைவநாயக இதி ப்ரதிதாவராஜ்யாঃ । ஸாயஂ ஸுஸபாஶ்ரி தாந் தேஷு ஸுதீஃ ஸ்வதக்ஷ ஸம்ஷிதயியாஸிஷ தேவ ஸாவஜ ॥'

என்றிறே இத்திருநாமத்தின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அதாவது தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களை அயர்வறுமமரர்களாக்க வல்ல பெருமையுடையவன் என்றபடி. 'நின் வடிவழகு மறவாதார் பிறவாதாரே' இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயம். பேரதுவாகிலும் பொருளதுவல்ல என்று தாத்பர்யம்.

இப்படி ஆழ்வார் இவர்களுக்கு உபதேஶம் செய்ய ஆரம்பிக்க, பகவான் தம்மை எப்படிப் பாடவேண்டும் என்று நியமித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'ஆழ்வீர்' என்றாரம்பித்து. நாம் எடுத்த அவதாரங்கள் படியே – லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமாக நாம் செய்தருளிய

அத்தோடு இதுவும் ஒருபடிப்பட்டதாம்' என்று அதுக்கு விண்ணப்பம் செய்ய; ' இவர்கள் நம்மை விட்டுப் போகப் பார்த்தபடியை நீரே கண்டீரே. உரையும் நிறையும் ஒன்றேயாகிலும் வழக்கமுள்ள முத்திரை எல்லாம் அடைந்த பொன் என்ன நம்மையும் அங்ஙனே வழங்கும்படி பாடீர் ' என்ன அத்திருவுள்ளப்படியே பாடுகிறார்.

அவதாரங்களின் ப்ரகாரங்களை, அதாவது அவதாரங்களின் க்ரமங்களையும், அவைகளில் செய்தருளிய திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும், ஸாது பரித்ராணாதிகளையும், ஆச்ரித விரோதி நிரஸனத்தையும் என்றபடி. ஒருபடிப்பட்டதாம் - *மற்றத் திருமொழிகளும் இதுவும் ஸமமாகுமேயன்றி இதற்கு ஒரு விசேஷம் ஏற்படாது என்றபடி.* நம்மை விட்டுப் போக — *நம்மைப் பரித்யஜித்து விட்டு திருக்கோவலூர் ஆயனாரை ஆச்ரயிப்பதற்காகச் செல்லுவதை.* உரையும் — *உரைத்து அறியவேண்டிய மாற்றும்.* நிறையும் — *பலம் தோலா முதலிய இடைகளின் அளவும்.* ' வழக்கமுள்ள ' *இத்யாதி — எந்த முத்திரையிட்ட பொன்னானது ஸர்வ ஜன ஸாதாரணமாய் வழங்கப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட முத்திரையை அடைந்த பொன்னைப்போல. அதாவது இடையும் மாற்றும் துல்யமாயிருந்தாலும் ராஜாவினுடைய முத்திரையிடப்பட்ட பொன்னானது எல்லோராலும் அறியப்பட்டும், அவை இல்லாதவை அறியப்படாமலும் இருக்கிறாப் போலே எல்லா எம்பெருமான்களும் துல்யர்களானாலும் ராஜ முத்திரை போன்ற உபாயத்வோபேயத்வாதிகளைக் கொண்டு ஆழ்வார்களால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பட்டபிறகே ஸர்வருக்கும் ஸமாச்ரயணீயனாவது, ஆகையால் நீரும் இப்பொழுது நம்மை அப்படியே நிரூபியும் என்று நியமித்தானாயிற்று. இப்படி ஆழ்வார்களுடைய மங்களா சாஸனம் பெற்ற பிறகே பகவானுக்கு ஒரு ஏற்றம் உண்டாகிறது என்பதைப் பொதுவில்*

' ஸத்ரௌக: ஸம்ஸாரவிச்சேத ஹேது: '

என்னப்பட்டதை

' வாஹாவதி ச்ராமயிமஜ்ஜாதம் வஹம் ஸாஸாரேஷு ஸாயிதே வதம் த: '

என்று ஆசார்யன் விசேஷித்து நிரூபித்தருளினார். வழக்கமுள்ள முத்திரையாவது *ஸர்வ வேதாந்த வேத்யத்வம், ச்ரிய:பதித்வம் முதலியவை.*

இதில் முதல் பாட்டில் அவாந்தர ப்ரளயத்தில் வராஹ நயினா ராய் ஜகதுத்தரணம் பண்ணினவனும் இவனே, மஹா ப்ரளயத்தில் பெரும் கடலில் கண் துயின்றவனும் இவனே, அவன் இடமும் இவ்வஹீந்திரபுரமே என்கிறார். ' இந்நிலம் ! ' கூடியிருந்து குளிர்ந்து ' என்கிறபடியே தன்னில் இருந்தவர்களுக்குத் தண்ணளி பெறுத்தும் பெருமையுடையதும் மிகவும் தண்ணிதுமாய்த்து, அத் தால் இப்போதாக எடுக்கத் தக்கதும் இதுவேயிறே, இத்தை எடுத் திறே நாம் இவர்களுக்கு ஸத்தை பெறுத்தவேணும் ' என்று மான

' வர்ணம் தேஜ: ஸந்ததி ஸஹவதீ [illegible] ', ' பௌமாந்தா ஸக்த விந்தோம் ... '

என்றிறே முத்திரையிடப்பட்டது. ' செய்யவளுறைதரு திருமார்பன் ' என்றிறே இவர் தாமும் மேலே அநுஸந்தித்திருப்பது. கீழில் திரு மொழியிலும் ' மலராள் தரணி மங்கை தாமிருவரடி வருடும் தன்மை யானை ' என்று அநுஸந்தித்தையே இங்கு இப்படி அருளிச்செய் செய்தாராயிற்று. ஆகையினால் இத்திருமொழியில் பகவானுடைய அஸாதாரண சின்னங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன எனறறியத்தக்கது. அந்த ஆகாரங்கள் நிரூபிக்கப்படும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்— ' இதில் ' என்றாரம்பித்து.

கூடியிருந்து - எம்பெருமானுடன் கலந்திருந்து, குளிர்ந்து — ஸம் ஸார தாபங்கள் எல்லாம் தீர்ந்து. ' தன்னில் ' இத்யாதி—தான் எடு த்த அவதாரங்களில் தன்னை அநுபவிக்குமவர்களுக்குக் குளிர்த்தி யைக் கொடுக்கிறது என்றபடி. தண்ணிதுமாய்த்து — தானே மிகவும் ஶீதளமாயிருக்கும். ' தண்ணார் வேங்கடம் '[1] என்றும்,

' ஸம்ஸாரமருஸ்த்தலீ ... '

என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்ய பூமியாகையாலே குளிர்ந்திருக் கும் என்றபடி. உத்தேஶ்ய வஸ்து கைபுகுருமிடமிறே ப்ராப்ய பூமி யாவது. இப்படித் திருவஹீந்திரபுரமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாய் இருக்கும் என்று நிரூபித்தாராய்த்து. ஸத்தை பெறுத்தவேணும் —

1. திருப்பாவை – 27.

மிலாப் பன்றியாயும் கோல வராஹமொன்ருய் மூன்ரும் மதி போல் வளைந்த தம்ஷ்ட்ராக்ரத்தில் ஒரு மறுவோ இந்நிலம் என்னலாம் படி அந்நிலத்தை அடக்கிக் கொண்டவனுய், தன் உகப்புக்கு ஈடான ஸத்தை பெற்றவரை

1 'ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே'

என்றபடி பெரும் தவத்தராக்கி, பெருதாரை லூந பக்ஷாண்டஜங்கள் போல் ஒடுக்கி, அதுக்கு மேலும் அவர்கள் மிக்க தீவினைகளை பெருக்காதபடி லயிப்பித்து,

---

— ஸத்தையை உண்டாக்கவேண்டும். 'ஏனமதாய்' என்கிற இடத்தில் 'அது' என்றது ஸ்ரீ வாராஹாவதாரத்தின் பெருமையையும் வைலக்ஷண்யத்தையும் குறிக்கிறது என்பதை நிரூபித்தருளக் கோலி அதில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார்களின் அநுஸந்தானத்தைக் கொண்டு அருளிச்செய்கிருர்—'மானமிலா' என்ருரம்பித்து. இது ஆண்டாளின் அநுபவம். மானமிலா — ப்ரமாணம் அதாவது அளவு இல்லாத. 'கோல' இத்யாதி-இது நம்மாழ்வாருடைய அநுபவம். கோல - அழகான, வராஹம், ஒன்ருய் — ஒப்பற்றதாய். 'எறி திரை வையம் முற்றும் ஏனத்துருவாய் இடந்த பிரான் இரும் கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும் அல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் ஞானப் பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லதுவே' என்றிவை முதலியவைகள் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள். மூன்ரும் மதி — மூன்ரும் பிறைச் சந்திரன்.

'உத்த்ருதாஸி வராஹேண'

என்னக்கடவதிறே. தன் உகப்புக்கு ஈடான - தான் ஸந்தோஷிப்பதற்குத் தகுதியான. அதாவது

'ஸாது ஸேவக வத்ஸல துஷ்டி'

என்கிறபடியே நல்ல கர்மங்களைச் செய்தாலிறே எம்பெருமான் ஸந்தோஷிப்பது. ஸ: ச - அவன், ஆநந்த்யாய — அளவில்லாத குணத்தையுடையவனுக, கல்பதே — ஆகிருன். பெரும் தவத்தராக்கி - பெரிய தபஸ்ஸை உடையவர்களாகச்செய்து. பெருதாரை - ஸத்தை பெருதவர்களை, லூந பக்ஷாண்டஜங்கள் — இறகு ஒடிந்த பக்ஷிகள். ஒடுக்கி — அவரவர்கள் கர்மத்திற்கு அநுகுணமாக அடக்கி, அதாவது ஜ்ஞான ஶக்த்யாதிகளின் ஸங்கோசத்தைப்பண்ணி.

1. ஶ்வேதாஶ்வதரம் – 5 – 9.

1 ' ஸ ஏகாகீ ந ரமேத '

என்ற தலை தான் பெற்றவாறே புந:

2 ' பஹு ஸ்யாம் '

என்று ஸங்கல்பித்து,

3 ' அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ '

என்னப்பட்ட கரும் தண் மா கடலில் கண் துயின்றவனான அவனி டம் திருவயிந்திரபுரமே என்று எங்கும் அந்வயம்.

அவன் இஜ்ஜகத்தில் சிலராகிலும் நாம் உகக்கும்படியான ஸத்தை பெறுவார்களோ ? நம்மை விரும்புவார்களோ ?

4 ' ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: '

' நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ நித்யமாரபதே நர: '

என்கிறபடியே ஸம்யக் ஜ்ஞானம் இல்லாமையினால் மேல் மேல் பாப த்தையே செய்யும்படி நேரிடும் என்றதாயிற்று. ஸ: — அந்தப் பக வான், ஏகாகீ — ஒருவனாகயிருப்பவனைப் போல, ந ரமேத — ஸந்தோ ஷப்படுகிறதில்லை. அதாவது எப்படித் தனியாக இருப்பவன் ஒரு வித ஸந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்க முடியாதோ அதைப் போல நித்ய விபூதியுடன் கூடியிருந்தும் பகவான் இந்த லீலா விபூதியிலுள்ள ஜனங்களுடைய துக்கத்தைப் பார்த்துத் தான் ஒருவனாயிருப்பவனைப் போல ஒரு வித ஸந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கிறதில்லை என்றபடி. பஹுஸ்யாம் — நான் அநேகமாக ஆகக்கடவேன், அதாவது ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதநங்களைத் தனக்கு ஶரீரமாகவுடைய பகவான் அவைகளை ஸ்தூலங்களாக்குவதற்காக ஸங்கல்பித்துக் கொள்ளுகிறான் என்றபடி. ஆதௌ - முதலில், அப ஏவ - ஜலங்களையே ஸஸர்ஜ - ஸ்ருஷ்டித்தான். என்னப்பட்ட - என்று சொல்லுகிறபடியே முதல் முதலில் ஸ்ருஷ்டிக் கப்பட்ட என்றபடி. இத்தால் பலிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செ ய்கிறார்—' இஜ்ஜகத்தில் ' என்றாரம்பித்து. இஜ்ஜகத்தில் - இருள் தரு மா ஞாலமாயும் கர்மாவித்யாதிகள் விளையும்படியாயும் இருக்கும் இந்த லோகத்தில். மூடா: - ஜ்ஞானமில்லாதவர்களாய், துஷ்க்ருதிந: — பாபம் செய்தவர்கள், மாம் - என்னை, ந (ப்ரபத்யந்தே) அடைகிறதி

1. மஹோபநிஷத் 2. சாந்தோக்யம் - 6 - 2 - 3.
மநு - 1 - 5 - 8. 4. கீதை - 7 - 15.

என்றபடி நெஞ்சில் நோந்தும், ஸ்வ கீதையில் சொன்னபடியராய்த் தன்னை அடைந்தவரில் உகந்தும் இருக்கும் இடம் இவ்விடமாய்த்து. அது கண்டே கச்சியில் அவதரித்த தன் குருவராவதாரத்திலும்

ல்லே. 'ஸ்வகீதையில்' இத்யாதி—தான் சொன்ன கீதையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஆகிஞ்சந்ய ஸ்வபாவாதிகளையுடைய பக்தர்களிடத்தில் ப்ரீதிசெய்தும். இவ்விடமேயாய்த்து - இந்தத்திருவஹீந்திரபுரக்ஷேத்ரமாய்த்து இவ்வர்த்தம் இந்த எம்பெருமானுடைய தாஸஸத்யன், அடியவர்க்கு மெய்யன், அச்யுதன் என்கிற திருநாமங்களினால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது என்று திருவுள்ளம். ஆர்க்கும் கருணை பொழிவதற்காகவன்றே அயிந்தையில் வந்தமர்ந்தான் என்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம் கிடைத்தபடி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார்—' அது கண்டே ' என்றாரம்பித்து. அது கண்டே - இப்படித் தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களை உகந்திருக்கும் இடம் இத்திருவஹீந்திரபுரமே என்பதை அறிந்தே. குருவராவதாரத்திலும் — ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்டராய் அவதரித்தபொழுதும்.

' 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌯𑍀𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑍍 ', ' 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸 𑌸𑌜𑌤𑍇 [illegible] 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌕𑌾𑌂 ',

' பீதக வாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து ' என்றிவை முதலியவைகளிற்படியே பகவான் ஆசார்ய ரூபியாய் அவதரிப்பது ப்ரஸித்தமிறே. அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களில் ஶ்ரேஷ்டமொன்று

' 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌵𑌤𑌾𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 '

' அன்றிவ்வுலகினையாக்கி ... வென்றி புகழ்த் திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய் ' இத்யாதிகளிற்படியே தூப்புல் குலத்திற்கோர் விளக்காகும்படி எம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத் அவதாரமாகையினால் நம் தேஶிகாவதாரத்தை குருவராவதாரம் *என்று நிரூபித்தபடி. முன் புள்ளோர்.*

' [illegible] 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌃 [illegible] 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 | ... [illegible] ||'

𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑍋 [illegible] ... 𑌨𑌾𑌥𑌿 𑌨𑌾𑌥𑌿 [illegible]

தேவநாயக கருட பஞ்சாஶத்துக்களாலும் அச்யுத ஶதக ஹயக்ரீவ ஸ்துத்யாதிகளாலும் தான் விளங்கப் பெற்ற இடமும் இவ்விடமே யாய்த்து.

தமெ ||'

என்றிவை முதலியவைகளில் இவரையே ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்டர் என்று உத்கோஷித்தார்கள். எம்பெருமான் தானும் இந்தக் குருவராவதாரம் செய்யும் வரையில் தனக்கே அஸாதாரணமாய் வைத்திருந்த உபயவேதாந்தாசார்யத்வத்தை இவரிடம் ஒப்படைத்தமையினால் இவருடைய அவதாரம் குருவராவதாரம் என்னப்படுகிறதாகவுமாம். தான் விளங்கப் பெற்ற இடமும் - தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபவாதிகள் யதாவத்தாக ப்ரகாஶிக்கப் பெற்ற இடமும். அதாவது வேதவேதாந்தங்கள் பேசின பெருமையும், பாட்டுக்குரிய பழையவர்களான இன்கவி பாடும் பரம கவிகள் பேசின பெருமையும் போதாதென்று கொண்டு 'இன்று நன்கு வந்து என்னுடனாக்கி என்னால் தன்னை வன் கவி பாடும் என் வைகுந்த நாதனே' என்கிறபடியே நம்மாழ்வார் மூலமாய்த் தன்னைத் தானே பேசிக்கொண்ட பெருமையாலும் த்ருப்தி அடையாமல் இந்த குருவராவதாரத்தில் தானே தன்னை நிரூபித்துக்கொண்ட பிறகே பகவானுடைய குணங்கள் யதாவத்தாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவைகளாய்த்து என்றபடி. இப்படி எம்பெருமானே தம்மைக்கொண்டுதன் விஷயமாகப் பாடிக்கொண்டான் என்பது

'விஶ்ராணயந் ச விஶேஷ விதாம் நிதாநம் ஸஞ்ஜீவநீம் ஶிரஸி ஹயவதநோ விராஜ | ஸ்துத்வா ஸ்துதிப்ரிய ஜநீவ து வோயமேநாந் ஸ்வோதேதி ச கவிதார்கிகஸிம்ஹஶப்தம்'

'தாஷ்டர்யஷ்மா நாம ஶ்ரீநாராயண ஸ்ம்ஸ்ரயணீ யாமோஷ ஸ்துத்யை இதி யாஸய நாமஶேயம்'

இத்யாதிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. பகவானுடைய குணாதிகளை வெளியிட்ட ப்ரகாரமும்

'விஶ்ராந்தி ஸ்தாந விஶ்வ விஶேஷணாய | ஸம்ஸார வந்த்யம் ச ஸ்ரீ ஸ்துவஸ்தம் ஶ்ரீஶேஷ தமாகவிவஶீத ஸம்ஸ்துவிஷ்ட ||', 'நிரவதி மஹாவ்ஜாதம் நித்ய நிஶேஷஜாதம் நாகஸம்ந பக்ஷம் நாகிநாஶேஷநாய

விநத விஷய ஸத்ரும்'

இத்யாதிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆழ்வாரும் தாம் வெள்ளமேபுரை நின் புகழ் குடைந்தாடிப்பாடிக்களித்து உகந்துகந்து உள்ள நோய்கள் எல்லாம் துரந்து உய்ந்து போந்தபடியை அருளிச்செய்தாரிறே. எம்பெருமானும் இவருடைய ஸ்தோத்திராதிகளைத் தனக்குப் பெறாப் பேறாக அங்கீகரித்தமையையும் 'இம்மணிக் கோவையுடனேறின்றார் எந்தன் இம்மும்மணிக்கோவைமொழி' என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆக இப்படிகளால் விளங்கப்பெற்றான் என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே ஸ்ரீ பரம பத ஸோபானத்தில் ப்ராப்தி பர்வத்தில் பரமபத நாதனை வர்ணித்திருப்பது அடியவர்க்கு மெய்யனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறபடியினால் விளங்கப்பெற்றான்என்றபடியாகவுமாம். இப்படியே ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் 'அபரஸந்த்யை இல்லாதபடிஒருக்கால்விடிந்த திவஸமாய்...உதயாஸ்தமயங்களும் உபராகமுமன்றிக்கே அநபாய ப்ரபாந்விதனான அபரிச்சின்ன ஆதித்யனென்று அநுஸந்தித்து அவனுடைய நித்யோதயமே தனக்கு நித்யாப்யுதயமாக நிரூபித்துக் கொண்டிருக்க ப்ராப்தம்' என்று அருளிச்செய்ததும் ஸ்ரீவிரோதபரிஹாரத்தில் அடியவர்க்குமெய்யன்விஷயத்தில்

'அபாரஸ்ய ததஸ் தத: ஸம்ஸார ஸாகரஸ்ய ப்ரகாஸித: |
அஹீந்த்ரநகரே நித்யம் ஸந்நிதாய ஸஹஸ்ரஸ: ||'

என்று அநுஸந்தித்ததையே விவரித்தபடி.

'பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி'

யென்கிறபடியே எப்படித் திருவடிக்கு ராமாவதாரத்தைத் தவிர அவதாராந்தரங்களில் பாவம் செல்லவில்லையோ, அதைப் போல இந்தக் குருவராருக்கும் ஸ்ரீ தேவ நாதனைத் தவிர வேறு ஒரு அர்ச்சாவதாரத்திலும் செல்லவில்லை என்றதாயிற்று. ஆகையினால் இந்த ஆசார்யனுடைய அவதாரத்திற்குப்பிறகே தான் விளங்கப்பெற்றானாக ஸ்ரீதெய்வநாயகன் எண்ணியிருந்தானாயிற்று என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. அதுவுமன்றிக்கேவிரக்தாக்ரேஸரரான இவ்வாசார்யனையும் பெண்ணுடை உடுத்தும்படி செய்தது இந்த க்ஷேத்திரத்து எம்பெருமானுகையாலே அதற்கு அநுகுணமான குண விசேஷங்கள் இருக்கிறபடியினால் விளங்கப் பெற்ற என்றபடியாகவுமாம். பக்தியினுடைய பரா காஷ்டையே ஸ்ருங்காரமாகப் பரிணமிக்கும் என்பது ஆழ்வார்களுடைய அநுபவத்தினால் வெளியிடப்பட்டது என்பதை இந்த ஆசார்யன்

‘ வாஙாஜ்ஞீ மாத்ருஸோஹாஹ்ருத ஹ்ருதய வயஸ் வமூ
வாம் ஹாவநீத்வா வத்வா வஷ்ரா ஸஹாயே வ்ருணாயிநி
ஹஜத: ஷ்ரேயஸீ வாஸத்த்வே | ஹக்தி: ஸ்ரஜ்ஞாஸவ்ரத்வா
வஸிணஜதி ஜமேந ஹ்ராவஸை வ்ருஷ்டிந யோமாஸவ்ரா
மஸ்க்ஷாஸாவஷ்யதிஸிஹ விஸஷோ ஜெஸிகாவஷ்த்ரு ஜஸ்
தா:

என்றருளிச் செய்தார். அப்படிப்பட்ட பக்தியின் மிகுதி இவருக்கு உண்டானது இந்த அடியவர்க்கு மெய்யனிடத்திலேயிறே. இங்கேயிறே இவர் மும்மணிக்கோவை ஸ்ரீ அச்யுத ஶதகம் இவைகளை அநுஸந்தித்துத் தாம் அவனைப் பார்த்தாவாக வரித்தமையை நேர் கொடு நேரே விண்ணப்பம் செய்தருளினது. ஆழ்வாரும் ‘ ஜகதாகாரனுனபடியன்றியே நீ யானபடியே வந்து சூழ்ந்தாய் ’ என்று அநுஸந்தித்ததும் எம்பெருமான் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடனே தோன்றி தம்மை அழைத்துக் கொண்டு போனமையைத் தெரிவிப்பதற்காக. ஜனக ராஜனுடைய திருமகளாய் அவதரித்த பிராட்டியும்
‘ மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் ’
என்று பகவானே நேரில் வந்து அழைத்துப் போகவேண்டும் என்றிருந்தாள். ருக்மிணிப் பிராட்டியும்
‘ மாம் ராக்ஷஸேந விதிநோத்வஹ வீர்யஶுல்காம் ’
என்றிருந்தாள். அப்படியே இந்த ஆசார்யரும் இந்தத் தெய்வ நாயகன் திறத்தில் தாம் ஏக பத்நீத்வ வ்ரதத்தை அநுஸந்திக்கதற்கு அநுகுணமாக ‘ இருளும் மருளும் தரும் அந்நாள் எழிலாராழி சங்கேந்தி அருளும் தெருளும் தர என்பால் அடியோர் மெய்ய வந்தருளே ’ என்றும், ‘ ஐயனே வந்தன்றஞ்சல் என்றருள் தென் அயிந்தை நகர மர்ந்தானே ’ என்றும், ‘ அஞ்சல் அஞ்சல் அஞ்சல் என்றளிக்கவேண்டும் அச்சுதா அடியவர்க்கும் அருளியக்கும் அடியவர்க்கு மெய்யனே ’ என்றும் அநுஸந்தித்தார். அச்யுத ஶதக ஹயக்ரீவ ஸ்துத்யாதிகளாலும் — அடியவர் பால் மெய்யை வைத்துத் தெருள் தர நின்ற தெய்வநாயகனே ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ரூபியாய் இவ்வாசார்யனை அநுக்ரஹித்தருள, அத்தால் உண்டான ஜ்ஞானத்தினால் இந்த ஸ்தோத்திரங்களை அநுஸந்தித்தபடி விவக்ஷிதம். ஆதி பதம் ‘ செந்தமிழ் மும்மணிக்கோ

வை செறியச் சேர்த்துப் பந்து கழலம்மானை ஊசலேசல் பாவு நவமணி மாலை இவையும் சொன்னேன்' என்கிறபடியே மும்மணிக் கோவை முதலிய ப்ரபந்தங்களைக் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே 'தான்' என்றது குருவராவதாரத்திலும் என்பதுடன் அந்வயிக்கிறதாகவுமாம். அதாவது எம்பெருமான் ஆசார்ய ஸார்வ பௌமனாகிய ஸ்ரீ தேசிகனாய் அவதரித்தருளின காலத்தில் விளங்கப் பெற்றது இந்த க்ஷேத்திரமேயாய்த்து என்றர்த்தம்.

'ஸ்வாம ஸ்துதி பதபதி முக்த ஸௌஹ்ருத ஸஜ்வாதீ'

என்றும், 'முந்தை மறை மொய்ய வழி மொழி நீ என்று முகுந்தனருள் தந்த பயன் பெற்றேன் நானே' என்றும் தாமே அனுஸந்திக்கும் படியான அனுக்ரஹ விசேஷங்களைப் பெற்றது இந்த க்ஷேத்திரத்திலே யாய்த்து என்று தாத்பர்யம்.

'ஸ்வஷா உபாபாயஸ்ராஹம்'

என்று பிராட்டி தன்னைத் தன் புக்ககத்துப் பெருமையைக் கொண்டு நிரூபித்துக் கொண்டதோபாதி, பெரிய பிராட்டியார் தன் ஜனனபூமியை மறந்து பகவானுடைய திருமார்பில் இருக்கச்செய்தே 'அகலகில்லேனிறையும்' என்று அனுஸந்திப்பதோபாதி, இவரும் தம்முடைய ஜனன பூமியாகிய காஞ்சியை மறந்து தாம் நாயகனாய் வரித்த ஸ்ரீதெய்வ நாயகன் திருவடிவாரத்தில் வஸித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் பொழுதேயிறே 'அஞ்சல் ... அடியவர்க்கு மெய்யனே' இத்யாதியால் அவன் நம்மை அனுக்ரஹிக்கும் காலத்தில் அடியவர்க்கு மெய்யனை ரூபத்துடனே ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டுமென ப்ரார்த்தித்தது. நம்முடைய அவதார ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ரீரங்காதி க்ஷேத்திரங்களுக்கு எழுந்தருளி ஆங்காங்கு சிர காலம் வஸித்து வந்தாலும் அந்தக் கார்யம் ஆனவாறே இந்த க்ஷேத்திரத்தையிறே அடைந்து நின்றது. அன்றிக்கே இவருடைய

'ஆவாய ஸஹி ரஸூதஸ்வைகரணயியா தெவவகஸ்ர தவைாஸ்ரீ', 'ஃபரியிஹ மாரஹத்தி... தவஸ்வாஸ்ர ஷிரெகவி'

என்றிவை முதலிய நிஷ்கர்ஷங்களின் படியே இவருக்கு பகவானைப் போல ஸகல உபசாரங்கள் நடத்தப்படுவதும், இவருடைய திருமாளிகை நிருக் கிணறு முதலியவைகள் பஹுமானிக்கப்பட்டு வருவதும்

'கருடநதீ தட தமாலம் அஹீந்த்ர நகரௌஷதாசலைக கஜேந்த்ரம்'

என்றபடிகளாலிறே தன்னால் அவ்விடத்தில் தான் புகழப் பெற்றது.

இந்த க்ஷேத்திரத்திலேயாகையினால் இவர் விளங்கப் பெற்ற இடம் இதுவே என்றபடியாகவுமாம். இப்பக்ஷத்தில் தேவநாயகபஞ்சாசத் இத்யாதிக்கு இந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அருளிச்செய்து வேதாந்தார்த்தங்களைப் பரக்க நிரூபித்தபடி விவக்ஷிதமாகக்கடவது. அதுவுமன்றிக்கே 'நாம ஸ்வயம் நதஜநஸ்ய ஸமௌஷதேந ஸ்ருத்வாதநௌஷதமிதம் ஸ்ருணுதேஹி தேவா:'

'வெவ்வினை தீர் மருந்தொன்று அற்புதமாக அமர்ந்தமை கேட்டு', 'ஔஷதம் சேதஸா ஸேவ்யம் ஸம்ஸார ஸந்தாபஶாயிநாம்' இத்யாதிகளில் இவர் தாமே ஸம்ஸாரமாகிற வ்யாதிக்கு எம்பெருமானை வைத்தியனாக நிரூபித்தருளினதோ பாதி, வென்றி புகழ்த்திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய் நின்று நிகழ்ந்து மண் மேல் நின்ற நோய்கள் தவிர்க்கும்படி தம்முடைய திருக்கைகளாலேயே ஏறியருளப் பண்ணப்பட்ட தம்முடைய திவ்ய அர்ச்சா விக்ரஹம் ப்ரதிஷ்டிதமாக இருப்பது இந்த க்ஷேத்திரத்திலேயாகையினால் இவர் விளங்கப் பெற்ற இடமும் இவ்விடமே என்றபடியாகவுமாம். இப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்தின் பெருமையை நிரூபித்து, இங்கு எம்பெருமான் விளங்கும்படியை உதாஹரணத்துடன் அருளிச்செய்கிறார்—'கருட' என்றாரம்பித்து. கருடநதீ தட தமாலம் — கருட நதிக்கரையில் இருக்கிற பச்சை மரம் போன்றவனும், அஹீந்த்ர நகரௌஷதாசலைக கஜேந்த்ரம் - திருவஹீந்திர புர க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஔஷதாத்ரியில் இருக்கும் ஒப்பற்ற கஜேந்திரனுமான பகவானை. இது ஸ்ரீ அச்யுத ஶதக முதல் ஶ்லோகம். கருட நதிக்கரையில் இருப்பதாக நிரூபித்ததினாலே அந்த நதி எப்பொழுதும் வற்றாத சுத்த ஜலத்தையுடையதாகையினாலே அதின் ஓரத்தில் இருக்கும் பகவானும் மிகவும் ஶீதளமான மனதையுடையவன் என்பது த்யோதிதம். அன்றிக்கே அதின் கரையிலுள்ள தமால வ்ருக்ஷம் போலே கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவன் என்றதாகவுமாம். 'கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்' இத்யாதி ப்ரயோகங்களிலே ஸௌர்யனும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டதினால் அவனுடைய

'கமலம்' இத்யாதியால் அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸையும் ப்ரஸ்துதாச்ரயமாகையாலே நல்ல கமலம் இவன் திருவடியாய், இவன் கல்யாண குணங்களே நல்ல தேனாய், அத்தை உண்டு, அவனில் ந்யஸ்தபர பரமைகாந்திகள் இங்கிருந்த நாள் இனிய பாட்டுக்களைத்

வெப்பம் தட்டியிருக்குமோ என்கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகலாம், அது இங்கு இல்லை என்றதாயிற்று. இப்படி ஸம்ஸார தாபத்தைப் போக்குமவன் என்றதினால் ப்ராபகத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. 'ஏக கஜேந்திரம்' என்றது பார்க்கப் பார்க்கப் புதிதாகத் தோன்றுகிறபடியைக் காட்டுகிறது.

'ஸஹ ஸாரஸிஜவாஸா'

என்கிறபடியே லக்ஷ்மீ பூமி முதலியவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடினபோதிலும் பகவானே ப்ரதானமாயிருப்பதினால் ஏக பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. இத்தால் ப்ராபகத்வம் ஸூசிதம். இப்படிப்பட்டவன் இருக்கும் இடம் திருநாடோ திருப்பாற்கடலோ என்னில், அல்ல அது இத்திருவஹீந்திரபுரம் என்கிறாய்த்து.

இப்படி இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு ஆசார்ய ஸார்வபௌமனுடைய அங்கீகாரத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட ஏற்றத்தை நிரூபித்து, மேலே பாட்டுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'கமலம்' என்றாரம்பித்து. அதில் முற்பட ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை அருளிச்செய்து பிறகு அந்யாபதேசார்த்தத்தை நிரூபிக்கிறார். அப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸை – ப்ரஸ்தாவிக்கப்படாததை ஸ்தோத்திரம் செய்வது. பரமைகாந்திகள் என்றது

'ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ ததாயத்தாத்ம ஜீவநஃ |
தத்ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகதுஃக ஸ்ததேகதீஃ ||'

என்கிறபடியே பகவானுக்கு வசப்பட்ட தன்னுடைய ஜீவனத்தையுடையவனும், அவனோடு சேருவது பிரிவது இவைகளையே தனக்குஸுகமாகவும் துக்கமாகவும் உடையவனும், அவனொருவனிடத்திலேயே செலுத்தப்பட்ட பக்தியையுடையவனும் இருப்பவன். இப்படிப்பட்டவனை தேவதாந்தர ப்ரயோஜநாந்தர ஸம்பந்த ரஹிதனாய் நிற்குமவன். 'இனிய பாட்டுக்களை' என்றது 'இன் கவிபாடும் பரமகவிக

தாங்கள் ஒரு குழாம் கொண்டு இவனையே உத்கோஷித்துப் பாடி, [1] ‘பெய்த காவு கண்டீர்’ என்றபடியேயான அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகோலோ என்கிற ப்ராப்யத்வரையால் உத்க்ரமிக்குமவரே எழும் அளி குலமாய், பொதுளிகை செறிவாய், செறிந்த அழகிய பொழில் அங்குள்ளவர்களாய், அத்தோடே நெரு

களால்’, ‘செவிக்கினிய செஞ்சொல்’ இத்யாதிகளில் கொண்டாடப் பட்ட ஏற்றத்தையுடையதாய் பொய்கை முனி முதலானோர் மகிழ்ந்து பாடின நம் பண்ணமரும் தமிழ் வேதங்களை. ‘இன்னிசை மாலைகள்’ ‘திருவாய்மொழியி னின்னிசை’ இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயங்கள். குழாம் கொண்டு - *கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து. ‘குழாங்களாய் அடியீருடன் கூடி நின்றாடுமினோ’ என்றிறே ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தது.* பெய்த — *வைத்து வளர்த்த,* காவு கண்டீர் — *உத்யானம் கிடீர், அதாவது இந்த லோகத்தைப் பகவான் தன்னுடைய உத்யான வனத்தைப் போலப் பாவிக்கிறான் என்றபடி.* அடியார்கள் குழாங்களை — *பக்தர்களுடைய கூட்டங்களை,* உடன் கூடுவது — *ஸமமான போகத்தையுடையவனாய்க் கொண்டு சேர்வது,* என்று கோலோ — *எந்த நாளோ. இத்தால் அவர்களோடு ஒன்று சேருவதே பரம ப்ரயோஜனம் என்பது ஸூசிதம். இப்படி இங்கிருந்த நாள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைங்கர்யத்தைச் செய்ததே காரணமாக இத்தைக் கால தேசாதிகளினால் ஸங்கோசமில்லாதபடி குறைவறவம் செய்ய வேண்டும் என்கிற த்வரை அதிகரித்தமை தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.* எழும் அளி குலமாய் — *எழும் அளி குலம் என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டவர்களாய்.* செறிவு - *நெருங்கி இருக்கை.* ‘அத்தோடே’ *இத்யாதியால் ‘மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே’ என்று நித்ய முக்தபரிஷத்துக்களுக்கு நாயக ரத்னமாவர்கள் என்று அருளிச்செய்யப்பட்டதும்,*

‘உரஜ தீவ்ரஹக்தி நயநாः வரிவஸ்ய ஞோஸஹீந வாஸ
நாய சவாம் | ஹாவா ஸவ ஸாயஜும் வஜும் வரிஸய
ஞி வஞமெந உவாநாடி ||’

1. திருவாய்மொழி - 6 - 3 - 5,

ங்கச் சேருமதே இவர்களுக்கு ப்ரதமோத்தேஶ்யமாய், அங்கு வீற்றிருக்கும் அவனுடைய துயரறு சுடரடிகளாகிய நாண் மலர் கிட்டச் சென்று, அவனால் பரிஷ்வங்கிக்கப்பட்டு, அவனைத் தாங்கள் பரிஷ்வங்கித்து,

1 ' ஸ தத்ர பர்யேதி ', 2 ' யத்ர யத்ர '

என்று ஸ்ரீ அச்யுத ஶதகத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டதும் விவக்ஷிதமாகின்றன. அதாவது ஆதிஶேஷன் முதலிய நித்ய ஸூரிகளினுடைய திரளுக்கு நாயகரத்னம்போன்றவர்களாயிறே அடியவர்க்குமெய்யனுடைய திருவடிகளில் பக்திசெய்யுமவர்கள் இருப்பது. ஸ்ரீ பரம பத ஸோபானத்தில் ' அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று ' இத்யாதி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். ' சேருந்தி ' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—' நெருங்க ' என்றாரம்பித்து. ' நாண் மலர் ' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' அங்கு ' என்றாரம்பித்து. துயர் - ஆஶ்ரிதர்களினுடைய எல்லாத் துக்கங்களையும், அறு - போக்கடிக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய, அடிகளாகிய — திருவடிகளாகிற. ' அணைந்து ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' அவனால் ' என்றாரம்பித்து. பரிஷ்வங்கிக்கப்பட்டு - ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டு. பரிஷ்வங்கித்து — ஆலிங்கனம் செய்து. ' உழிதரு ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' ஸ தத்ர ' இத்யாதியால். ஸ: — அவன், தத்ர - அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், பர்யேதி — சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். ' பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே ' என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்து - பகவானைச் சுற்றிலும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நின்று, அதாவது பகவானுடைய ஒரு அவயவ ஶோபையை அநுபவித்து, மற்றொரு அவயவத்தை அநுபவிக்கவேண்டும் என்கிற ஆசையினால் அதை அநுபவிப்பதற்காகச் சுற்றி வந்து, இருந்து - ப்ரத்யங்க பூர்ண ஸௌஷ்டமானுபகமான ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் அதில் போதும் என்கிற த்ருப்தி இல்லாமையாலே நின்ற இடத்திலேயே ஸ்திர ப்ரதிஷ்டராய் நின்று அந்த ஒரு அவயவத்தின் ஶோபையையே அநுபவித்துக் கொண்டிருந்து. அன்றிக்கே சூழ்ந்திருந்து - விஷ்வக்ஸேநாதி பரிஜனங்கள் மற்ற எல்லா ஸூரிகளும் இப்ப

1. சாந்தோக்யம் — 8 - 12 - 3. 2.

என்றபடி அவனுடனே ஸஞ்சரிக்கப் பெறுவர்கள் என்று அவ்விடத்திலும் அவனிலும் அவனில் ந்யஸ்த பரரிலும் ப்ரபாவத்தை அந்யாபதேசத்தாலே அறிவிக்கிறாராய்த்து. இது இப்பாட்டுக்களிலெல்

டியே ஸமீபத்தில் சென்று ஸேவிப்பதற்காக இடம் விடும்படி. நிர்ப்பந்தித்தாலும் ஒரு பக்கத்தில் சொல்லும்பொழுது அங்கு இடம் விடுவதாகக் காண்பித்து மற்றொரு பக்கம் சென்று, அங்கு சொல்லும்பொழுது மற்றொரு இடத்திற்குச் சென்று, இப்படியே பகவானைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்து என்றாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே எம்பெருமானைச் சுற்றிக் கோஷ்டியாக நின்று கொண்டு என்றாகவுமாம். யேநயேந—எந்த எந்த வழியாய் (பகவான் செல்லுகிறானோ அவ்வழியேபோய்)அதாவது ஸர்வ கர்ம விநிர்முக்தர்களாகையினாலே கர்ம க்ருதமாக இந்த லோகத்தில் அவதரிக்க வேண்டியதில்லையேயாகிலும் ஸர்வேச்வரன் ஸாதுபரித்ராணாதிகளுக்காக இருள் தருமா ஞாலத்தில் திருவவதாரம் செய்தருளும்பொழுது அவனுடைய ஸௌலப்யாதி குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகத் தாங்களும் அவதரிக்கிறார்கள் என்றபடி. ஸ்ரீ பரமபத ஸோபானத்தில் 'பேஷி போம் வழியெல்லாம் அநுதாவனம்பண்ணி, இருள் தருமா ஞாலத்துள் ஈச்வரன் அவதரிக்கும்போது ஜ்ஞான ஸங்கோசாதிகள் பிறவாதபடி அவன் தன்னைப் போலே வந்து போயும், ச்ருதி ஸாபக ஸாம காநாதிகளைப் பண்ணிச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தியும்' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே.

'யேந யேந ஸ ஹ சராத்தணா யணிசு'

என்றதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். அவ்விடத்திலும் – திருவஹீந்திரபுர க்ஷேத்திரத்திலும், அவனிலும் – அங்கு அர்ச்சாவதாரம் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் அடியவர்க்கு மெய்யனிலும், அவனில் ந்யஸ்தபரரிலும் – அவனிடத்தில் செய்யப்பட்ட பரந்யாஸத்தையுடைய பாகவதோத்தமரிலும். அந்யாபதேசத்தாலே - நேரில் சொல்லாமல் வேறு ஒன்றைச் சொல்லி அதின் மூலமாக. ப்ருஹத்ப்ருஹ்ம ஸம்ஹிதையில்

'ஸஹஸ்ராமவதாம் யத்ர நிவஸந்தி ஸஹஸ்ரச: |
யந்த்ர லேயம் ஸஹஸ்ராஜந்து யதா பூதபி ராஜதி ||
ஸநகாத்யாஸ்ஸமஸ்தா: யேந யாமோ ஸமாவஸந்தி |
ஸங்க்ஷிப்யாஸமிதம் ஜாதஸஹஸ்ரகோடி வாஸிந: ||

லாம் கூடின இடத்தில் ஊஹிக்கக்கடவது. 'சேருந்தி' என்றது ஏக

ஸஹிஊர்வதி தஸ் வாஸ்யம் ஷட்வூர: வாஸவம் யதா ||

என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு மஹா பாகவதர்கள் என்றது ஸ்ரீ தேசிகன் போல்வாரை. இப்படிப்பட்ட தேச விசேஷமே ப்ரபன்னர்கள் வஸிப்பதற்கு உசிதமான ஸ்தானம் என்பது ஸ்தான விசேஷாதிகாரத்தில்

'மாஸ்லோ யத்ர ஸஜ்ஜநா ஸாயாவர்த்தா ஸாஸ்ரி தா: | ஸஸ்த்வம் தத்ர யாஷாஹி:'

என்றருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. 'வானவர் வானவர் கோனொடும் சிந்து பூ மகிழும் திருவேங்கடத்து', 'வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்', 'கால் நிலம் தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும் கண்ணன் வெஃகாவுது', 'விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு',

'தத்ராஸ்மெளெ: ஸாவி ச உநாெஜ: ஸ்வதிஷிஸ்வாவதீ ணெ:'

இத்யாதிகளை அநுஸரித்து வேறு விதமாக யோஜிப்பாருமுண்டு. எங்ஙனே என்னில்:—கமல நன் மலர் என்றது திவ்ய பத்மமாய், அதின் தேறல் என்றது அதில் வீற்றிருக்கும் பரம பத நாதனாய், அருந்தி என்றது அவனைப் பரிபூர்ணமாக அநுபவிப்பதாய், இன்னிசை இத்யாதி

'விவந்வொ ஜாமஸ்வாமம் ஸஸ்ஜிஸதெ', 'ஸாசமா யநாஸெ'

இத்யாதிகளிற்படியே அநுபவ பரீவாஹமாய் ஸ்துதி கானம் செய்யும் ஸூரிகளாய், பொதுளி என்றது ஒன்று சேருவதாய், அம்பொழிலூடே என்றது இந்த லீலா விபூதியின் மத்தியிலுள்ள நடு நாட்டுத் திருப்பதியான திருவஹீந்திர புர க்ஷேத்திரமாய், சேருந்தி இத்யாதி செருந்தி மரத்தினுடைய அப்பொழுது மலர்ந்த புஷ்பமாய், சென்று அணைந்து இத்யாதி அர்ச்சா விக்ரஹத்தில் பரம பத நாதனைக் காட்டிலும் விஞ்சின சௌலப்யாதிகளைக் கண்டு ஈடுபடுவதுமாய் ஆகக்கடவது. இப்படிப் பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கிடைக்கும் ப்ரகாரத்தைக் அருளிச்செய்கிறார்—'இது' என்றாரம்பித்து. கூடின -

ரஸமாகச்சேருகையுமாய், 'செருந்தி ஞாழல் மகிழ் புன்னை' என்றஇட த்தில் போலே ஒரு வ்ருக்ஷ விசேஷமுமாம். தேறல் - தேன், அருந்தல் - உண்டல். போதுளி - செறிவு.

'கமலம்' இத்யாதி—ஆக நல்ல கமல மலர்களில் அளிகுல மானது நல்ல தேன்களை உண்டு, இனிய இசைகளைப் பாடிக் கொ ண்டு, ஐங்கரித்துக்கொண்டு எழுந்ததாய், செறிந்த பொழிலுக்கு உட் பட்டே செருந்தியைச் சென்றதாய், அதின் ஸத்யோ விகஸித குஸுமங்களில் விஶ்ரமித்து, அழகாக ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்குமாய்த்து. ஏவம் பூத ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஸ்ரீயையுடைய அயிந்திரபுரமே கடல் கண் துயின்றவனிடம் என்கிறார். 1

மின்னும் ஆழியங்கையவன்
செய்யவளுறை தரு திரு மார்பன்

இடத்தில் — *ஸம்பவிக்கும் இடங்களில். ஊஹிக்கக்கடவது* — *ஸ்வாபதேஶ அந்யாபதேஶங்களை ஊஹித்து அறிந்து கொள்ளுவது.* ஏகரஸமாகச்சேருகை — *ஒரே விதமான ஆநந்தத்தை உடையவர்களாகச் சேர்ந்திருக்கை. அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்*—' செருந்தி ' *என்றாரம்பித்து. இப்படிக் கீழ் ஸ்வாபதேஶார்த்தத்தை அருளிச்செய்து அந்யாபதேஶார்த்தத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்* —' கமலம் ' *என்றாரம்பித்து.* நல் *என்பதைக் காகாக்ஷி ந்யாயேன* கமல *என்பதுடனும்* தேறல் *என்பதுடனும் அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—' ஆக ' *என்றாரம்பித்து.* ' அம்பொழிலூடே ' *என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—' செறிந்த ' *என்றாரம்பித்து.* ' செருந்தி ' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்* — ' செருந்தியை ' *என்றாரம்பித்து.* ' திரு ' *என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—' ஏவம் பூத ' *என்றாரம்பித்து.* ஐஹிக — *இந்த லோகத்தில் உண்டாகுமது.* ஆமுஷ்மிக — *பரலோகத்தில் உண்டாகுமது, அதாவது இங்கு உபாயமாய் அங்கு உபேயமாய் இருக்கும் பெருமையையுடைய என்றபடி.* 1

பன்னு நான் மறைப் பல் பொருளாகிய
  பரனிடம் வரைச்சாரல்
பின்னு மாதவிப் பந்தலில்
  பெடை வரப் பிணியவிழ் கமலத்து
தென்னவென்று வண்டு இன்னிசை
  முரல் தரு திருவயிந்திரபுரமே. 2

ப — ரை.] மின்னும் - ப்ரகாஶித்துக் கொண்டிருக்கிற, ஆழி — சக்ரத்தை ஏந்திக்கொண்டிருக்கும், அம் — அழகிய, கையவன் - திருக்கையையுடையவனும், செய்யவள் — பெரிய பிராட்டியார், உறைதரு — வஸிக்கிற, திருமார்பன் - அவளுக்கும் திருவைக் கொடுக்கக் கூடிய மார்பையுடையவன், பன்னு — எப்பொழுதும் அப்யஸிக்கப்படுகிற, நான் மறை - நான்கு வேதங்களுக்கும், அன்றிக்கே பன்னு - விஸ்தாரமான, நான் மறை — நான்கு வேதங்களினாலும் சொல்லப்படுகிற, பல் — பல் வகைப்பட்ட, பொருளாகிய - வஸ்துக்களாகிய, அதாவது அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாகையால் ஸர்வ வேத ப்ரதிபாத்யனாய் இருக்கிற, பரன் இடம் — ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான பகவான் வஸிக்கும் இடம், வரை — பர்வதத்தினுடைய, சாரல் — தாழ்வரையில், பின்னு — பின்னிக் கொண்டிருக்கிற, மாதவிப் பந்தலில் - மாதவிக்கொடிகளினால் நிறைந்த பந்தலில் இருக்கும், பெடை - பெண் வண்டானது, வர - தன்னருகே வருவதற்காக, பிணி அவிழ் - மலர்ந்த, கமலத்து — தாமரைப் புஷ்பத்தில் இருக்கிற, வண்டு — ஆண் வண்டு, தென்ன என்று — தென்னா என்று, இன் — இனிய, இசை - கானத்தை, முரல் தரு — ஶப்திக்கிற, திருவயிந்திரபுரமே. 2

கீழ் அவனுக்குக் காரணத்வ க்ருத உபாயத்வ ப்ராப்யத்வங்களை முன் பின்னடிகளால் ஆர்த்தமாயும் அங்யாபதேஶத்தாலும் அறிவித்

காரணத்வக்ருத - காரணத்வத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட. முன் பின்னடிகளால் — முதல் அடியாலும் இரண்டாம் அடியாலும். ஆர்த்தமாயும் — காரணத்வத்தையும் அதற்கு அனுகூலமான ரக்ஷகத்வத்தையும் அருளிச்செய்தபடியினால் உபாயத்வ ப்ராப்யத்வங்கள் அர்த்தாத் ஸித்தங்கள் என்றபடி. நாலு அடிகளாலும் அங்யாபதேஶத்

தார். இதில் ஆகார த்ரயவல் லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டத்வாதிகளாலே பரம போக்யத்வ ஸர்வ ஶரீரித்வ ஸர்வ வேத ப்ரதிபாத்யத்வ பரமரஸிகத்வங்களால் பராத் பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார். தான் ஏந்தும் திருவாழியும் அத்யுஜ்வலமாம்படி அழகிய கையவனும் இவனே. தன் மார்பில் இருக்கும் திரு தானும் ஓர் அழகிய சிவப்புப் பெற்றவளாய் அத்தால் அவனை இனிமைப் படுத்து முரசுதலைப் பெற்ற

தால் உபாயத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதிறே. ஆகாரத்ரயவதி — உபாயத்வ உபேயத்வ புருஷகாரத்வங்களாகிற மூன்று ஆகாரங்களையுடைய, லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டத்வாதிகளாலே — லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருக்கை முதலியவைகளாலே. பரம போக்யத்வ — மிகவும் போக்யனாக இருக்கை. ஸர்வ ஶரீரித்வ — எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கை. ஸர்வ வேத ப்ரதிபாத்யத்வ - எல்லா வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயிருக்கை. பரம ரஸிகத்வ — மிகவும் ரஸானுபவம் பண்ணக்கூடியவனாயிருக்கை. ‘ மின்னும் ஆழி ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ தான் ஏந்தும் ’ என்றாரம்பித்து. ஸ்வயமே மிகுந்த ப்ரகாஶத்தையுடைய திருவாழியும் பகவானுடைய திருக்கையின் ஸம்பந்தத்தினால் இன்னம் அதிகமாய் மின்னா நிற்கிறது என்று தாத்பர்யம்.

‘ நீராவதோஷித நிஶாகர ஹாஸஶாகே ஶாகஹரிதே ஸராவதே தவ ஶஜ வகே ’, ‘ ஹஷாயபேயெ ரயிபு தம் நிஜகாஞ்சிஹெதோ: ’

இத்யாதிகள் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள். ‘ அம் கையவன் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ அழகிய ’ என்றாரம்பித்து. ‘ செய்யவள் ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ தன் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ திரு தானும் ’ என்றது ஸ்வயமே ஸர்வ ஸௌந்தர்யாதி குணங்கள் நிறைந்தவளாய், தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தினால் மற்றவர்களுக்கும் ஒரு ஏற்றத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய லக்ஷ்மியும் என்றபடி. இப்படி ‘ உன் திரு ’ என்றும், ‘ திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா ’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரஸ்பராதிஶயாவஹமாயிருக்கும் இம்மிதுனத்தின் வைலக்ஷண்யம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இனிமைப்படுத்து — ஸந்தோஷப்படுத்தும். அதாவது

வளாக்கும் அழகிய மார்பு படைத்தவனும் இவனே. பல் வகைப் பட்டும் பரந்துமுள்ள வேத சதுஷ்டய வேத்ய ஸர்வ ஶரீரகனாய் அத்தாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனும் இவனே. இம் மூன்றும் இவனில் தன்னேற்றமாய்த் துளங்கவில்லையோ? வாழ வல்லவர்காள் பாருங்கோள் என்றபடி. காள மேகத்தில் சுழி மின்னலும் கொடி மின்னலும் போலவிறே இவனில் அவ்வாழியும் அவளும் விளங்குவது.

'அபிநவ நாநா ரஸ பாவ நிர்ப்பர ப்ரவாஹயா மாந்த்ய வைதக்த்ய ஶ்ரியா | க்ஷணாணுவத் க்ஷபித விரிஞ்சிகாயுஷா ப்ரஹர்ஷயம்ஸ்த்வம் மஹிஷீம் மஹா புஜ ||'

(புதிதாயிருக்கிற அனேகம் விதங்களான ஶ்ருங்காராதி ரஸங்கள், அவைகளுக்குத் தகுந்த பாவங்கள் இவைகளினால் நிறைந்திருக்கும் படி வ்ருத்தியடைந்து கொண்டு வருகிற ப்ரவாஹத்தின் பரமாணுவைப் போலப் போக்கடிக்கப்பட்ட ப்ரும்மாவின் ஆயுஸ்ஸு முதலிய காலங்களை உடைத்தாயிருக்கிற மூடர்களினுடையவும் ஸமர்த்தர்களினுடையதாகவும் இருக்கிற விளையாட்டினால் ப்ரதான மஹிஷியான லக்ஷ்மியை ஸந்தோஷப்படுத்துகிற மஹா புஜத்தையுடைய பகவானே) என்னப்பட்டதிறே. இந்த இனிமையினுடைய ஆதிக்யத்தினாலேயிறே பிராட்டியும் தன்னுடைய ஜனன பவனத்தையும் மறந்து நிற்கிறாள். 'பன்னு' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—'பல் வகைப் பட்டும்' என்றாரம்பித்து. 'பல் வகைப்பட்டும்' என்பது மேலே 'வேத' என்பதுடன் அந்வயிக்கிறது. இந்த ஆகாரங்கள் எல்லாம் இவனுடைய வடிவில் தொடை கொள்ளலாம்படி ஸர்வானுபாவ்யமாய் நிற்கிற நிலையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்—'இம்மூன்றும்' என்றாரம்பித்து. ஸர்வஸ்மாத் பரத்வமும் இவனுடைய வடிவில் ப்ரகாஶமாய்த் தோன்றும்படியும்

'தேவேஶ்வரத்வமிஹ மந்யிதும் க்ஷமந்தே'

என்று அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. காளமேகத்தில் – கறுத்த மேகத்தில். சுழி மின்னல் – வட்டமான ஆகாரத்தையுடைய மின்னல் கொடி மின்னல் – கொடியைப் போல் நீண்டிருக்கும் மின்னல். 'விளங்குவது' என்றது ஒரு கறுத்த மேகத்தில் இரண்டு விதமான மின்னல்கள் தோன்றினால் அது எப்படி ப்ரகாஶிக்குமோ அதைப் போல

இவ்விடத்திலுள்ள வண்டுகளும் தன் பேடைகளை யாஜ்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயியை அழைத்தாப் போலே அழையா நின்றதே. இவ்வி

ஸர்வேஶ்வரனை காள மேகத்தில் லக்ஷ்மியாகிய மின்னலும் திருவாழி யாகிற மின்னலும் ப்ரகாஶிக்கின்றன என்றபடி. 'காரார்ந்த வானமரும் மின்னிமைக்கும் வண் தாமரை நெடுங்கண் தேனமரும் பூமேல் திரு', 'மணிவரையன்ன நின் திருவுருவில்அணி அமராகம் அலங்கலாயிலங்கி' இத்யாதிகளை இங்கு அநுஸந்திக்கவும். மேல் இரண்டு அடிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸ்வாபதேஶார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு அவதரிப்பிக்கிறார்—'இவ்விடத்திலுள்ள' இத்யாதியால். 'யாஜ்ஞவல்க்யர்' இத்யாதி—யாஜ்ஞவல்க்யர் என்னும் ஒரு மஹர்ஷி தன்னுடைய பார்யைகள் இருவர்களில் ஒருவளாகிய மைத்ரேயியைக் கூப்பிட்டாப் போலே. அதாவது தான் ஸந்யாஸம்செய்துகொண்டு வெளியே போகப் போகிறபடியினால் அவளுக்கு வேண்டிய வார்த்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதற்காகக்கூப்பிட, அவளும் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு ஸாதனமல்லாத தனம் முதலியவைகளினால் ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை என்பதை அறிந்து, 'மோக்ஷத்திற்காகத் தேவரீர் எதை உபாஸிக்கிறீரோ அதை எனக்கும் உபதேஶியும்' என்றுகேட்க, அவரும் அவளுக்கு ப்ரும்மத்தை உபதேஶித்தார்என்று உபநிஷத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வ்ருத்தாந்தம் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டிருப்பதினால் அதுவே ஸ்வாபதேஶார்த்தம் என்பதும் வண்டுகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பது அந்யாபதேஶார்த்தம் என்பதும் த்யோதிதமாகிறது. ஸ்வாபதேஶத்தில் 'பின்னும்' என்றது ஒன்றுக்கொன்று பின்னிக்கொண்டிருக்கிற என்றபடி. 'செடியார் வினைகள்' என்றும், 'கொடு வினை தூற்றில்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆரம்பம் எங்கே இருக்கிறது என்று அறிய முடியாமல் பின்னிக்கொண்டிருக்கிற கர்மங்களின் பலனாக உண்டாக்கப்பட்ட ஶரீரம். பேடை — அதில் வஸித்துக் கொண்டு அத்தால் உண்டாகும் ஸுக துக்கங்களை அநுபவிப்பவனாய் பரம புருஷனுக்கு ஶேஷ பூதமான ஜீவாத்மா. வர — தன்னிடத்தில் வந்து உபஸத்தி பண்ணுவதற்காக. வண்டு - பகவானுடன் ஸாரூப்யம் பெற்ற ஆசார்யர்கள். இன்னிசை முரல் தரு — இனிய ஸ்ரீஸூக்திகளைச் சொல்லா நிற்கிற. அன்றிக்கே எம்பாரைத் திருத்திப் பணி கொண்ட பெரிய திருமலை நம்பிகள் பல வகைப்பட்ட அல்லாத

விடத்தை விட்டும் மற்றோர் இடம் தேடிப் போவதே வாழவல்ல நீங்கள்! ஔஷதாசல பர்யந்தத்தில் ஒன்றுக்கொன்று மேல் படிந்து இனிமைப் படுத்துகிற தோழிகள் குழாங்கொண்டாப் போலே பின்னலாய் ஏறிப் படர்ந்த மாதவிப் பந்தலிலே அக்கொடிகளைத் தன்

வாக்யார்த்தங்களைக்கொண்டு திருத்த முடியாமல் ஆழ்வாரின் ஸ்ரீ [illegible] தியைக்கொண்டே திருத்தினபடியினால் அந்த ஏற்றத்தையுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அநுஸந்திக்க என்றபடியாகவுமாம்.

‘ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ||’

என்கிறபடியே இந்த ஜீவாத்மாக்களாகிற மான்களைப் பிடிப்பதற்கு ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியிறே காரணமாயிரா நின்றது. பிணியவிழ்கமலத்து – *அப்பொழுது தான் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில். அதாவது அவற்றைத் தாங்கள் ஆஶ்ரயித்து நாம் அவைகளை ஆஶ்ரயிக்கும்படி செய்கிற ஆசார்யர்கள் வஸிக்கும் இடமான பகவானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் என்றபடி. ‘அம்புயத்தாள் கணவன் தாளிணை சேர்ந்து எமக்கும் அவை தந்த தகவுடையார்’ என்னப்பட்டதிறே. இப்படிப்பட்ட பரம க்ருபாவான்களான ஆசார்யர்கள் நிறைந்திருக்கும் ஸம்பத்துள்ள க்ஷேத்திரம் திருவஹீந்திரபுரம் என்றதாயிற்று. ஆக அநுபாவ்ய வஸ்துவும் அத்தை அநுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானத்தை உபதேஶிக்கும் ஆசார்யர்களும் நிறைந்த இடம் இதுவேயாகையினால் வஸ்தவ்ய தேஶமும் இதுவே என்று அருளிச்செய்கிறார்*—‘ இவ்விடத்தை ’ *இத்யாதியால். அந்யாபதேஶார்த்தத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்*—‘ ஔஷதாசல ’ *இத்யாதியால். இது வரைச்சாரல் என்பதின் அர்த்தம்.* பர்யந்தத்தில் - *ஸமீபத்திலுள்ள இடங்களில்.* ‘ பின்னும் ’ *என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*—‘ ஒன்றுக் கோன்று - *இத்யாதியால்.* இனிமைப் படுத்துகிற - *ஸந்தோஷப்படுத்துகிற.* குழாங் கோண்டாப் போலே – *ஒன்று சேர்ந்திருந்தாப் போலே.* தன் இனமாகக் கண்ட் - *தனக்கு உசாத் துணையாக அறிந்த.* இனம் -

இனமாகக் கண்ட வண்டின் பேடை மது உண்ணச் செல்ல, அங்குள்ள ஐச்வர்யத்தால் அது நெடும்போதைக்கும் வாராதிருக்க, வருகைக்காக, அப்போது அலர்ந்த செவ்வித் தாமரையில் படிந்த வண்டானது

1 'ரஸோ வை ஸ:'

என்னலானதில் மதுவைத் தான் உண்டு ஆநந்தித்ததாய்,

2 'ஸ்தப்தோஸ்யுத'

என்றபடியே தன் பேடையை வெறுத்து, அது தன்னோடு ஐச்வர்யம் பெற வருகைக்காக தென்ன என்று இனிய இசையிட்டுமுரலுமாய்த்து, இங்ஙனே திர்யக்குக்களுக்கும் இப்பரிபாகத்தைப் பிறப்பிக்குமதாய்த்து இத்திருவஹீந்திரபுரமாகிற இவ்விடம். ஆகை

கூட்டம். அன்றிக்கே இலைகளின் பசுமையைக் கண்டு அவைகளை ஸஜாதீயங்களான வண்டுகளாகக் கொண்டு என்றபடியாகவுமாம். 'பந்தலில் பேடை வர' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— 'வருகைக்காக' என்று. 'தென்ன' என்கிற இடத்தில் ஆந்யாபதேசார்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகையினால் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—'ரஸோ வை' இத்யாதியால். ஸ: வை – அந்தப் பரமாத்மாவே, ரஸ: – ரஸம். என்னலானதில் - என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபத்தில். மதுவை - போக்யமான குணங்களை. ஸ்தப்தோஸி— ஸ்தப்தனாயிருக்கிறாய், அதாவது ஆருணி என்பவர் ச்வேத கேது என்னும் தன் பிள்ளை குரு குல வாஸம் செய்து சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணி திரும்பி வந்ததும் தான் எல்லாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டு விட்டதாக எண்ணி அந்த கர்வத்தினால் தன்னுடைய தகப்பனார் வந்ததும் எழுந்து நமஸ்காராதிகளைச் செய்யாமல் இருக்க, அவனைப் பார்த்து அவர் சொன்ன வார்த்தை இது. 'பிள்ளாய்! பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமில்லாமல் ஸ்தப்தனாயிருக்கிறாயே? ஸர்வ நியந்தாவான அந்தப் பரமாத்மாவை அறிந்து விட்டாயோ?' என்று கேட்டு அவனை வெறுத்தாப் போலே வெறுத்து என்றபடி. 'தென்ன' என்பது சப்தத்தின் அநுகாரம். இப்பாட்டால் பலிதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'இங்ஙனே' என்றாரம்பித்து. இப்பாட்

1. தைத்தி – ஆந - 7 – 1. 2. சாந்தோ – 6 – 1 – 3.

யால் அது பார்த்தாகிலும் பிழையுங்கோள் நீங்கள் என்கிறார். இதில் திருவுக்கும் திருமாலுக்குமே கலஹத்தையும் ஊடலையும் ப்ரஸக்தமாக்கி அதே திர்யக்குக்களுக்கும் யாத்ரையாய் ஊடல் கலஹங்களை வண்டுகளில் கல்பித்துத் தன்னண்டைக்குப் பேடை வர வண்டு இன்னிசை முரலும்தாய் அநுபவிப்பாருமுண்டு. 2

வையமேழு முண்டு ஆலிலை வைகிய
மாயவன் அடியவர்க்கு
மெய்யனாகிய தெய்வநாயகனிடம்
மெய் தகு வரைச்சாரல்
மொய் கொள் மாதவி செண்பகம்
முயங்கிய முல்லையங்கொடியாட
செய்ய தாமரைச் செழும்பணை
திகழ் தரு திருவயிந்திரபுரமே. 3

ப — ரை.] வையம் — பூமி, ஏழும் — ஏழையும், உண்டு — ப்ரளய காலத்தில் தன் வயிற்றில் அடக்கிக்கொண்டு, ஆலிலை — ஆலை மரத்தின் இலையில், வைகிய — கண் வளர்ந்தருளின, மாயவன் — ஆஶ்சர்ய பூதனாய், மாயம் - வஞ்சனை, அநாஶ்ரிதர்களுக்குத் தன் படிகள் ஒன்றையும் காட்டாதே வஞ்சிக்குமவனாய் என்றபடி, அடியவர்க்கு—

டுக்கு ஸ்வாபதேஶத்தில் யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்—'இதில்' என்றாரம்பித்து. கலஹத்தை - ப்ரணய கலஹத்தை என்றபடி. ஊடலை - ப்ரணய ரோஷத்தை, ப்ரஸக்தமாக்கி — இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்துதார்த்தமாக அநுஸந்தித்து. கல்பித்து - ஆரோபித்து. அதாவது பிராட்டி ப்ரணய கலஹத்தினால் சற்று விலகி இருக்க எம்பெருமான் அவள் தன் ஸமீபத்தில் வருவதற்காக இனிய சொற்களைச் சொல்லுகிறான் என்றபடி. ' பேதை நெஞ்சு அறவறப்பாடும் பாட்டை ' என்னப்பட்டதிறே. ' பாடப் பகை தீரும் ' என்பது லௌகிகோக்தி. இங்கு வண்டு என்று பூர்வாசார்யர்களை விவக்ஷித்து அவர்களுடைய இனிய ஸ்ரீஸூக்திகளினால் இருவரும் ஸமாஹிதராகும்படி தெரிவிக்கப்படுகிறதாகவுமாம். 2

தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு, மெய்யனாகிய - *ஸத்யபூதனாகிய, அதா வது தன் படிகளை எல்லாம் உள்ளபடியே காட்டுமவனாகிய,* தெய்வ நா யகன் இடம், மெய் — *அந்தப் பகவானுடைய திருமேனிக்கு,* தகு — *தகுதியான பாவநத்வ போக்யத்வ ஸௌகந்த்ய ஶீதளத்வ விஶாலத்வ உந்நதத்வாதிகளினால் ஸத்ருஶமான,* வரைச் சாரல் — (*ஔஷத*) பர் *வதத்தினுடைய ஸமீபத்தில்,* மோய் கொள் - *மொய்த்துக் கொண்டி ருக்கிற, அதாவது நெருங்கி இருக்கிற,* மாதவி - *மாதவிக் கொடியும்;* சேண்பகம் — *செண்பகமரத்தை,* முயங்கிய — *தழுவிக்கொண்டிருக்கிற,* முல்லை - *முல்லையினுடைய,* அம் — *அழகிய,* கோடி *கொடியும்,* ஆட, செய்ய — *சிவந்த,* தாமரை - *தாமரைப் புஷ்பங்கள்,* செழும்பணை — *செழுமையுள்ள நீர் நிலங்களில்,* திகழ் தரு — *ப்ரகாஶிக்கிற,* திருவயிந் திர புரமே. 3

இதில் அவாந்தர ப்ரளயத்தில் கர்த்தாவும் ரக்ஷகனும் அடிய வர்க்கு மெய்யனும் பிறர்களுக்கு மாயனும் இவன் என்கிறார். ஏழு கடலாலும் அளவுபட்ட பூமி, அத்தை ஓர் ஈற்றிளம் பிள்ளை யாய் உண்டு, ஆலிலையில் கண் வளர்ந்தவனாய், தன்னை உள்ள படி அறியாதார்க்கு வஞ்சகனாய், அறிந்து அடி அடைந்தார்க்கு மெ

பாட்டுக்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் — ' இதில் ' *என்றார ம்பித்து.* கர்த்தாவும் — *ப்ரளயத்தைச் செய்பவனும்.* ரக்ஷகனும் — *அக்காலத்தில் அழியாதபடி தன் வயிற்றில் வைத்து ரக்ஷிப்பவனும்.* ' *தாயிருக்கும் வண்ணம் உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண் டான்* ' *என்று இவ்வாழ்வார் தாமே ப்ரதேஶாந்தரத்தில் அநுஸந்தித் தாரிறே.* ' வையமேழு ' *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கி றார்—* ' ஏழு கடலாலும் ' *என்றாரம்பித்து.* அளவுபட்ட - *சூழப்ப ட்ட என்றபடி.* ஈற்று இளம் பிள்ளை — *அப்பொழுது பிறந்த இளம் குழந்தை. இத்தால் இதரர்களுக்கு அகடிதமானவற்றைச் செய்யக் கூடியவன் என்பது த்யோதிதம்.* ' மாயவன் ' *என்பதற்குத் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—* ' தன்னை ' *இத்யாதியால்.* அறியாதார் க்கு *என்றது அறிந்து ஆஶ்ரயிக்காதவர்களுக்கு என்றபடி.* ' அடிய வர்க்கு மெய்யன் ' *என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—* ' அறி ந்து ' *இத்யாதியால்.* மெய்யன் — *மெய்யாயிருக்குமவன், அதாவது அவர்களுடைய ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறபடியினால்*

ய்யனுமாய், இவ்விருப்பில் தானே ப்ரும்மாதிகள் தூர இருந்து

மெய்யாயிருக்குமவன் என்றபடி.

'ஸுஜ்ஞாதவீக்ஷணநத மாஹாத்ம்யதோஷ: தம் த்வாம் ஸ
மாயி நியதேந்தரபி ஸாந்தி ரூபம் | தாத்ருக் ஸ்வதே
ஹ ஹநோபய வீவிராயீ ராகேதரோ ஸத்ய இதி யாமுந
நாமதேயம் ||'

என்று ஆசார்யனும் அனுஸந்தித்தாரிறே. இவர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்கு ஈடான குண விக்ரஹ விபூத்யாதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்குமவன் என்றபடி. அன்றிக்கே 'அடியவர் பால் மெய்யை வைத்து தெருள் தர நின்ற தெய்வ நாயக' என்கிறபடியே ஆசார்ய ஸார்வபௌமாவதாரத்தில் தம்மை

'ப்ரதிஷ்டாபித வேதார்த்த: ப்ரதிக்ஷிப்த பஹிர்மத: |
பூயாஸ்த்ரைவித்யமாந்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம் ||'

என்று அனுக்ரஹித்த நடாதூர் அம்மாள் வார்த்தையை மெய்யாக்குவதற்காக ஆசார்யனை அனுக்ரஹித்தபடி விவக்ஷிதமாகவுமாம்.

'அடியவர்க்கு' இத்யாதி — 'பத்துடை அடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்',

'யே ததைவ ப்ரபத்யந்தே ந தே ஶாஹந்தி ஶாநவா:',

'நைவாஸ்ய ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்தி போக்தும்',

'பஶ்யந்தி கேசிதநிஶம் த்வதநந்யபாவா:'

என்றிவை முதலியவைகள் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள்.

'தெய்வ நாயகன்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் — 'இவ்விருப்பில்' என்றாரம்பித்து. நித்ய ஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவனை செலக் காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய் ப்ரும்மாதிகளும் கூட கிட்டி அடிமை செய்யக் கூசி தூரத்தில் நின்று அடிமை செய்ய வேண்டும்படியான ஏற்றத்தையுடையவன் என்றபடி. இவ்விருப்பில் தானே - இப்படி ஆஶ்ரிதர்களுக்கு எளியனாய் அநாஶ்ரிதர்களுக்கு வஞ்சகனாய் இருக்கும் நிலையிலே.

'ஸ்வாதந்த்ர்யைஶ்வர்ய நியோஜ்ய ஸாஹ:'

என்கிறபடியே இப்படிப் பகவான் மற்றொருவராலும் நியமிக்கப்படக்

அடிமை செய்ய அவர்களுக்குக் கிட்டவொண்ணுத மஹாப்ரபுவான வன், அவனிடம் இவ்வஹீந்திரபுரமே. இத்தை உபபாதிக்கிறுர். திவ்ய ஸுகுமாரமான அத்திருமேனிக்குத் தகுதியான குளிர்த்தி பெற்ற ஔஷதாசல பர்யந்தத்தில் செறிவு பெற்ற குருக்கத்தியானது செண்பகத்தில் ஏறினதாய், முல்லையைத் தன்னைப் போல் அரும்பும் அலருமேயாம்படி தட்ட, அத்தால் முல்லைக்கொடி அசைய, அதின் காற்றுப் பட்டு சிவந்த தாமரைகள் செழித்தனவாய், தனக்குள்ள இடமெங்கும் பரவப் பெற்று எங்கும் அரும்பும் அலருமாய் விளங்குமாய்த்து. இங்ஙனே பரஸ்பரம் எல்லாம் எல்லாத்துக்கும் ஸம்ருத்தியைப் பெறுத்தும்படி எல்லாத்துக்கும் செழிப்பைத் தருமிடம் திருவஹீந்திரபுரமே என்கிறுர். 3

மாறு கொண்டுடன்றெதிர்ந்த வல்லவுணன்
தன் மார்பகமிரு பிளவா

கூடாத ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உடையவன் என்பது ப்ரஸித்தமிறே. 'இத்தையே உபபாதிக்கிறுர்' என்பதற்கு இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம் இவனுக்கு உண்டானது இந்த க்ஷேத்ரத்தின் விஶேஷம், இங்கு அசேதனங்களுக்குமுள்பட இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை உண்டாக்குமிடமன்றே இது என்று தாத்பர்யம். திவ்ய — அப்ராக்ருதமான. ஸுகுமாரமான - மார்த்தவத்தையுடையதான. குளிர்த்தி - ஶீதளத்வம், அதாவது திருமேனிக்குப் பாங்கான ஶீதளத்வம் இருக்கிறது என்றபடி. அன்றிக்கே அதற்கு அனுகுணமான ஸௌகுமார்யாதிகளையுடைய என்றபடியாகவுமாம். 'மொய் கொள்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறுர்—'செறிவு' என்றாரம்பித்து. செறிவு பெற்ற — நெருங்கி இருக்கிற. 'செண்பகம் முயங்கிய' என்பதிஞல் அர்த்தாத் ஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறுர்—'செண்பகத்தில்' இத்யாதியால். அரும்பும் அலருமேயாக-மொட்டுக்களும் மலர்ந்த புஷ்பங்களுமேயாக. 'முல்லை' இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர்—'முல்லை' இத்யாதி. 'செய்யதாமரை' என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறுர்—'சிவந்த' இத்யாதியால். பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறுர்—'இங்ஙனே' என்றாரம்பித்து. 3

கூறு கொண்டு அவன் குல மகற்கு
இன்னருள் கொடுத்தவனிடம் மிடைந்து
சாறு கொண்ட மென் கரும்பிளங்
கழை தகை விசும்புற மணி நீழல்
சேறு கொண்ட தண் பழனமதெழில்
திகழ் திருவயிந்திரபுரமே. 4

ப - ரை.] மாறு - சத்ருவாய் இருக்கையை, கொண்டு - அங்கீகரித்து, உடன்று - கோபித்துக்கொண்டு, எதிர்ந்த - எதிர்த்து வந்த, வல் - பலிஷ்டனான, அவுணன் தன் - ராக்ஷஸனுடைய, (ஹிரண்ய கசிபுவினுடைய) மார்பகம் - மார்பை, இரு பிளவா - இரண்டு பாதியாக, கூறு கொண்டு - கூறாகச்செய்து, அதாவது கிழித்து, அவன் - அவனுடைய, குல மகற்கு - குல மகனான ப்ரஹ்லாதனுக்கு, இன் - இனிய, அருள் - க்ருபையை, கொடுத்தவனிடம் - செய்தவனிடம், மிடைந்து - ஒன்றோடொன்று நெருங்கி, சாறு கொண்ட - வெளியில் பொங்கின சாற்றையுடைய, மென் - ம்ருதுவான, கரும்பு - கரும்பின், இளம் - இளமையையுடைய, கழை - நுனிகளை, விசும்பு - ஆகாசமானது, தகை - தடுக்க, உற - அத்தால் உறத்த, மணி - அழகான, நீழல் - நிழலோடு கூடிய, சேறு கொண்ட - சேற்றைக் கொண்டிருக்கிற, தண் - சீதளமான, பழனமது - நீர் நிலங்களினுடைய, எழில் - காந்தி, திகழ் - ப்ரகாசிக்கிற, திருவயிந்திரபுரமே. 4

மாறு - சாத்ரவம், ஸர்வ சரீரியான தன்னிலும், ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தான தன் அந்தரங்கரிலும் சாத்ரவம் கொண்டவனாய்,

---

'கொண்டு' என்பதினால் ஏற்பட்ட தாத்பர்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—'ஸர்வ சரீரியான' என்றாரம்பித்து. பகவான் ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே அவனுக்கு சத்ருக்கள் மித்திரர்கள் என்பாரில்லை.

'ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே ।
பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத: ॥'

அது கொண்டது வாங் மனோ மாத்திரத்தாலன்றிக்கே காயத்தாலும் என்கிறார்—‘ உடன்றெதிர்ந்த ’ என்று. உளம் கொள்ளாத ஶாத்ரவம் உடலை உடைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட உடனே எதிர்த்த ப்ரபல ஹிரண்யனுடைய அந்த ஶாத்ரவத்துக்குக் கோள் கலமான அகன்ற மார்பானது உள்ளும் இரண்டு பிளவாம்படி வகுப்புச் செய்து, அவன் குல புத்திரனில் இனிய அருளைத் தந்தவனுக்கு இடமும்

என்றாரிறே ப்ரஹ்லாதாழ்வானும்.

‘ ஸஶோகம் ஸத்ய ஸதேஷ ந ச சேஷ்டாஸ்த ந ஸ்ப்ருஹ:’

என்று ஸர்வேஶ்வரன் தானும் சொன்னான். ஆகையினால் ஶத்ருவாய் இல்லாமல் இருக்கச்செய்தே அப்படி ஶத்ருவாய் இருப்பதாகத் தானே கல்பித்துக்கொண்டான் என்றதாயிற்று. இப்படியே ‘ ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன் அந்தரங்கரிலும்’என்பதிலும் கண்டுகொள்ளுவது. அதாவது பகவானிடத்திலும் பகவத் பக்தரிடத்திலும் ஶாத்ரவத்தை தானே கொண்ட என்றதாயிற்று. இதின் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ அது ’ இத்யாதியால். ‘ உடன்று ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ உளம் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ வல் அவுணன் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ப்ரபல ’ இத்யாதியால். ‘ ப்ரபல ’ என்றது புஜபல வரபலங்களையுடைய என்றபடி. கோள் கலமான – இருக்கும் இடமான. இப்படிப்பட்ட த்வேஷ புத்தியைப் பண்ணினதற்குக் காரணம் என்ன என்று பார்ப்பதற்காக அதற்குக் கொள்கலமாயிருந்த ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்து பார்த்தான் போலும். வகுப்புச்செய்து – பிளந்து. குல புத்திரனில் – குலத்தில் பிறந்த பிள்ளையில், அதாவது வேறு குலத்தில் பிறந்து ஸ்வீகாரம் செய்யப்பெற்றவனல்ல, தகப்பன் இப்படி த்வேஷ புத்தியைச் செய்ய அவனுடைய ஔரஸ புத்திரனே பகவத் பக்தி செய்து அருள் பெற்றான் என்றபடி. அன்றிக்கே

‘ குலம் தாரயதே தாத ’

இத்யாதிகளிற்படியே குலத்தை ஏழு தலை முறை உத்தாரணம் செய்யக்கூடியவன் என்றபடியாகவுமாம். இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதனான ப்ரஹ்லாதனுடைய வார்த்தையை மெய்யாக்கு

இவ்வஹீந்திரபுரமே, பரஸ்பரம் நெருங்கி அத்தால் பொங்கின ரஸம் கொண்டது கொண்டு அதி ம்ருதுளமான தீங்கரும்பினுடைய இளம் கிளைகளை விசும்பானது தகைய, அத்தால் உறத்த கரும்புகளால் அலங்க்ருதமாய் நிழல் பெற்றதுமாய் சேறு கொண்டதுமான குளிர்ந்த குறிஞ்சி நிலங்களால் அளகையைக் கழித்து விடா நின்றதும் இத்திருவஹீந்திரபுரமே என்கிறார். 4

வதற்காக அவன் தானே அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்க உருவாய் உளம் தொட்டிரணியன் ஒண் மார்பகலம் பிளந்திட, அப்பொழுதுண்டான கோபத்தின் மிகுதியினாலே ப்ரும்மாதி தேவர்களும் கிட்டிச் சென்று ஸ்தோத்திரம்செய்யப் பயந்து தூரத்தில் நின்றபொழுதிறே ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பகவானுடைய அருகில் நின்று ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பெற்றது. ‘சீற்றத் தோடருள் பெற்றவன்’ என்றிறே ஆழ்வாரும் அனுஸந்தித்தது. இவை எல்லாம் ‘ இனிய அருளைத் தந்தவனுக்கு *’ எனகிற இடத்தில் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. ‘* மிடைந்து *’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘* பரஸ்பரம் *’ என்றாரம்பித்து. இது ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணமாகையால் இத்தால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘* அத்தால் *’ இத்யாதியால். ‘* மணி நீழல் *’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘* அலங்க்ருதமாய் *’ இத்யாதியால். ‘* எழில் திகழ் *’ என்பதற்கு அர்த்தம அருளிக்செய்கிறார்—‘* அளகையை *’ என்றாரம்பித்து. அதாவது அளகையும் இதற்கு நிகரல்ல என்று கழிக்கும்படியானது என்றபடி. இத்தால்*

‘[illegible]
[illegible]’

என்கிறபடியே பெண்ணையாற்றங்கரையில் உண்டான கரும்பானது ரஸத்தைப் பெருக்குவதற்கு முதலாழ்வார்களாகிற யந்திரம் ஒன்று வேண்டியிருந்தது அங்குள்ள ரஸத்தின் குறைவினால். இந்தக் கருடநதிக்கரையில் இருக்கும் கரும்போ தன் நெருக்கத்தைக் கூடத் தான் பொறாமல் ரஸத்தைப் பெருக்குகிறபடியினால் இந்த எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யாதிசயம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 4

ஆங்கு மாவலி வேள்வியில் இரந்து
சென்றகலிடம் அளந்து ஆயர்
பூங்கொடிக்கு இனவிடை பொருதவனிடம்
பொன் மலர் திகழ் வேங்கை
கோங்கு செண்பகக் கொம்பினில் குதிகொடு
குரக்கினம் இரைத்தோடி
தேன் கலந்த தண் பலங்கனி
நுகர் தரு திருவயிந்திரபுரமே. 5

ப — ரை.] மாவலி — மஹா பலியின், வேள்வியில் — யஜ்ஞத்தில், சென்று - போய், இரந்து — யாசித்து; ஆங்கு — அவ்விடத்திலே, அகல் - விஸ்தாரமான, இடம் - பூமியை, இது ஆகாசாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம், அளந்து, ஆயர் — இடையர்களுடைய, பூங்கொடிக்கு — பூத்த கொடி போன்ற நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, இன — சேர்ந்து வந்த, விடை — வ்ருஷபங்களுடன், பொருதவன் — யுத்தம் செய்தவனுடைய, இடம், பொன் மலர் - பொன்போன்ற புஷ்பங்களால், திகழ் — ப்ரகாசிக்கிற, வேங்கை - வேங்கை மரம், கோங்கு - கோங்குமரம், செண்பக — செண்பக மரம், இவைகளினுடைய, கொம்பினில் — கிளைகளில், குதி கொடு - குதித்துக் கொண்டு, குரக்கினம் - குரங்குகளின் கூட்டம், இரைத்து — சப்தித்துக் கொண்டு, ஓடி, தேன் கலந்த - தேனுடன் கூடிய, தண் - அழகிய, பலங்கனி — பலாப் பழங்களை, நுகர் தரு — சாப்பிடுகிற, திருவயிந்திரபுரமே. 5

கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் 'அடியவர்க்கு மெய்யனாகிய' என்று அநுஸந்தித்ததை

'ஸத்யம் விதாதும் நிஜப்ருத்ய பாஷிதம்'

என்கிறபடியே தன் பக்தனாகிய ப்ரஹ்லாதனுடைய வார்த்தையை மெய்யாக்குவதற்காக ந்ருஸிம்மாவதாரம் எடுத்தருளினான் என்று நாலாம் பாட்டில் உபபாதித்தார். ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போலே அநந்ய பக்தரல்லாத ப்ரயோஜநாந்தரபரருக்கும் தன்னை அழியமாறிக் கொடுத்து உபகரித்தருளி அடியவர்க்கு மெய்யனாகும் ப்ரகாரத்தை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார் என்று ஸங்கதி. 'மாவலி' இத்யா

மஹாபலியால் நெருக்கப்பட்ட இந்திரன் தன்னை ஶரணம் அடைந்த அன்று அந்த மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞத்தில் சென்று, மூவடி தா என்று இரந்து, அகன்ற இடங்களை எல்லாம் அளந்து கொண்டவனுக்கும், இடைக் குலத்தவளாய் பூத்த கொடிபோன்றவளுக்குத் தான் உபக்னமாகைக்காக கூடி வந்த ஏழு விடைகளையும் முடித்தவனுக்கும் இடம் இவ்வஹீந்திரபுரமே. பொன் போன்ற மலர்களால் ஒளி பெற்று விளங்கின வேங்கை என்ன, கோங்கு என்ன, செண்பகம் என்ன, அதுகளினுடைய கொம்பி

திக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' மஹாபலியால் ' *இத்யாதியால்.* ' சென்று இரந்து ' *என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—' சென்று ' *இத்யாதியால். இப்படி உபகாரம் செய்வது உத்க்ருஷ்டமானவர்களுக்கு மாத்திரமன்று, அத்யந்தம் அகிஞ்சனர்களாயும் எட்டும் இரண்டும் அறியாதவர்களாயும் இருக்கும் இடையர்களுக்கும் அருள் புரியும் ஸ்வபாவம் உடையவன் என்று கொண்டு அப்படி அனுக்ரஹித்த வ்ருத்தாந்தத்தை நிரூபிக்கிறார் என்று திருவுள்ளம்.* ' ஆயர் ' *இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*— ' இடைக் குலத்தவளாய் ' *இத்யாதியால். அதாவது கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்தவளாய் என்றபடி.* ' பூத்த கொடி போன்ற ' *என்றது*

' பதிஸம்யோக ஸுலபம் '

என்கிறபடியே பர்த்தாவாகிய ஒரு கொழு கொம்பை ஆஶ்ரயித்தல்லது தரிக்கவொண்ணாத பருவத்தையுடையவள் என்றபடி. ' உபக்னமாகைக்காக ' *என்பதுடன் அதற்குத் தடையாய் இருந்த என்னும் பதங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.* ' ஏழு விடைகளையும் ' *என்றது அஸாதாரவேஷமுள்ளதாய் ஒவ்வொன்றே துர்ஜயமாயிருக்க அவைகள் ஏழையும் ஒரே ஸமயத்தில் கொன்றான் என்றபடி.* ' முடித்த ' *என்றது பகவான் அவைகளுடன் இன்னம் கொஞ்சம் காலம் விளையாடுவான், ஆனால் நப்பின்னைப் பிராட்டியின் த்வரையைக் கண்டு இனி விளம்பிக்கக் கூடாது என்று அவைகளை உடனே கொன்றுவிட்டான் என்றபடி.* ' பொன் மலர் ' *இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்*—' பொன் ' *இத்யாதியால்.* ' ஔதார்யமுள்ள

னில் ஒன்றில் நின்றும் ஒன்றில் தன் பலத்தோடு குதி கொண்டும் ஹர்ஷத்தால் இரைத்துக் கொண்டும் ஸங்கீபவித்த குரங்குகள் ஓடி வந்து தேன் கலந்த நல்ல பலாப்பழங்களை ஆஸ்வாதிக்கலான ஔதார்யமுள்ள இடம் இவ்வஹீந்திரபுரமே என்கிறார். 5

கூனுலாவிய மடந்தை தன் கொடும் சொலின்
திறத்து இளம் கொடியோடும்
கானுலாவிய கருமுகில்
திருநிறத்தவனிடம்கவினாரும்
வானுலாவிய மதி தவழ் மால்வரை
மாமதிள் புடை சூழ
தேனுலாவிய செழும் பொழில்
தழுவிய திருவயிந்திரபுரமே. 6

ப — ரை.] கூன் — கூனானது, உலாவிய — ஶரீரத்தில் மாத்திரமன்றிக்கே மனதிலும் கூட வ்யாபித்திருக்கிற, மடந்தைதன் - ஸ்திரீயினுடைய, கொடும் - க்ரூரமான, சொலின் திறத்து — வார்த்தையின் காரணமாக, இளம் கொடியோடு - இளம் கொடி போன்ற பிராட்டியுடன், கான் — காட்டில், உலாவிய — ஸஞ்சரித்த, கரு முகில் — கறுத்த மேகம் போன்ற, திருநிறத்தவனிடம் - திருநிறத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வஸிக்கும் இடமானது, வான் — ஆகாஶத்தில், உலாவிய - ஸஞ்சரிக்கிற, கவினாரும் — சுக்ரனும், மதி — சந்திரனும், தவழ் — தவழ்ந்து போகிற, மால் வரை — பர்வதமும், மா — பெரிய, மதிள் - மதில்களும், புடை சூழ - நாலு பக்கமும் சூழ்ந்திருக்க, தேன் — வண்டுகள், உலாவிய - ஸஞ்சரிக்கிற, செழும் — செழுமையுள்ள,

---

இடம்' என்றது 'ஓடி ஓடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து' என்கிறபடியே அனேகம் ஜன்மங்களில் விஷயாந்தரங்களில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற சஞ்சல புத்தியையுடைய சேதனர்களுக்கும் தன்னுடைய போக்யதமமான திவ்ய விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் அனுபவிக்கக் கொடுப்பது இந்த க்ஷேத்திரத்தின் பெருமை என்றபடி.

பொழில் - தோப்புக்களால், தழுவிய — சுற்றிலும் தழுவப்பட்ட, திரு வயிந்திரபுரமே. 6

முதுகில் மாத்திரமே வக்ரிமையன்றிக்கே உள்ளும் நிலை நின்ற வக்ரிமையுள்ள குப்ஜையுடைய கொடிய சொல்லாவது

1 ' ராமே வா பரதே வாஹம் விஶேஷம் நோபலக்ஷயே '

என்றவளையே

2 ' ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்த: ராமோ யத்யபிஷிச்யதே '

என்னும்படி பண்ணினது. இவளை இங்ஙனே சொல்லுவிக்கும வள் அந்த குப்ஜையாய்த்து, அதின் நிமித்தமாக இளங்கொடி போ

' கூனுலாவிய ' என்பதற்குத் தாத்பர்யம்அருளிச்செய்கிறார்— ' முதுகில் ' என்றாரம்பித்து. இவளுடைய ஶரீரத்தில் வக்ரத்வம் இருந்தாப்போலே மனதிலும் கெட்ட ஸ்வபாவம் குடி கொண்டிருந் தது என்றதாயிற்று. ' கோடும் சொல் ' என்பதற்குத் தாத் பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—' கொடிய சொல்லாவது ' இத்யாதியால். ராமே வா — ராமன் இடத்திலாவது, பரதே வா — பரதன் இடத்திலா வது, விஶேஷம்—வித்யாஸத்தை, அஹம் நோபலக்ஷயே—நான் பார்க்க வில்லை. ' என்றவளையே ' என்றது சக்ரவர்த்தி ராமனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யப்போகிறார் என்று கூனி தன்னிடம் சொன்ன பொழுது மிகவும் ஸந்தோஷத்தைஅடைந்து கீழ் உதாஹரித்த ஶ்லோ கத்தைச் சொல்லி, தன் கழுத்திலிருந்த ஒரு முக்தாஹாரத்தை ஸம் மானமாகக் கொடுத்த கைகேயியையே என்றபடி. ராமனையே தன்னு டைய புத்திரனை பரதனைவிட மேலாகப்பாவித்த கைகேயியையேஎன் றதாயிற்று. ராம: — ராமன், அபிஷிச்யதே யதி - பட்டாபிஷேகம்செய் யப்படுகிறானாகில், ஏஷ — இதுவே, மே — என்னுடைய, ஜீவிதஸ்ய அந்த: — ஜீவனுக்கு முடிவாகும், அதாவது ராமனுக்கு முடிசூட்டினால் நான் உடனே உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவேன் என்றபடி. இப்படி முற்றிலும் மாறின ஸ்வபாவத்தை உண்டாக்கினது இந்தக் குப்ஜையே

1. ராமா — அயோ — 7 — 35. 2. ராமா - ஆர —47 — 8.

ன்ற பிராட்டியை வெம்மையால் ஒடுங்கப் பண்ணும் காட்டில் அவளோடு உலாவின போது கரு முகில் போன்றான்,
1 'ஶோபயந் தண்டகாரண்யம்'
என்றபடியே காடு எல்லாம் இள மயில் கழுத்துச் சாயலாம்படியான ரூபஶ்ரீயை உடையவனாய், கொடி மின்னலால் தழுவப்பட்ட காள மேகம் போன்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் தனக்கு இடமாகக் கொண்ட இடம் அஹீந்திரபுரமே, வானில் உலாவுகிற சுக்கிரனும் சந்திரனும் தவழ்ந்து போம்படி தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற பெரிய மலைகளையும் பெரிய மதில்களையும் உடையதாய் எப்போதும் வண்டுகள் உலாவும்படியான செழித்த பொழில்களால் தழுவப்பட்டதுமானது இந்தத் திருவஹீந்திரபுரமே என்கிறார். 6

யிறே. 'கலக்கிய மாமனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம்வேண்ட மலக்கிய மாமனத்தனனாய் மன்னவனும் மறுதொழிய' இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயங்கள். வெம்மையால் – உஷ்ணத்தினால். 'கானுலாவி' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'காட்டில்' இத்யாதியால். 'கரு முகில் போன்றான்' என்பதை விவரிக்கிறது 'ஶோபயந்' இத்யாதி. தண்டகாரண்யம் – தண்டகாரண்யத்தை, (தன்னுடைய திவ்ய ஶோபையினால்) ஶோபயந் – ப்ரகாசிக்கும்படி செய்து கொண்டு. 'கவினாரும்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'வானில்' என்றாரம்பித்து. கவி என்று சுக்கிரனுக்குப்பெயர், அதின் மேல் பூஜா வாசகமான ப்ரத்யயம் சேர்ந்து கவினார் என்னும் ரூபமாயிருக்கிறது. 'தவழ்ந்து போம்படி' என்றது சந்திரன் முதலியவர்கள் தவழ்ந்து செல்லும்படியாக அவ்வளவு உயர்ந்திருந்தன என்றபடி. இத்தால் திருவயோத்யை, திருச்சித்ரகூடம், தண்டகாரண்யம் முதலிய இடங்களிலுள்ள அழகுகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இந்த க்ஷேத்திரத்தில் காணப்படுகிறபடியினால் பகவான் இத்தையே தனக்கு வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டான் என்பது த்யோதிதம். 6

1. ராமா-அர - 38 – 15

மின்னின் நுண்ணிடை மடக்கொடி காரணம்
விலங்கலின் மிசை இலங்கை
மன்னன் நீள் முடி பொடி செய்த
மைந்தனதிடம் மணி வரை நீழல்
அன்ன மாமலரரவிந்தத்தமளியில்
பெடையொடும் இனிதமர
செந்நெலார் கவரிக் குலை வீசு
தண் திருவயிந்திரபுரமே. 7

ப — ரை.] மின்னின் — *மின்னலுக்கு ஸமமான, அன்றிக்கேமின்னில் - மின்னலைக் காட்டிலும்,* நுண் — *ஸூக்ஷ்மமான,* இடை-*இடையையுடையவளான,* மட — *மடப்பம் முதலிய ஸ்த்ரீத்வத்திற்கு அஸாதாரணமான குணங்கள் நிறைந்தவளான,* கோடி - *கொடி போன்றவளான பிராட்டியின்,* காரணம் — *காரணமாக, அதாவது ப்ரயோஜனத்தை இங்கு காரணமாக நிர்த்தேசித்திருக்கிறது,* விலங்கலின் மிசை — *மலையின் சிகரத்தில் இருக்கும்,* இலங்கை — *லங்கா பட்டணத்திற்கு,* மன்னன் - *ராஜாவாகிய ராவணனுடைய,* நீள் — *நீண்ட,* முடி — *கிரீடங்களை,* பொடி செய்த - *பொடியாக்கின,* மைந்தனது - *யுவாவாகிய பகவானுடைய,* இடம், மணி வரை — *ரத்ந மயமான பர்வதத்தினுடைய,* நீழல் — *நிழலில்,* அன்னம் — *ஹம்ஸ பக்ஷி,* மா - *விசாலமான,* மலர் — *மலர்ந்த,* அரவிந்தத்தமளியில் - *தாமரை புஷ்பமாகிற படுக்கையில்,* பெடையோடும் — *தன்னுடைய ஸ்த்ரீ பக்ஷியோடும்,* இனிதமர - *ஸுகமாக நித்ய வாஸம் பண்ண,* செம் — *சிவந்த,* நெல் — *நெல்களினால்,* ஆர் - *நிறைந்த,* குலை — *கதிர்கள்,* கவரி வீசும் — *சாமரம் வீசா நிற்கிற,* தண் திருவயிந்திரபுரமே. 7

மின்னேடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையளாய், ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள் கலமானவளாய், உபக்னத்தைவிடில்

‘ மின்னின் ’ *இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்*— ‘ மின்னேடொத்த ’ *என்றாரம்பித்து.* ‘ மின்னேடொத்த ’ *என்றது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயும் அடுத்த க்ஷணத்தில் ஒடிந்து விடுமோ என்று*

தரைப்படவும் தீயவுமான கோடியின் பருவத்தையுடையளுமான ஸ்ரீ ஜனக ராஜன் திருமகளை அபஹரித்த காரணத்தால் ஸ-ுவே

எண்ணத்தக்கதாயும் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது சஞ்சலமாயும் இருக்கிற படியால் மின்னலுக்கு ஸத்ருபமான என்றபடி. 'நுண்' என்று தனித் தருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அந்த ஸூக்ஷ்மத்வத்தைத்தவிர மற் றவைகளில்லாமையங்கள் இங்கு விவக்ஷிதமாகக்கடவது. இவ்விடையாட் டத்தில் கண்வைத்தவர்கள் மற்றோர் இடையாட்டத்தில் கண் வைக்க மாட்டார்கள், ஆகையினாலேயிறே

'ஐயம் ஸீதா'

என்று ஸ்ரீ ஜனக ராஜன் தொட்டுக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. 'மட' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'ஆத்ம' இத்யாதி யால். ஸ்த்ரீத்வத்திற்கு அஸாதாரணமான மடப்பத்தைச் சொன்னது மற்றைய வாத்ஸல்ய மார்த்தவாதி குணங்களுக்கு உபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம். கோள் கலம் - சேமித்து வைக்கும் இடம், அதாவது அப்படிப்பட்ட குணங்களுக்கு இவள் ஒருவளே இருப்பிடம், மற்றவர் கள் அவற்றை இவளுடைய சேர்க்கையினால் பெறுகிறார்களென்றபடி. மற்றவர்களுடைய சிற்றத்தை இவளோ மாற்றவேண்டும், ஆகையினால் இவளையே வாத்ஸல்ய நிர்ப்பரை என்கிறது. இவ்வர்த்தத்தை காகா ஸுரன் செய்த அபராதத்திற்கு மிஞ்சினதில்லையே ராவணன் செய்தது, ஆனபோதிலும் காகம் தலை பெற்று உய்ந்தது அவள் ஸந்நிதி உண்டா கையாலே, ராவணன் முடிந்தான் இவள் இல்லாமையால், இத்தனை வாசி உண்டிறே இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்கும், இவளைப் பிரிந்து பற்றுமவர்களுக்கு விநாசமேயுள்ளது என்று ஸோதாஹரணமாக அபி யுக்தர்கள் நிரூபித்தார்கள். உபக்னத்தை — கொள் கொம்பை. 'பரு வத்தை' என்றது

'வதிவஸம்யோஜ்ய ஸஹஶம் வயோ வீக்ஷ்ய'

என்னப்பட்ட தசையை. இப்படிப்பட்ட குணங்களும் அழகும் வயோ விசேஷமுமிறே ரக்ஷகனை வாய் வெருவும்படி செய்தது

'வஸ்ரேவ ஜை வாரஸுஹூதீஜ நிஷீதாம்'

என்று. சாருததீம் — மாயா ம்ருகத்தைப் பிடித்துத்தரவேண்டுமெனக் கேட்ட பொழுது எந்த மந்த ஸ்மிதத்துடன் கேட்டாளோ அந்த மந்

லாசலத்தின் மேலான த்ரிகூடத்திற்கும் மேலிருந்த லங்கைக்குஅதி பனான ராவணனுடைய நீண்ட முடி பத்தையும் துகளாம்படிசெய்த

தஸ்மிதத்தோடே. அநிந்திதாம் - ஆத்ம குணங்களில் ஒரு குறைவும் சொல்லமுடியாத குண பூர்த்தியை உடையவள். அன்றிக்கே வடிவழகில் ஒரு குறைவும் இல்லாதவளை என்றபடியாகவுமாம். இவளுடைய அஸந்நிதியாலேயிறே பகவான் எதிரில் ஸரணாகதனை நலிய வேண்டும் என்று

‘ வ்யக்தாசேஷ ஜ்ஞந ’

இத்யாதி வாக்யங்களை முதலிகள் விண்ணப்பம் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இவளுடைய பிரிவினால் தனக்குண்டான துக்கத்தை

‘ ந மே து:கம் ப்ரியா தூரே ந மே து:கம் ஹ்ருதேதி வா । ஏததேவாநுசோசாமி வயோஸ்யா ஹ்யதிவர்த்ததே ॥ ’

இத்யாதியாக பகவான் தானே அநுஸந்தித்தான். ந மே துக்கம் ப்ரியா தூரே - ப்ரியையான பார்யை நூறு யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் இருக்கிறாளே என்று துக்கமில்லை, அது ஒரு பயணம் எடுக்கத் தீருமாகையினால். ந மே துக்கம் ஹ்ருதேதி வா — பலிஷ்டனான ராவணனால் அபஹரிக்கப் பட்டாளே என்றும் துக்கமில்லை, அது ஓர் அம்பெடுக்கத் தீருமாகையினால். ஏததேவாநுஸோசாமி இத்யாதி — சென்ற காலத்தை அப்படி ஓர் அம்பினாலோ பயணத்தினாலோ திருப்ப முடியாதே என்பதற்காகவே நான் ஸோகிக்கிறேன். அதாவது இத்தனை காலமாய் இழந்த அநுபவம் இழந்ததே என்று ஸோகித்தானாயிற்று. ‘ லங்கைக்கு ’ என்றது மலை ஜலம் காடு எனப்படும் மூன்றுவிதங்களாயிருக்கும் மதிள்களால் சூழப்பட்டிருந்ததினால் எதிரிகள் ஒருவரும் ஜயிக்க முடியாமல் இருந்த லங்கைக்கு என்றபடி. இந்த பலத்தை நம்பியிறே ராவணன் தான் துர்ஜயன் என்று எண்ணியிருந்தது. அதை ஒழிப்பதற்காகவே அந்தக் கட்டுக் கோப்புக் குலையாமல் இருக்கச்செய்தே ராவணனை யுத்தத்தில் ஜயித்து, அவனுடைய தேர் முதலியவைகளை உடைத்து, மொட்டைத் தலையாய்த் தரையில் நிற்கப் பண்ணி, ஒரு பாணத்தினால் கொல்ல வேண்டிய ஸமயத்தில் அவனை வதம் செய்யாமல்

யௌவனஸ்ரீயாலுள்ள பரம ரஸிகதை பெற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் இடம் காண் இவ்வஹீந்திரபுரம். ரத்ந பர்வதச் சாயையிலே அன்னமானது பெருத்து மலர்ந்த செங்கமலமாகிற படுக்கையிலே

‘ மஹாராஜ்ஞாநாதி ’

என்று ஊருக்குப்போய்ப் புதிய தேர் முதலியவைகளுடன் வரும்படியாக நியமித்தது. இது ‘ முடி போடி செய்த ’ என்பதின் கருத்து. பரம ரஸிகதை பெற்ற – மிகவும் ரஸிகன் என்று கொண்டாடும்படி நின்ற. முதல் முதலில் ஸ்ரீ ராமன் பிராட்டியின் நிமித்தமாக போகித்ததைக் கண்டு இப்படி ஒரு ஸ்த்ரீ நிமித்தமாக இவ்வளவு பாடு படுவர்களோ என்று கொண்டு பகவானைத் தாழ்வாக நினைத்திருந்த திருவடியே பிராட்டியை ஸேவித்து அவளுடைய வடிவழகில் ஈடு பட்ட பிறகு

‘ துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம: ’

என்றும்,

‘ யதி ராம: ஸமுத்ராந்தாம் மேதிநீம் பரிவர்த்தயேத் | அஸ்யா க்ருதே ஜகச்சாபி யுக்தமித்யேவ மே மதி: || ’

என்றும் அநுஸந்தித்தாரிறே. அதாவது

‘ ஜகச் ஸமுத்ரம் பரிவர்த்தயாமி ’

என்று சொல்லியதைச் செய்திருக்கவேண்டும் என்று அபிப்ராயப்பட்டாராயிற்று. அப்படிப்பட்ட பரமரஸிகத்வம் இங்கு அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது ‘ பரம ரஸிகதை ... இடம் காண் ’ என்பதினால் ரஸிகர்கள் வஸிக்க வேண்டிய இடம் இதுவேயாயிற்று என்பது த்யோதிதம். இப்படிப் பரம ரஸிகர்கள் இந்த க்ஷேத்திரத்தை உகப்பதற்கு காரணம் மேலே நிரூபிக்கப்படுகிறது. ‘ சேவலான ’ இத்யாதி – ஹம்ஸாவதாரம் செய்தருளி ஸாராஸார விவேகம் பண்ணி, ஸாங்கேதிகளின் ஸாராம்ஸத்தை உபதேசித்தவரான அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த எம்பெருமான் ஹேமாப்ஜ நாயகியான தன் பெடையோடு இனிதமருகின்ற இடம் இது என்றதாயிற்று. இப்படி ஸாராஸார விவேகம் பண்ணின பகவான் அமர்ந்த இடம் என்று கொண்டு சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் இத்தையே தனக்கு வாஸஸ்தானமாக அங்கீகரித்தான் போலும். அன்றிக்கே ஹம்ஸ என்னும் பதத்துக்குப்படி

சேவலான தான் தன் பேடையோடு இனிதமருமாய்த்து, அதாவது ஒன்றில் ஒன்று உறங்குதல், வீற்றிருத்தல், மது பானம் பண்ணுதல், உணர்த்தல் ஊடல் உதியாதபடி அணித்தாகவே இருத்தல், மால் விஞ்சினால் கலப்புதல் முதலானதுகளால் இனிமைப் படுகை, இங்

மந்திரத்திற்கு ப்ரதிபாத்யனாய்

'ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்பு மிச்ரம்'

என்கிறபடியே ஸார நிஷ்கர்ஷம் செய்தருளிய ஸ்ரீ தேசிகன் தமக்கு சேஷ பூதர்களான சிஷ்யர்களுடன்

'ந்யவஸத் திவ்யஸம்வாஸம் ஸஶிஷ்ய ஸ்வாசயாயுதம்'

என்கிறபடியே இங்கு இனிதமர்ந்து இருக்கக்கூடிய இடம் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே அன்னம் என்றது அன்னவர் எனப்படும் பரிசுத்த பரமைகாந்திகளாய் அவர்கள் வஸிக்கும் இடம் இது என்றபடியாகவுமாம். 'இனிதமர' என்பதை விவரித்தருளுகிறார்—'அதாவது' என்றாரம்பித்து. உறங்குதல் —அனுபவானந்தம் உந்மஸ்தகமாய் நிர்வ்யாபாரமாயிருத்தல். வீற்றிருத்தல்—'விண்தலையில் வீற்றிருந்தாள்வர் எம்மா வீடே', 'வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர்', 'தொல்வினை நீர எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பாரே' என்றிவை முதலியவைகளின்படியே அர்த்தானுஸந்தானத்தில் ஈடுபட்டு வீறு தோன்ற இருத்தல். மது பானம் பண்ணுதல் — 'ஊன் ஏராம் தெளி தேனுண்டு', 'அன்பில் இன்பீன் தேறல் அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்பு',

'தவாம்ருதஸ்யந்தினி பாதபங்கஜே', 'ஸ்வாதூதயாஸ்வாதயந்தி'

இத்யாதிகளின்படியே தேன் போன்ற பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தல். அணித்தாகவே இருத்தல் - 'குழாங்களாய் அடியீருடன் கூடி நின்றாடுமினோ' என்கிறபடியே ஒருவரை ஒருவர் அணுகி இருத்தல். 'மால்' இத்யாதி—பக்தியின் ஆதிக்யத்தினால் ஸம்ஶ்லேஷித்தல். அன்றிக்கே மால் - ஸர்வேச்வரனான பகவான், விஞ்சினால் அவனைப்பற்றித் தங்களை அனுக்ரஹிக்க முன் வந்தால் 'வளவேழு' தலையெடுத்து உடாமல் அவனுடனே ஸம்ஶ்லேஷித்தல். இதற்கு திருஷ்டாந்தம் பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொரு கால் மாட்டுக்கருள் தரு மாயன் மலிந்து வருத்தினது. இப்படிகளால் இனித

இனிதமரும் அன்னங்களுக்குச் செந்நெல் குலேகளானவை
நாக ஒரு படி உயர நின்று கவரி வீசுமாய்த்து, இப்படிக்கோ
ண்ணளியுள்ள இடமும் இந்தத் திருவஹீந்திரபுரமே என்கிருர்.

விரை கமழ்ந்த மென் கரும் குழல் காரணம்
வில்லிறுத்து அடர் மழைக்கு
நிரை கலங்கிட வரை குடையெடுத்தவன்
நிலவிய இடம் தட மால்
வரை வளம் திகழ் மதகரி மருப்பொடு
மலே வளரகிலுந்தி
திரை கொணர்ந்தணே செழு நதி
வயல் புகு திருவயிந்திரபுரமே. 8

ப — ரை.] விரை - வாஸனே, கமழ்ந்த - வீசுகிற, மென் - ம்ரு
ன, கரும் — கறுத்த, குழல் — திருக்குழல்களையுடைய பிராட்டி
காரணம் — நிமித்தமாக, அதாவது அவள் பொருட்டு, வில் —
ால்கமாக வைக்கப்பட்ட ருத்திரனுடைய தனுஸ்ஸை, இறுத்து
ரித்து, அடர் — அடர்ந்து பெய்த, மழைக்கு, நிரை — பசு மாடு
;லங்கிட — கலங்கி நிற்க, வரை - கோவர்த்தன கிரியை, குடை-
யாக, எடுத்தவன், நிலவிய - ஸ்திரமாக நிற்கும், இடம், தடம் —
லமாயும், மால் — உயர்ந்ததாயும் இருக்கிற, வரைக்கு - மலேக்கு,
— அழகாக, திகழ் — ப்ரகாஶிக்கிற, மறுப்போடு — ஒன்றுக் கொ
சண்டை செய்துகொண்டிருக்கும், மதகரி - மதம் பிடித்த யானைக
, மலே — மலேயில், வளர் — வளருகிற, அகில் — அகில் மரங்களே
உந்தி — தள்ளிக்கொண்டு, திரை - அலேகள், கோணர்ந்து - கொ
வந்து, அணே — அணேகிற, செழு - ஶ்லாக்யமான, நதி — கருட

இடம் இந்த க்ஷேத்திரம் என்றதாயிற்று. இப்படி இவர்கள்
தமர்ந்து நின்றமைக்கு அனுகுணமாக இங்குள்ள அசேதனங்க
கிஞ்சித்காரம் செய்யும் ப்ரகாரத்தை மேல் ‘ செந்நெலார் ’ இத்யா
ல் நிரூபிக்கிருர் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின் அர்த்தத்தை அரு
செய்கிருர்—‘ இங்ஙனே ’ என்ருரம்பித்து.

நதியானது, வயல் புகு – வயல்களிலே புகும்படியான, திருவயிந்திர புரமே.

திவ்யஸுகந்தம் கமழா நிற்பதாய் ம்ருதுதமமாய் மிகவும் கறுத்த திருக்குழல் கற்றை பெற்ற ஜனக ராஜன் திருமகளைப் பரிணயித்துக் கொள்ளுகைக்காக தனுர் பங்கத்தைப் பண்ணி, அடர்ந்து பெய்கிற கல் மழைக்கு ஆநிரை

‘ விரை கமழ்ந்த ’ என்பதற்குத்தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ திவ்ய ஸுகந்தம் ’ என்றாரம்பித்து.

‘ தாமெஜாகாதிஉசிா: ஷ்யஉஸ்தஉாமெஜ: யம் ஷவஹ

மஙு ஜ தி ஷாஉஷஉஅஹஷி | கூஜொஉஉநஉயிஜஷதி

உாஷிகாஷி: வெஷாவி கவகீய காடிஷாஜகவாஷிதாஷி: ||’

என்கிறபடியே ஸர்வ கந்தன் என்று ப்ரஸித்தனான பகவானுக்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தினால் ஒரு புதிய கந்தத்தை உண்டாக்கும் ஏற்றத்தையுடையவைகளன்றோ பிராட்டியின் திருக்குழல் கற்றைகள் என்று திருவுள்ளம். வாசம் செய் பூங்குழலாளிறே அவள். ‘ கரும் குழல் ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ மிகவும் கறுத்த ’ என்றாரம்பித்து. நித்ய ப்ரும்மசாரியான திருவடியையும்

‘ ஜஉாஉஷிக கெஸாஜா ’

என்று ஈடுபடும்படி பண்ணின கருமையையுடைய என்றபடி. ‘ வில் லிறுத்து ’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் —‘ தனுர் பங்கத்தைப் பண்ணி ’ என்று. ஜனக ராஜன் கன்யா ஶுல்கமாய் வைத்தது தன்னுடைய வம்ஶத்தில் ஆராதிக்கப்பட்டு வந்த ஶிவ தனுஸ்ஸை நாணேற்றுகையே. ஆனால் அது முன்பே பகவானுடைய ஹுங்காரத்தினால் ஈறுவிட்டுப் போயிருந்தமையினால் இப்பொழுது அதை எடுத்து நாண் ஏற்றும்பொழுது அந்த இழுப்புத் தாங்காமல் முறிந்துவிட்டது என்று தாத்பர்யம். ‘ அடர் மழைக்கு ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அடர்ந்து ’ என்றாரம்பித்து. இப்படி மெல்லியள் தோள் தோய்வதற்காக வில்லிறுத்தது ஓர் விசேஷமோ ஆநிரையைக் காக்க மலையை குடையாக எடுத்தவனுக்கு என்று அந்த வ்ருத்தாந்தத்தில் ஈடுபடுகிறார் என்று ஸங்கதி. இந்திரனுக்கு வழக்கமாகச் செய்யப்பட்டு வந்த பூஜையை கோவர்த்தனத்தை வ்யாஜமாக வைத்து

1 ‘ அதீவார்த்தம் ’

என்னும்படியே நோவுபட்ட, பெரு மலையைக் குடையாக எடுத்தவன் அவ்வவதாரங்களுக்குத் தப்பினவர்களும் ஆஶ்ரயித்தும் அனுபவித்தும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற இடம் காண் இவ்வஹீந்திரபுரம். விஶாலமாய் உயர்ந்த மலைகளில் அழகாக

பகவான் தானே அங்கீகரித்துக்கொண்டபடியினால் கோபத்தை அடைந்த இந்திரன் ஸர்வேஶ்வரனே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்திருக்கிறான் என்பதை மறந்து, கோபர்களையும் கோக்களையும் ஹிம்ஸிப்பதற்காக பெரு மழையை வர்ஷிக்க, பகவானும் அந்தக் கோவர்த்தனத்தையே தூக்கிக் குடையாகப் பிடித்து ரக்ஷித்தது ப்ரஸித்தமிறே. ‘ மழை வந்து எழு நாள் பெய்து மாத்தடுப்ப ’ இத்யாதி இங்கு அனுஸந்தேயம். அதீவார்த்தம் - மிகவும் நோவு பட்டன.

‘ தத³ஸ்த²ம் கோ³குலம் ஸர்வம் கோ³ கோ³பீ கோ³பஸங்குலம் | அதீவார்த்தம் ஹரிர் த்³ருஷ்ட்வா மைத்ரேயாசிந்தயத்ததா ‖ ’

என்று பூர்ண ஶ்லோகம். ‘ வரை குடை ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ பெருமலையை ’ என்றாரம்பித்து. இப்படித் தன்னை நம்பியிருந்த கோ கோபாலர்கள் துயர் படுவதைக் கண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக முன்பு எந்தக் கோவர்த்தனம் என்கிற மலை அவர்களைக் காப்பாற்றும் என்று சொன்னேனோ அந்த மலையையே தூக்கிப்பிடித்து அவர்களைக் காப்பாற்றினான் என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே அருகில் கிடக்கும் ஏதாவதொன்றை எடுப்பது குழந்தைகளின் ஸ்வபாவமாகையினால் அருகில் இருந்த மலையைத்தூக்கினான் என்றுமாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே ‘ கல்லெடுத்துக் கல்மாரி காத்தாய் ’ என்கிறபடியே இந்திரன் கல் மாரி பெய்தபடியினால் அதைக் கல்லெடுத்துத் தடுத்தான், அவன் நீர் மழை பெய்திருந்தால் கடலை எடுத்துத் தடுப்பான் போலும். ஸர்வ ஶக்தனுக்கு இன்ன வஸ்துவைக் கொண்டு இன்ன கார்யம் செய்ய வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லையே என்றபடியாகவுமாம்.

1. விஷ்ணு புராணம் – 5 - 11 – 13.

விளங்கா நின்றுள்ள மதம் ஒழுகு கஜங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பிணைங்கினபடியாக இருந்தபடியே இருக்க, மலையிலே வர்ஷிக்கவே அம்மலை அருவிகளானவை அவ்வானைகளையும் அம்மலையில் நிஸ்ஸங்கோசமாக வளருகிற அகில் மரங்களையும் வேர்ப் பிடுங்கலாகத் தள்ளிக் கொண்டு வந்து திரை மேல் திரைகளாக இரு கரையும் ஒத்து செழித்து வருகிற நதியில் அணைவிக்க, அந்நதியால் அவ்வானைக

‘ ஸஹஸ்ராம்ஶ தருணம் ’

என்னப்பட்டதிறே. மற்றப் பாட்டுக்களில் ‘ இடம் ’ என்று மாத்திரம் ப்ரயோகித்து, இப்பாட்டில் ‘ நிலவிய இடம் ’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் அந்த ‘ நிலவிய ’ என்கிற விஶேஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ அவ்வவதாரங்களுக்கு ’ என்றாரம்பித்து. அந்தந்த அவதாரங்களுக்கு எந்த எந்த விஶேஷ வைலக்ஷண்யங்களுண்டோ அவைகளுடன் இப்பொழுதும் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கிறான் என்று தாத்பர்யம். ‘ தடமால் ... அகிலுந்தி ’ என்று ஆற்றின் மிடுக்கும், ‘ வயல் புகு ’ என்று அந்த மிடுக்கு எல்லாம் ரக்ஷ்ய வர்க்கத்தில் ஏகதேஶமாகும்படி அடங்கும் ஸௌலப்யமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகிறது, அதாவது இந்நதியும் பகவானைப்போலே பரத்வ ஸௌலப்யங்களையுடையது என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே அப்படிப்பட்ட பெரிய மிடுக்கையுடைய நதியையும் பகவானையும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தினால் பரம ஸுலபர்களாக்கும் தன்மையுடையது என்று க்ஷேத்திரத்தின் பெருமை தெரிவிக்கப்படுகிறதாகவுமாம். ‘ தட மால் ’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ விஶாலமாய் ’ என்றாரம்பித்து. ‘ மறுப்போடு ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ ஒன்றுக்கொன்று ’ என்றாரம்பித்து. இப்படி இவைகள் பரஸ்பரம் யுத்தோன்முகங்களாய் நின்றால் இவைகள் வயலில் புகுந்தபடி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார்—‘ மலையிலே வர்ஷிக்கவே ’ என்றாரம்பித்து. மழை ஜலத்தின் வெள்ள ப்ரவாஹத்தினால் இந்த யானைகளும் மரங்களும் தள்ளப்பட்டு ஊருக்கருகாமையிலுள்ள வயலுக்குள் தள்ளப்பட்டன என்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீ வைநதேயன்

‘ ஸாந்த்ரௌக்ய ஸாந்த்ரவந்யாக ஸமவிந்த ஊவெ வா

ளும் அந்த மரங்களும் அவ்வூர் வயலில் புகுமாய்த்து, இப்படிக் கொத்த திருவஹீந்திரபுரமே வில்லிறுத்து வரை குடை எடுத்தவன் நிலவிய இடம் என்கிறார். 8

வேல் கொள் கைத்தலத்தரசர் வெம்போரினில்
விசயனுக்காய் மணித்தேர்
கோல் கொள் கைத்தலத்தெந்தை
பெம்மானிடம் குலவு தண் வரைச்சாரல்
கால் கொள் கண் கொடிக்கை யெழக்
கமுகிளம் பாளைகள் கமழ் சாரல்
சேல்கள் பாய் தரு செழு நதி
வயல் புகு திருவயிந்திரபுரமே. 9

ப - ரை.] வேல் – வேல் என்னும் ஆயுதத்தை, கோள் – தரித்துக் கொண்டிருக்கிற, கைத்தலத்து – கைகளையுடைய, அரசர்-ராஜாக்களின், வெம்போரினில் – க்ரூரமான யுத்தத்தில், பாரதயுத்தத்தில் என்றபடி, விசயனுக்காய் – அர்ஜ்ஜுநனுக்கு உதவியாக நின்று, மணித்தேர் - ஶ்லாக்யமான தேரில், கோல் கொள் – கோலை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற, கைத்தலத்து – திருக்கைகளையுடைய, எந்தை – எனக்கு ஸ்வாமியாய், பெம்மானிடம் - தேவதைகளுக்கு நாதனானவனுடைய வாஸஸ்தானம், குலவு – கொண்டாடத் தகுந்ததான, தண் –குளிர்ந்தி பொருந்திய, வரைச் சாரல் – மலைத் தாழ்வரையில், கால் - வெற்றிலைக் கொடிக்காலை, கோள் – அடக்கிக் கொண்டிருக்கிற, அதாவது அது மறையும்படி வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கிற, கண் - கணுக்கள் தோறும்,

---

[illegible]

[illegible]

என்கிறபடியே சண்டை செய்து கொண்டிருந்த யானையையும் ஆனையையும் தம்முடைய நகத்தில் இடுக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டாப்போலே அவருடைய திருநாமம்பெற்றதும் அவரால் உண்டாக்கப்பட்டதுமான இந்த நதியும் சண்டை செய்து கொண்டிருக்க யானைகளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தது என்று திருவுள்ளம். 8

கோடி - *கொடிகளாகிற,* கையெழு – *கைகள் வ்ருத்தி அடைய,* கமுகு - *பாக்கு மரங்களுடைய,* இளம் பாளைகள், கமழ் - *பரிமளம் வீசுகிற,* சாரல் - *சாரல் காற்றை உட்கொள்ளுகிற,* சேல்கள் - *மத்ஸ்யங்கள்,* பாய் தரு – *தாவும்படியான,* செழு நதி - *செழிப்பையுடைய கருடநதி,* வயல் புகு - *வயலில் புகும்படியான,* திருவயிந்திரபுரமே. 9

பகதத்தன் விஜயன் மேல் ஶக்தியை விட்டபோது அரசர்கள் எல்லாம் தங்கள் கைத்தலத்தில் வேலாகிற ஆயுதங்களைக்கொண்டு வெவ்விய போர் செய்யா நிற்கிற அந்த பாரத ஸமரத்தில் அவன் விட்ட ஶக்தியைத் தன் மார்பில் ஏற்று விஜயனுக்கு ரக்ஷகனாய் அவனையும் அவர்களையும் தான் ஜயித்து, அந்த ஜயமும் விஜய

பாண்டவர்களுக்கு உதவி புரிவதற்காக ஸர்வேஶ்வரன் அர்ஜ்ஜுநனுக்குத் தேர்ப் பாகனாகி நின்ற பாரத யுத்தத்தில் எல்லா அரசர்களும் வேலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நின்ற ஸமயத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—‘ பகதத்தன் ’ *என்றாரம்பித்து.* விஜயன் - *அர்ஜ்ஜுநன்.* வெவ்விய – *க்ரூரமான, அதாவது மிகவும் பயங்கரமான.* ‘ *ஓர் பாரத மாப் பெரும் போர்* ’ *என்னப்பட்டதிறே.* ‘ விசயனுக்காய் ’ *என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—*‘ அவன்விட்ட ’ *என்றாரம்பித்து.*

‘ ஊரவா யாரயாஸாவ வாயஜும் வஜ்ராத் ஸாயவ: ’

என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் அதைத் தன் திருமார்பில் ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில் அது அர்ஜ்ஜுநனைக் கொன்றே இருக்கும், தனுர் வித்யையில் பாரங்கதன் என்று பேர் பெற்ற அவனுக்கும் அந்தஶக்தியைக் கண்டிக்கப் போதுமான பாணம் இல்லாமையினால் பகவானே அதைத் தன் மார்பில் ஏற்றுக்கொண்டு அவனைக் காப்பாற்றினது தெரிவிக்கப்படுகிறது. இப்படிப் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான திருமார்பில் அங்கீகரித்தது ‘ *செய்ய திருமாமகள் என்றும் சேரும் திருமார்பில் இம்மணிக்கோவையுடன் ஏற்கின்றார் எந்தன் இம்முமணிக் கோவை மொழி* ’ *என்னப்பட்ட ஒரு பாமாலையன்றியே மற்றொருவராலும் தாங்கமுடியாத ஒரு ஆயுதமாகையினால் பகவானுக்கு அவனி*

டத்திலுள்ள பக்ஷபாதம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட குண விஶேஷத்தில் ஈடுபட்ட ஆசார்யனும்

‘ உத்தான தைத்ய விஶிகக்ஷத வக்ஷஸம் வீரஸ்ய
தே விஜய நாயக பாஹுஜஸ்யம் | ஶ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப
ரமா வநமாலிகாங்கம் விஜ்ஞாநஸம்ஶ்ரய ஶோபதே வபுரிதா
யதாம் ந: ||’

என்று அநுஸந்தித்தாரிறே. இங்கு தைத்ய என்றது

‘ ஊர்த்வ நரவ்யாஜ தைத்யாநீக ஶதாக்ரணீ ’

என்கிறபடியே தைத்யாநீகமான அரசர்களைக் குறிக்கிறது. பத்ரபங்கம் என்பதினால் இப்படிப்பட்ட ஆஶ்ரித ரக்ஷணோபயுக்தமான குண விஶேஷங்களைத் தெரிவிக்கிறபடியினாலே அந்த வீரவ்ரணங்கள் எல்லாம் அலங்காரமாயிற்று என்பது த்யோதிதம். ஸ்ரீவத்ஸ இத்யாதியால் இப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்க்ருஷ்டங்களான வஸ்துக்களைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற திருமார்பில் எதிரிகள் விட்ட அம்புகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளுவது தெரிவிக்கப்படுகிறது. வீரஸ்ய - ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸனத்தில் அவனுடைய வீர குணம் இப்பொழுதாக ப்ரகாஶிப்பிக்கப் பட்டது.

‘ தம் த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவ
வஹம் | பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்தாரம் பரி
ஷஸ்வஜே || ’

என்கிறபடியே பிராட்டியும் இந்த ஆஶ்ரித ரக்ஷணோபயுக்தமான வீரத்வத்திலிறே ஈடுபட்டது.

‘ தம் த்ருஷ்ட்வா பபூவ, தம் ஶத்ருஹந்தா
ரம் த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டா பபூவ, தம் மஹர்ஷீணாம்
ஸுகாவஹம் த்ருஷ்ட்வா பர்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ’

என்று அந்வயித்து யோஜிக்கவும். காட்டில் கஷ்டப்பட வேண்டிவரு என்கிற காரணத்தினால் பிராட்டியை அழைத்துக் கொண்டுபோகமாட்டேன் என்று பகவான் சொன்னபொழுது, அதை நம்பாமல்

‘ ஶ்ரியம் பார்த்திவ விக்ரஹம் ’

என்று அவனுடைய வீரத்வத்தைக் கர்ஹித்த அவள் திருமுன்பே

பராக்ரமத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று பகவான் திருவுள்ளம்பற்றி இளைய பெருமாளையும் வரவேண்டாம் என்று நிர்ப்பந்தித்து நியமித் தருளி, தான் ஒருவனும் யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டபொழுது

'சதுர்தஶ ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் |
ஏகஶ்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி ||'

என்று மஹர்ஷி நெஞ்சாறல் பட்டாப்போலே பிராட்டியும் வயிறு பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்பொழுது பகவான் ஜயத்துடன் திரும்பி வந்து முன் நின்றதும் தன் பர்த்தாவை உயிருடன் பார்க்கப் பெற்றபிறகே பிராட்டி தான் உயிர்பெற்று நின்றாளாயிற்று. வீரபத்னியும் ப்ரீதியின் ஆதிக்யத்தினால் அத்தலைக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ என்று ஶங்கிப்பது ஸ்வரூப ப்ராப்தமிறே. அந்த ஸமயத்தில் அபஜயத்துடன் பகவான் திரும்பி வந்தாலும் உயிருடன் வந்தால் போதும் என்கிற நிலையில் இருந்தாள் என்பது 'தம் த்ருஷ்ட்வா பபூவ' என்கிற யோசனையில் ஏற்பட்ட அர்த்தம். 'தம் ஶத்ரு ஹந்தாரம் த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்டா பபூவ' என்கிற அந்வயத்தில் தான் சென்ற கார்யத்தைச் செவ்வனே முடித்துக்கொண்டு, அதாவது ராக்ஷஸர்களை சூறையாடி விட்டுத் தன் முன்பே அந்த வீரஸ்ரீயுடன் நிற்பதைக்கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவளாய் நின்றாள் என்று தாத்பர்யம். தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கென்றே வெகு காலம் சோறிட்டு வைத்திருந்தும் பாணாஸுரனுக்கு உதவ வேண்டிய பூசல் தலையில் ஓடுமவர்கள் இந்த்ர தேவதைகளிறே. பகவான் ஒருவனே ஆஶ்ரிதர்களை ஒருபொழுதும் கைவிடாமல் அவர்களுடைய விரோதிகளை நிரஸிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவன். இப்படி ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதும் அங்கு இருந்த மஹர்ஷிகள் இனித் தாங்கள் நிர்ப்பயமாய் யஜ்ஞாதிகளைச் செய்யலாம் என்று ஸந்தோஷப்பட, தன்னுடைய ஸ்தநந்தயர்கள் போன்ற அந்த ரிஷிகளினுடைய ஸந்தோஷத்தினால் தானும் ப்ரீதியடைந்து பிராட்டி அப்படிப்பட்ட ப்ரீதி தனக்கு உண்டாயிற்று என்பதைத் தெரிவித்த ப்ரகாரம் மேல் 'தம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் த்ருஷ்ட்வா பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே' என்னப்படுகிறது. பார்வை தனக்குள்ள ப்ரீதியைக் காட்டுவது இப்படியேயிறே. பர்த்தாவும் பார்வையை ஸம்மானிப்பதும் இப்படியே.

'பதி ஸம்ஶ்ரிதா ஸீதா'

னுக்கேயாம்படி தானவனுக்கானவனாய், ஶ்லாக்யமான தேரிலே

என்னப்பட்டதிறே. இப்படி ஸ்ரீ ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி பகவானுடைய வீரஸ்ரீயில் ஈடுபட்டாப் போலே இந்தத் தூப்புல் குலத்தில் அவதரித்த பிராட்டியும் அடியவர்க்கு மெய்யனுடைய வீரத்வ ப்ரதர்ஶக வ்ருத்தாந்தங்களை, அநுபூய — அநுபவித்து, அநுஸந்தித்தாராயிற்று. 'அந்த ஜயமும் விஜயனுக்கேயாம்படி' என்றது இப்படித் தானே ப்ரதானமாய் நின்று பாரத யுத்தத்தை நடத்தினாலும் அத்தால் வந்த பெருமை அர்ஜுநனைச் சேரும்படி செய்து என்றபடி. தான் தேர்ப்பாகனாகி நின்றபடியினால் தன்னுடைய செயல்களினால் உண்டானபெருமையெல்லாம் யஜமானனாகிய அர்ஜுநனையே அடைந்தது என்றபடி. அன்றிக்கே பாரத யுத்தத்தை நடத்தினது பகவானுக்கு ஒரு பெரிய கார்யமல்ல, அந்த ஜயத்தின் பெருமையை எல்லாம் பார்த்தன் தலையில் ஆரோபிப்பதே பெரிய ஶ்ரமமாயிற்று என்றபடியாகவுமாம். அதாவது ஆயுதத்தைக் கீழே எறிந்துவிட்டு ஓடினவனை அவற்றை எடுக்கும்படி செய்ததும், பீஷ்மாதிகளைக் கொல்லுவதற்குத் தயங்கின பொழுது அவனுடைய புத்தியை மாற்றிக் கொல்லும்படி செய்ததும், தர்ம புத்திரரைப் பொய் சொல்லும்படி செய்ததும், தேரை அழுத்தி கர்ணனுடைய நாக பாஶத்தினின்றிருந்து காப்பாற்றினதும், பகலை இரவாக்கினதும், இவை போன்ற இன்னும் அநேகம் கார்யங்களைச் செய்ததும் இதற்காகவேயிறே.

'மயைவைதே நிஹதா:', 'நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந்'

என்று பகவான் தானே அருளிச்செய்தானிறே. அதாவது இந்த பீஷ்மாதிகளைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நான் ஸங்கல்பித்து விட்டேன், அதை மாற்ற ஒருவராலும் முடியாது, நீ கேவலம் நிமித்தமாக இருந்து அத்தால் வரும் கீர்த்தி முழுவதையும் அடை என்றபடி. 'மணித் தேர்' என்பதை விவரித்தருளுகிறார்—'ஶ்லாக்யமான தேரிலே' என்று.

'உஹ்ய ஸ்யந்தநே ஸ்தித:'

என்றான் மஹர்ஷி அதை வர்ணிக்க முடியாமல். ஆசார்யனும்

'ஸ்யந்தந பாரதீம்'

என்றும், 'சிலை விசயன் தேரினைச் சிறு வேதத்தே' என்றும் அரு

தன் கையிலே உழக் கோலைக் கொண்டு அவர்களைத் தேர்க் கால் கொண்டே நெருக்கி நின்று, அச்செயலால் என்னை எழுதிக் கொண்ட அமராதிபனுக்கு இடமானது திருவஹீந்திரபுரமே என்று அந்வயம். தன்னையே கொண்டாட வேண்டும்படியான குளிர்ந்த ஔஷதாசலத்தினுடைய கடகங்களிலே வெற்றிலைத் தோட்டத்துக்

ளிச்செய்தார். அதாவது ப்ரணவம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாகிறாப் போலே இந்தத் தேரும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது என்றபடி. அன்றிக்கே பாரத யுத்தம் முடிகிற வரையில் எதிரிகளினுடைய பாணங்களை எல்லாம் தாங்கிக்கொண்டிருந்து அது முடிந்ததும் அர்ஜ்ஜுநனும் பகவானும் கீழே இறங்கினதும் பற்றி எரிந்து போகும்படியான பகவதநுக்ரஹத்தைப் பெற்ற தேர் என்றபடியாகவுமாம். ‘கோல்கொள்’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘தன் கையிலே’ என்றாரம்பித்து. ‘கொல்லா மாக்கோல்’ என்னப்பட்டதிறே. அதாவது கொல்லுவதற்கு ஶக்தி லேஶம் கூட இல்லாத ஒரு கோலைக் கொண்டு எல்லாக் கொல்லுதலையும் செய்தானாயிற்று. அதாவது குதிரையைத் தட்டி ஓட்டும் கருவியைக் கொண்டு பாரத யுத்தம் முழுமையும் நடத்தினான் என்றபடி. ‘எல்லாச் சேனையும் இரு நிலத்தவித்தவெந்தாய்’ என்கிறபடியே இக்கோல் கொண்டு அவன் செய்த கார்யத்தை நிரூபித்தருளுகிறார்—‘அவர்களை’ இத்யாதியால். ‘எந்தை’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘அச்செயலால்’ என்றாரம்பித்து. ‘பெம்மான்’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘அமராதிபனுக்கு’ என்று. இப்படிப் பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தது தேவ ப்ரக்ருதிகளானவர்களை ரக்ஷித்ததாயிற்று என்று திருவுள்ளம்.

‘[illegible]
[illegible]’

என்றது இங்கு அநுஸந்தேயம். ‘குலவு’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘தன்னையே’ என்றாரம்பித்து.

‘[illegible]’,
‘[illegible]’

என்னப்பட்டதிறே. கடகங்களிலே — தாழ்வரைகளிலே. ‘கால்’

குள் கிடங்குகளானவை மறையும்படியாக கணுத் தோறும் கொடிகளை விட்டு எழுந்த கைகளையுடைத்தாக, இவ்வூரில் முளைத்ததெல்லாம் ஸ்வாச்ரயங்களை முழுத்திக்கொள்ளுமாய்த்து, கமுகுகளினுடைய இளம் பாளைகளானவை விரிய, அதின் பரிமளத்தோடு கூடின சாரல் காற்றை மத்ஸ்யங்கள் தன் வயிற்றில் உட்கொண்டதாய் தன்னில் பாயும்படி பண்ணுகிற செழிப்புடைய நதியானது வயலில் புகும்படியான திருவஹீந்திரபுரமே பெம்மானது இடம் என்கிறார். 9

மூவராகிய ஒருவனை
மூவுலகுண்டு உமிழ்ந்தளந்தானை

இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ வெற்றிலை ’ இத்யாதியால். கொள்கையாவது தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கை என்கிற திருவுள்ளத்தினால் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ மறையும்படியாக ’ என்று. ‘ கால் கோள் ’ என்பதையும், ‘ சேழ நதி ’ இத்யாதியையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ இவ்வூரில் ’ இத்யாதியால். அதாவது கிடங்குகளைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொள்ளும்படியான வெற்றிலைக் கொடிகளையும், கதிரையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொள்ளும் வயல்களையும் போலவே ஸர்வாச்ரயமான பகவானையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது இத்திருவஹீந்திரபுரம் என்று தாத்பர்யம். தேர்த்தட்டில் இருந்து கொண்டே

‘ பஶ்யாமி தேவாம்ஸ் தவ தேவ தேஹே ’

என்கிறபடியே ஸர்வ ஜகதாச்ரயமான ரூபத்தைக் காட்டின ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தை ‘ கோல் கோள் ’ இத்யாதியால் இந்த உதாஹரணமாய் அருளிச்செய்தபடி என்றறியத்தக்கது. ‘ கமுகு ’ இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ கமுகுகளினுடைய ’ என்றாரம்பித்து. ‘ கமழ் ’ என்பதற்கு அர்த்தாத் ஸித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘ விரிய ’ என்று. ‘ சாரல், சேல்கள் ’ என்கிற பதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்பட்ட அர்த்தத்தை நிரூபிக்கிறார்—‘ சாரல் காற்றை ’ என்றாரம்பித்து. 9

தேவர் தானவர் சென்று சென்றிறைஞ்சத்
தண் திருவயிந்திரபுரத்து
மேவு சோதியை வேல்வலவன்
கலிகன்றி விரித்துரைத்த
பாவு தண் தமிழ் பத்திவை
பாடிடப் பாவங்கள் பயிலாவே. 10

முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப - ரை.] மூவராகிய - ப்ரும்மா ருத்திரன் இந்திரன் எனப்படும் மூவரும் தானேயாகும்படியான, ஒருவனை — அத்விதீயனானவனை, அதாவது அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியானவனை, மூவுலகு — மூன்று லோகங்களையும், உண்டு — ப்ரளய காலத்தில் வயிற்றில் வைத்து, உமிழ்ந்து - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வெளியே தோன்றும்படி உமிழ்ந்து, அளந்தானை - அந்பர்களினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட அளவில் அளந்துகொண்டவனை, தேவர் — தேவதைகளும், தானவர் — அஸுரர்களும், சென்று சென்று — அடிக்கடி போய், இறைஞ்ச — ஆஶ்ரயிப்பதற்காக, தண் — குளிர்ந்ததான, திருவயிந்திரபுரத்து - திருவஹீந்திரபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வஸிக்கிறதாய், மேவு — எல்லா வஸ்துக்களையும் விட மேற்பட்டதாயிருக்கும், சோதியை — ஜ்யோதிஸ்ஸான பகவானை, வேல் — வேலாயுதத்தில், வலவன் — மிகுந்த ஸாமர்த்தியத்தையுடைய, கலிகன்றி — கலியை நாசம் செய்பவரான திருமங்கையாழ்வார், விரித்துரைத்த — விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்த, பாவு — பரவுகிற, தண் — ஶீதளமான, தமிழ் — த்ராவிட பாஷையில் அருளிச்செய்யப்பட்ட, இவை பத்து — இந்தப் பத்துப் பாட்டுக்களையும், பாடிட — பாட, பாவங்கள் — பாபங்கள், பயிலாவே - கிட்டாவே. 10

1 ' ஸ்ரஷ்டா ததஃ ஶரீஷ்ரீதி '

1. விஷ்ணு தர்மம் — 68 - 51.

இத்யாதி ப்ரமாணப்படியே தத் தத் கார்யார்த்தமாக ப்ரும்ம ருத்ர இந்திரர் மூவரும் தானேயானவனை, த்ரைலோக்யத்தையும் உண்டும் உமிழ்ந்தும் அளந்தவனை, தேவரும் தானவர்களும் ஸ்வ ஸ்வாபேக்ஷித ஸித்திக்காக வெவ்வேறே கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று ஆஶ்ரயிக்கும்படி ஸுக ஶீதளமான திருவஹீந்திரபுரத்திலே நித்ய வாஸத்தால் அத்யுஜ்ஜ்வலனானவனை, அவன் ஆழி வலவன், தான்

‘மூவராகிய ஒருவனை’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ஸ்ருஷ்டிம்’ இத்யாதியால். (ஓ! ப்ரும்மாவே, உனக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று) தத: - பிறகு, ஸ்ருஷ்டிம் - ஸ்ருஷ்டியை, கரிஷ்யாமி - செய்யப்போகிறேன். ‘அரன் அயனென உலகழித்து அமைத்துளனே’ என்றாரிறே மயர்வற மதி நலமருளப்பெற்றவரும். தத் தத் கார்யார்த்தமாக — அவரவர்கள் செய்யும் அந்தந்தக் கார்யங்களுக்காக, அதாவது பகவான் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் அந்தந்தக் கார்யங்களைச் செய்யாவிடில் ப்ரும்மாதிகள் தங்கள் தங்கள் தொழிலைச் செய்யமுடியாது என்று தாத்பர்யம். ‘அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன்’ இத்யாதிகளைத் திருவுள்ளம் பற்றி ‘மூவரும் தானேயானவனை’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. கீழ் திருமொழியில் ‘தூய நான்மறையாளர் சோமுச் செய்ய’ என்றும், ‘தீபம் கொண்டு அமரர் தொழ’ என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதினால் தேவதைகளும் வைதிக ப்ரக்ருதிகளான நான்மறையாளர்களுமே ஆஶ்ரயிக்கும்படி நின்றருளினமை நிரூபிக்கப்பட்டது. இத்திருமொழியிலோ தேவாஸுர விபாகமற ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனாய் நிற்கும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யப்படுகிறது என்கிற வித்யாஸம் அறியத்தக்கது. ‘மூவுலகுண்டு’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘த்ரைலோக்யத்தையும்’ என்றாரம்பித்து. ‘தேவர்’ இத்யாதிக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘தேவரும்’ என்றாரம்பித்து. ‘சென்று சென்று’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ஸ்வ ஸ்வாபேக்ஷித’ இத்யாதியால். ‘தண்’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘ஸுக ஶீதளமான’ என்று. ‘மேவு சோதியை’ என்பதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘அத்யுஜ்ஜ்வலனானவனை’ என்று. இப்படி இங்கு ஔஷதாசலத்தில் ஸேவை ஸாதிக்கிறபடியினாலே குன்றத்தில் ஏற்றின விளக்குப் போலே மிகவும்

வேல் வலவன், அவன் கலிக்கும் ப்ரவர்த்தகன், தான் கலிகன்றி, அவன் குவித்து உரைத்தது கீதை, தான் விரித்துரைத்தது சந்தஸ்ஸோடு கூடினதான ஸாரமிது,

---

ப்ரகாஶமாய் நிற்கிறான் என்பது த்யோதிதம். இத்தால் பரமபதத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ஔஜ்ஜ்வல்யத்துடன் இங்கு ஸேவை ஸாதிப்பது விவக்ஷிதமாகிறது. திவத்திலும் பசு நிரை மேய்ப்பு உவந்தவனுகையாலே இந்த விபூதியையிறே அவன் போர உகந்திருப்பது. ஸ்திரஜ்யோதிஸ் என்றிறே இந்தஎம்பெருமானுக்கு ஒருவிஶேஷத்திருநாமம். 'வேல் வலவன்' என்று தம்மை நிரூபித்துக்கொண்டதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'அவன்' என்றாரம்பித்து. எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் உள்ள வாசியை மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறார். 'ஆழி வலவன்' என்றது தன்னுடைய பொய்யை மெய்யாக்க வல்ல ஒரு திவ்ய ஆயுதத்தைக் கையில் ஏந்தி நிற்குமவன்என்றபடி. அதாவது பகலை இரவாக்கவும் இருட்டில் வெளிச்சம் கொடுத்து வழி காட்டவும் துணையாயிருக்கும் பகவானுடைய திருவாழி,ஆழ்வாருடைய வேலோ ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணைகாந்தமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. 'கலிக்கும் ப்ரவர்த்தகன்' என்றது

'காலசக்ரோ ஜகச்சக்ரஶ்ச',

'கால சக்கரத்தான்' இத்யாதிகளிற்படியே பகவான் கால பரிணாமங்களுக்கெல்லாம் பொதுவான காரணமாய் இருப்பவன், ஆழ்வாரோ கலியைப் போக்குமவராய் நிற்பவர் என்றபடி. 'குவித்துஉரைத்தது' என்றது அத்யந்தாகிஞ்சனனுக்கு உபயுக்தமாகாத கர்ம யோக ஜ்ஞான யோக தத்தங்களை பதினேழு அத்யாயம் 65 ஶ்லோகங்களில் பரக்க நிரூபித்து, அகிஞ்சனர்களுக்கு உபயோகமான ப்ரபத்தியை ஒரு ஶ்லோகத்தால் அருளிச்செய்த என்றபடி. இவ்வாழ்வாரோ அந்த ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை அநபேக்ஷித விஸ்தாரம் அபேக்ஷித ஸங்கோசம் முதலியவைகளில்லாமல் விரித்து அருளிச்செய்தார் என்று தாத்பர்யம். 'தண்' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'ஏஷ' என்றாரம்பித்து.

'ஸம்ஸாராக்நி விதீபேந வ்யபேதப்ராணா'

என்னப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கச்செய்தே

1 ‘ஸோஹம் ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி’ என்னலாய் அவனோடே சேர்ந்து குளிர்த்தியைப் பெறுத்த வல்ல

‘ஸோஹம் ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி’

இத்யாதி சொல்லும்படி பண்ணுவிக்கும் இந்த ப்ரபந்தத்தின் குளிர்த்தி என்று தாத்பர்யம்.

‘ஶம்ஸீத் ப்ரஹ்மாநுபூதிம் ஸதி ஸம்ஸாரக்ரீஷ்ம தடாகமிவ ஶீதம் ப்ரவிஷ்டா’

என்றிறே ஸ்ரீ தேஶிகனும் அநுஸந்தித்தது. ஶ்ருதி கேவலம் ஒரு கோடை காலத்தில் குளிர்ந்த மடுவைப் போல ப்ரும்மத்தை அநுபவிக்கப் புகுகிறேன் என்று சொன்னது. அந்த மடு சிறியதாயிருந்தாலும், பெரியதாயிருந்து ஜலம் மிகவும் ஸ்வல்பமாயிருந்தாலும், அகாதமாயும் பூர்ணமாயும் இருந்து ஜலம் உப்பாயிருந்தாலும் அந்த மடு தாபத்தினால் அடிபட்டவனுக்குத் தாபத்தைப் போக்காதாகையினால் அது பரமாத்மாவை அநுபவிப்பதற்கு ஸரியான த்ருஷ்டாந்தமாகாது என்று திருவுள்ளம் பற்றி அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தையே பரிஷ்கரித்து இந்த ஶ்லோகத்தில் நிரூபித்தருளினார் என்பது அறியத்தக்கது. அகாதமாயும், முழுவதும் ஜலம் நிறைந்ததாயும், அம்ருதம் போல் மதுரமான ஜலத்தையுடையதுமான ஒரு மடுவில் என்று அருளிச்செய்தபடியினால் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட குறைகள் எல்லாவற்றையும் நீக்கி, தாம் வேதாந்தங்களுக்கும் ஆசார்யன் என்பதை வெளியிட்டருளினபடி த்யோதிதம். கீழ் முதல் பாட்டில் ‘இன்னிசை’ இத்யாதியாக அருளிச்செய்த ஸ்வாபதேஶார்த்தத்தை இப்படி நிகமித்தருளுகிறார். (கோடை காலத்தில் ஶீதளமான மடுவை தாபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவன் அடைகிறாப் போலே) அஹ: – ஸம்ஸாரத்திலே கஷ்டப்பட்ட ஜீவாத்மாவாகிற இந்த நான், ப்ரும்ம – ப்ரும்மத்தை, ப்ரவிஷ்ட: அஸ்மி – நுழைந்தவனாகிறேன்.

‘உத்க்ராந்திஶ்ச ஶாஸ்த்ரஜ்ஞ: ஶீதீ ஸம்ஹ்ருதா நிராஶய:’

என்கிறபடியே ஆரம்பம் முதலாகவே ஸம்ஸார தாப நிவர்த்தகமான கதி விஶேஷத்தாலே பரமபத நாதனைக் கிட்டுவித்து ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கக் கூடியது இந்த ப்ரபந்தம் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக

பத்துப் பாட்டான இந்தத் தமிழ் ப்ரபந்தத்தை அறிந்து பாடிப் பாடி அவனை நெஞ்சில் வைக்கவே உபாயோபேய ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் கிட்டாவே, ஸ்வ பலங்களை இவன் அனுபவிக்கும்படி இவனில் நில்லாவே என்றபடி. 10

முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரிய பரகால ஸ்வாமி திருவடிகளே ஶரணம்.

'தண் தமிழ்' என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ புத்திரனானவன் ஶிரஸ்ஸில் கிரீடத்துடன் தான் இருந்த பள்ளிக்கூடமாகிற சிறையிலிருந்து யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்திற்குப் புறப்படுமாப் போலே 'அமரரோடு உயர்வில் சென்று அறுவர் தம் பிறவி அஞ்சிறையே' என்கிறபடியே முந்துற பகவதனுபவத்தைக் கொடுத்து, பிறகு அநிஷ்டங்களை நிவ்ருத்தி செய்யும் என்றபடி. 'பாடிட' என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்—'பாடி' என்றாரம்பித்து. 'நெஞ்சிலே வைக்கவே' என்றது பகவானை நேரிலே அனுபவிப்பதைவிட இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு அனுபவிப்பது மிகவும் பாவனமும் போக்யமுமாயிருக்கும் என்றபடி. 'இங்ஙனே சொன்ன ஓராயிரத்து இப்பத்தும் எங்ஙனே சொல்லினும் இன்பம் பயக்குமே' என்கிறபடியே நம் அநுஸந்தானத்திலுள்ள பாவபந்தத்தை தக்கணிசிக்காமல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி என்கிற காரணத்தினாலிறே எம்பெருமான் நமக்கு அருள்புரிவது என்று தாத்பர்யம். அன்றிக்கே அதிபோக்யமான பகவானை அனுபவிப்பதற்கு இந்த ப்ரபந்தம் இன்றியமையாதது என்றபடியாகவுமாம்.

'[illegible]
[illegible]'

என்னப்பட்டதிறே. 'பாவங்கள்' இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார்—'உபாய' என்றாரம்பித்து. திவ்ய தேஶ வாஸாதிகளுக்கு 'முன்போயாதல் பின்போயாதல் ஒரு உபாயத்துவக்குண்டு' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் அருளிச்செய்திருப்பது விவ

ஸூசிதம். ‘ உபேய ப்ரதிபந்தகமான ’ என்பதற்கு உபேயத்தை ஶீக்ரத்தில் அடையவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டிருக்கிற என்று தாத்பர்யம். ‘ பயிலாவே ’ என்பதற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார்— ‘ ஸ்வ பலங்களை ’ என்றாரம்பித்து.

‘ ஸுஹ்ருத ஸாது க்ருத்யாம் ’

என்கிறபடியே இவனுடைய புண்ய பாப கர்மங்களினுடைய பலனை இவனுடைய ஸுஹ்ருத்துக்களும் த்வேஷிகளும் அநுபவித்துப் போருவர்கள் என்றபடி. 10

முதல் திருமொழி முற்றிற்று.

நிகமபரிமள அச்சுக்கூடம், பராங்குச மந்திரம், திருவல்லிக்கேணி.

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

॥ 𑌗𑌰𑍁𑌡𑌭𑌵𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰 𑌹𑍇𑌮𑌾𑌬𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯𑌿𑌕𑌾𑌸𑌮𑍇𑌤
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌦𑍇𑌵𑌨𑌾𑌥 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌵𑌕𑍁𑌳𑌭𑍂𑌷𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍇𑌶𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌤𑌿𑌰𑍁𑌵𑌹𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌟𑍍𑌟𑍂𑌰𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁 𑌸𑌮𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌯𑌂
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌦𑌾𑌸𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍁

𑌮𑌹𑌾𑌮𑌹𑍋𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌰𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌭𑌿𑌃
𑌅 𑌨𑍁 𑌗𑍃 𑌹𑍀 𑌤𑌾

॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌨𑌿 𑌗 𑌮 𑌪 𑌰𑌿 𑌮 𑌳 𑌸 𑌾 𑌰 𑌦𑍁 𑌕𑌾 ॥

॥ 𑌉𑌪𑍋𑌦𑍍𑌘𑌾𑌤𑌃 ॥

𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌿𑌪𑍁𑌜𑍁𑌨𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌾𑌯 𑌸𑌦𑌾
𑌹𑍃𑌜𑍍𑌜𑌨𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌹𑍋𑌦𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌹𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌦𑌾𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌸𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂
𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ 1

ஶ்ரிய:பதிர்பகவாந் வாஸுதேவ: ப்ரஜாநாமுஜ்ஜீவநேச்சயா | [யே ||
ஶாஸ்த்ரம் வேதாஹ்வயம் ப்ராதாத் ஸ்வஸ்ருஷ்டாயாப்ஜயோந
பராஶர வ்யாஸ ஶுக வால்மீகி ப்ரமுகாந்ருஷீந் |
அநுப்ரவிஶ்ய ஶாஸ்த்ராணி ப்ராவர்த்தயததோக்ஷஜ: ||
ஹம்ஸ மத்ஸ்ய ஹயக்ரீவ கீதாசார்யாதி ரூபகை: |
பஹுபி: ஸ்வைஸ்ஸ்வயஞ்சைவ ஶாஸ்த்ராணி வ்யாசகார ததோ ஹரி: ||

|| ஶ்ரீ: ||

|| ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ||

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம் தேசிக தர்ஶநாசார்ய
மஹாமஹோபாத்யாய
ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்

ஸ்ரீ நிகமபரிமள பாதுகை.

[தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.]

உபோத்காதம்

மிகவும் போக்யமான ஆழ்வாரால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட த்ரமிட வேதத்தின் தாத்பர்யம் எந்த ஆசார்யனுடைய கடாக்ஷத்தினால் ஸுலபமாய் அறியக் கூடியதாக ஆயிற்றோ, அப்படிப்பட்டவராயும், எல்லையில்லாத தயைக்கு ஸமுத்திரமாயும் இருக்கிற ஸ்ரீநிவாஸ ராமானுஜ முனி என்கிற திருநாமமுடைய ஸ்வாமியை எப்பொழுதும் த்யானம் செய்கிறேன். (1)

ஶ்ரிய:பதியாகிய வாஸுதேவன் (எல்லாச்) சேதனர்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஆசையினால் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மாவிற்கு வேதம் என்கிற பெயருடைய ஶாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தார். (2)

பிறகு பராஶரர், வ்யாஸர், சுகர், வால்மீகி முதலிய ரிஷிகளை அனுப்ரவேசித்து பகவான் ஶாஸ்திரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார். 3

உத்த்ருதாநி தத்த்வாநி ஸ்வயம் சாவிஷ்க்ருதாநி ச | [ரிஷி: ||
ஆதௌ ஹம்ஸஸ்ய மத்ஸ்யஸ்ய ஹயக்ரீவஸ்ய ஸம்கர்ஷணோ ஹ
வாராஹநாரஸிம்ஹாதி ரூபேண க்ருஷ்ணேநைவ ஹி பவாந் தத: |
அவதாராம்ஸ்ச வேதேஷு ஜாதவ்யாந் கவிராந் தத: || 6
ஸம்க்ஷிப்ய ஸர்வவர்ணாநாம் ஸம்ஹவாஹாஷயா |
த்ராவிடாசார்ய ஹரவாந் ஸ்வபக்தேஷு தயாவயா || 7
யதா மேகா ஜலநிதே: பீத்வா க்ஷாரம் ஜலம் தத: |
ஸர்வோபஜீவ்யம் வர்ஷந்தி வாரீயம் மதுரம் ததா || 8
தேஷு திவ்யப்ரபந்தேஷு ஸூக்தி: கைஸ்சிதாத்ரிதை: |
ஸாரஸூக்திதி தந்வ்யாக்யா கர்தவ்யேதி விசிந்தயந் || 9
யாமுநார்யோ ரங்கநாத நிதேஸாத் ஸ்வயம் ஸ்ரீமாந்|

பிறகு ஹம்ஸம் மத்ஸ்யம் ஹயக்ரீவன் கீதாசார்யன் முதலிய அவதாரங்களைச் செய்து தானே வெளிநின்று ஶாஸ்திரங்களை ப்ரவசனம் செய்தார். (4)

பிறகு அவைகள் நஷ்டமாகப்போக த்வாபர யுகத்தின் கடைசியில் தானே ஸங்கர்ஷண ரூபத்தைத் தரித்து அவைகளை ப்ரகாஶிப்பித்தார். (5)

பிறகு பராங்குசாதி ரூபமாய் ஒரு அபிநவ தஶாவதாரம்செய்து, எப்படி மேகங்கள் ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரிப்புள்ள (உப்புடன் சேர்ந்திருக்கும்) ஜலத்தைக் குடித்து எல்லோராலும் சாப்பிடக்கூடிய ருசியுள்ள ஜலமாகப் பெய்கின்றனவோ அதைப்போல வேதங்களில் அவஶ்யம் அறியவேண்டிய எல்லா அர்த்தங்களையும் சுருக்கி எல்லா வர்ணத்தாரும் அதிகரிக்கக்கூடிய தமிழ் பாஷையினால் அந்தப் பகவானை தன்னுடைய பக்தர்களிடத்தில் உள்ள க்ருபையினால் காண்பித்தார். (6,7,8)

அப்படிப்பட்ட திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியாகிய திருவாய்மொழி மிகவும் ஸாரமானதாகையினால் அதற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய நியமனத்தினால் தன்னுடைச் சோதியை அலங்கரித்தார். (9,9½)

தத்ர ஶிஷ்யை: ஸமாஹூத: காஞ்ச்யாஸ்த்வரிதமாகத: |
லக்ஷ்மணார்யோ விலோக்யைவ ஸ்வாசார்யவிக்ரஹம் |
ததங்குலீநாம் த்ரிதயம் ஸந்நம் த்ருஷ்ட்வா விசிந்த்ய ச || 11

ஆசார்யாஶயமாஜ்ஞாய கரோமீதி ப்ரதிஜ்ஞாம் ததா |
இதி ப்ரதிஜ்ஞாகரணாத் தீர்க்காஸ்தாங்குலயோ(அ)பவந் ||
தேஷு போதாயநப்ரோக்த வ்ருத்திக்ரந்தாநுஸாரத: |
ஶ்ரீபாஷ்யகரணம் ஸூத்ராணாம் யதாவத்ஸ்வேந பூரிதம் ||
த்விதீயம் வ்யாஸதத்பித்ரோருபகாரப்ரகாஶநம் |
தச்சாநுஷ்டிதம் ஸம்யக் லக்ஷ்மணார்யேண தீமதா || 14
ஶடாரிஸூக்திவ்யாக்யாநகரணே து த்ருதீயகே |
பரீக்ஷிதம் ஸ்வஶிஷ்யம் து குருகேஶ்வரநாமகம் || 15

பிறகு ஶிஷ்யர்களினால் அழைத்துக்கொண்டு வரப்பட்டவராய், காஞ்சீபுரத்தில் இருந்து மிகவும் த்வரையாய் எழுந்தருளின ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஆசார்யனுடைய சரம திருமேனியை நன்றாக ஸேவித்து, அதில் மூன்று கைவிரல்கள் மடங்கியிருந்ததைப் பார்த்து, தாமே யோசித்து ஆசார்யனுடைய திருவுள்ளக் கருத்தை அறிந்து, அவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளப்படி செய்கிறேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தார். (உடனே) அந்த மூன்று விரல்களும் நீண்டுவிட்டன.

அந்த ப்ரதிஜ்ஞைகளுக்குள் போதாயனருடைய வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை அநுஸரித்து ப்ரும்ம ஸூத்திரங்களுக்குப் பாஷ்யம் செய்ய வேண்டும் என்கிற முதல் ப்ரதிஜ்ஞை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராலேயே பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. (13)

இரண்டாவது ப்ரதிஜ்ஞை பராசரரும் வ்யாஸரும் நமது ஸித்தாந்தத்திற்குச் செய்த உபகாரத்தை ப்ரகாசம் செய்வது, அதுவும் மிகவும் புத்திமானாகிய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. (14)

மூன்றாவது ப்ரதிஜ்ஞையாகிற ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திக்கு வ்யாக்யானம் செய்வது என்பதில் நன்றாய்ப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டவரும்,

ஶ்ரீஶைலபூர்ணபுத்ராய புத்ராய ஆதிதேஶ யதீஶ்வர: |
ஸத்வாபி காராகாயீஶ: ஸந்த்யா ஶாரீர நிதேஶத: ||

ஸகார ஷட்ஸஹஸ்ராக்யம் வ்யாக்யாம் வ்யாக்யாதவாந் முதா |
தச்ச்ருத்வா க்ருஷ்ணபாதோऽபி ஸ்வாசார்யாய ஸமர்ப்பிதம் ||

ஶ்ராவயாமாஸ ஶிஷ்யேப்ய: கதாசித் ஸ்வயமேவ ஹி
காராகாயீஶஸம்ஜ்ஞாய க்ருபயா ஶாரீரஸூநவே || 18

வேதாந்தத்வயஸிம்ஹாஸநாதிபத்யம் ததௌ ததா | [ச ||
ஶ்ரீமாந் வேதாந்தயாமஹாசார்யோऽபி வ்யாக்யாம் தயாகரோ

த்ராவிடோபநிஷத்ஸாரஸம்ஜ்ஞாம் ஸாபஹாவிஸ்த்ருதாம் |
ஸாபி காலேந மஹதா நஷ்டாऽபூதிதி ந: ஶ்ருதம் ||

வேதாந்தக்ருஷ்ணமுநி: வ்யாக்யாம் தஸ்யாகரோத்த்ருதா |

தமக்கு ஶிஷ்யரும், பெரிய திருமலை நம்பிகளின் குமாரருமான திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நியமித்தருளினார். (15½)

அந்தத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் ஆசார்யனுடைய நியமனத்தினால் அப்பொழுதே ஆறாயிரப்படி என்கிற திருநாமமுடைய வ்யாக்யானத்தைச் செய்தார். அதைத் தன் ஆசார்யனிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தார். (16½)

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் தன்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களைக் கொண்டே எழுதப்பட்ட அந்த க்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸந்தோஷத்தினால் தாமே தம்முடைய ஶிஷ்யர்களுக்கு அதை ப்ரவசனம் செய்தருளினார். (17½)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுக்கும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கருணையினால் உபய வேதாந்த ஸிம்ஹாஸனாதிபத்யத்தைக் கொடுத்தார். (18½)

பிறகு ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அந்த ஆறாயிரப்படிக்கு த்ரமிட நிகமபரிமளம் என்கிற திருநாமம் பூண்ட மிகவும் விஸ்தாரமாகிய வ்யாக்யானத்தைச் செய்தருளினார். (19¼)

அந்த வ்யாக்யானமும் கால தைர்க்யத்தினால் நஷ்டமாயிற்று என்று (ஆசார்ய பரம்பரோபதேசத்தினால்) கேள்விப்படுகிறோம்.

பிறகு அந்த ஆறாயிரப்படிக்கு ஸ்ரீமத் வேதாந்த ராமானுஜ

தாநி ஸங்க்3ருஹ்யரோ: ஶ்ருத்வா ஶிஷ்யேப்4ய: ப்ரோச்ய சா
ஸக்ருத் ॥ 21

தத்ர தத்ர விஶேஷார்தா2ந் ஸூக்ஷ்மாநாசார்யத3ர்ஶிதாந்
ந்ருஸிம்ஹநாமா விபு3த4: தஸ்ய டீகாம் யதா2மதி ॥ 22

கரோதி ஷட்ஸாஹஸ்ராய ஸாரஸாரா பாது3காஹ்வயாம் ।
ஶிஷ்யாணாம் தத்தத3ர்தே2ஷு ஸுக2ஜ்ஞாநஸித்3த4யே ॥ 23

இதி ஶ்ரீ நிக3மபரிமளே பாது3காயாம்

॥ உபோத்3கா4த: ॥

ஸ்வாமி (24000படி என்கிற) ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். இந்த வ்யாக்யானங்களை ஆசார்யனிடத்தில் நன்றாகக் கேட்டும், அநேகம் தடவை ஶிஷ்யர்களுக்கு ப்ரவசனம் செய்தும், ஆங்காங்கு ஆசார்யர்களினால் காண்பிவிக்கப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களைச் சுருக்கி ந்ருஸிம்மாசார்யர் என்கிற பெயரையுடைய வித்வான் ஶிஷ்யர்களுக்கு அந்தந்த அர்த்தங்களில் ஸுகமாக ஜ்ஞானம் உண்டாவதற்காக நிகமபரிமள பாதுகை என்று பெயருடைய ஒரு வ்யாக்யானத்தை ஆறாயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானமாகச்செய்கிறார். (21,22,23)

இப்படி ஸ்ரீ நிகமபரிமள பாதுகையின்
தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
உ போ த் கா த ம்
முற்றிற்று.

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே [illegible] நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே [illegible] நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ 'அப்ராக்ருத' இத்யாதி அவதாரிகாவாக்யம் ॥

ஸ்வஸ்ய அஸாதாரணாநி — ஸ்வாஸாதாரணாநி । ரூபாதிஷ்வந்வேதி । அத்ர ஸ்வஶப்த: ஸத்யஜ்ஞாநாநந்தாதி ஸ்வரூபவத்த்வம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி கல்யாணகுணவிஶிஷ்டத்வம் ச ஸூசயதி । ததஶ்ச ஸ்வரூபதோ குணதஶ்ச வைலக்ஷண்யம் த்யோதயதி ।

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

ஆறாயிரப்படி அவதாரிகா வாக்யத்தின் அர்த்தம்.

ஸ்வாஸாதாரண — தனக்கே அஸாதாரணங்களான. இது ரூபம் முதலியவைகளில் அந்வயிக்கிறது.

இங்கு 'ஸ்வ' என்கிற பதம் ஸத்யஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாயிருக்கையையும், ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலிய கல்யாண குணங்களையுடையவனாயிருக்கையையும் காட்டுகிறது. அதாவது ஸ்வரூபத்தினாலும் குணத்தினாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தைக் குறிக்கிறது.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌷𑌾𑌡𑍍𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 ।

𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌔𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌗𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯 𑌸𑍌𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂, ‘𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌦𑍇𑌶𑍈𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌶𑍋𑌭𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌵𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌸𑍁𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 ।

𑌆𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 ‘𑌶𑌕𑍍𑌰𑌚𑌾𑌪𑌨𑌿𑌭𑍇’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌭𑌰𑌣𑌕𑍋𑌟𑍌 𑌆𑌯𑍁𑌧𑌕𑍋𑌟𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌂, ‘𑌅𑌤𑌿𑌬𑍃𑌹𑌦𑍍𑌬𑌹𑍁 𑌵𑌿𑌟𑌪𑌿 𑌗𑌿𑌰𑌿’

ரூபம் அஸாதாரணமாயிருக்கையாவது இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணனான தனக்குப் பஹுமதமாயிருக்கை, அப்படி பஹுமானம் செய்யத் தகுந்ததாயிருக்கை, அந்த விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் அந்தப் பகவானுக்கும் மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கை, ஜ்ஞானம் ஶக்தி முதலிய ஆறுகுணங்களை பரிபூர்ணமாக ப்ரகாசம் செய்யும் தன்மை முதலியவை.

பூஷணங்கள் அஸாதாரணங்களாய் இருக்கையாவது ப்ரகாஶம், நல்ல வாஸனை, ம்ருதுவாயிருக்கும் தன்மை, 'அங்கங்களுடன் நன்றாகப் பொருந்தியிருக்கும் ஆபரணங்களையுடையவன்' என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றுக்கொன்று அதிக சோபையை உண்டு பண்ணுவதினால் திவ்ய விக்ரஹத்துடன் நன்றாகப் பொருந்தியிருக்கை, முதலியவை.

ஆயுதங்கள் அஸாதாரணங்களாயிருக்கையாவது 'இந்திர தனுஸ்ஸுக்கு ஸமானங்களாய் (சத்ருக்களைக் கொல்லக்கூடிய தனுஸ்ஸுக்களை க்ரஹித்துக்கொண்டு)' என்று சொல்லியிருக்கிறபடி ஆபரணங்களின் வரிசையிலும், ஆயுதங்களின் வரிசையிலும் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடியதாயிருக்கை, 'மிகவும் பெரிய ஏழுமரங்களிலும், மலையிலும் (பூமியிலும் ஒரே காலத்தில் துளையை உண்டாக்குவதினால் ப்ரகாசம் செய்யப்பட்ட பாணங்களின் விசித்ர ஶக்தியை உடையவரே)' என்று

இத்யாத்யுக்த விசித்ர ஶக்தியுக்தத்வம், 'சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்' இத்யுக்தேதர துர்தரத்வம் இத்யாதிகம்|

மஹிஷீணாமஸாதாரணத்வம் 'துல்யசீல வயோவ்ருத்தாம்', 'ஸதா ததைவோசிதயா தவ ஶ்ரியா', 'உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப் பாவைக்கு' இத்யாத்யுக்த பரஸ்பர ஸாத்ருஶ்யம் |

பரிஜநாநாமஸாதாரணத்வம் 'வேதாத்மா விஹகேச்வர:', 'ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாநபலைகதாமநி' இத்யாத்யுக்த வாஹந ஶயநத்வோசித ஸ்வரூப ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி வைலக்ஷண்யம் |

ஸ்தாநஸ்யாஸாதாரணத்வம் விவித விசித்ராநந்த போகோபகரண போகஸ்தாநாதி ஸம்ருத்தத்வம் |

சொல்லப்பட்ட விசித்ர சக்தியையுடையவைகளாயிருக்கை, 'சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்' என்கிறபடியே இதரர்களினால் தரிக்க முடியாமலிருக்கை முதலியவை.

மஹிஷிகள் அஸாதாரணைகளா யிருப்பதாவது 'ஸமமான ஸ்வபாவம், வயது, நடவடிக்கை இவைகளை உடையவளான' என்றும், 'எப்பொழுதும் உனக்கே தகுந்தவளாயும் உனக்கு ஸம்பந்துமான லக்ஷ்மியுடன்', என்றும், 'உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப் பாவைக்கு' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஒருவர்க்கொருவர் மிகவும் ஒத்திருக்கும் தன்மை.

பரிஜனங்கள் அஸாதாரணங்களா யிருக்கையாவது 'வேதஸ்வரூபியான கருடன்', 'மிகுந்த பலம் ஜ்ஞானம் இவைகளுக்கு முக்யமான இருப்பிடமான' என்றிவை முதலிய இடங்களில் சொல்லப்பட்ட பகவானுக்கு வாஹனமாயும் சயனமாயுமிருப்பதற்குத் தகுந்த ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலியவைகளின் வைலக்ஷண்யம்.

ஸ்தானம் (இடம்) அஸாதாரணமா யிருக்கையாவது அநேகவிதங்களாய் விசித்திரங்களாய் எண்ணிறந்தவைகளான போகோப

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑍌𑌪𑌯𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌅𑌥 𑌲𑍀𑌲𑌾𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍌𑌪𑌯𑌿𑌕𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 — '𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 | 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 '𑌅𑌚𑌿𑌦𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍', '𑌨𑌾𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 | 𑌔𑌪𑌚𑌾𑌰𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣𑍈𑌵, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌇𑌵 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌵𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 '𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 | 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌯𑍋

காரணங்கள் போக ஸ்தானங்கள் முதலியவைகளினால் நிறைந்திருக்கை.

இப்படிப் பரத்வத்திற்கு உபயுக்தமான நித்யவிபூதியின் ஸம்பந்தத்தை நிரூபித்து, பிறகு லீலாவிபூதியின் ஸம்பந்தத்தையும், அதன் முகமாக அதை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகிய காருண்யம், ஸௌஹார்த்தம் முதலிய குணங்களை உடையவன் என்பதையும் நிரூபித்தருளுகிறார் - 'நிகில' என்றாரம்பித்து. எல்லா லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பது ரக்ஷிப்பது முதலியவைகளில் ஸஹஜமான காருண்யமும், ஸௌஹார்த்தமும் காரணங்கள் என்பது 'ப்ரளயகாலத்தில் அசேதனங்களுக்குத் துல்யங்களாயிருந்த ப்ராணிகளைக் கண்டு நிர்வேதம் உண்டாகி இந்திரியங்கள் ஶரீரம் இவைகளுடைய ஸம்பந்தத்தை அவைகளுக்குக் கொடுக்கிறாய்', 'நீர்கடாக்ஷம் செய்யாமல்போனால் இந்த லோகங்கள் உண்டாவதற்கே ஶக்தியுடையவைகளல்ல, ப்ரவ்ருத்திக்கிறது என்பது ஏது? இப்படி எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸ்வபாவத்தினாலேயே ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற உம்மிடத்தில் இந்த ஆஶ்ரயித்தவர்களிடத்தில் ப்ரீதி ஆஶ்சர்யமல்ல' என்கிற ஶ்லோகங்களில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஔபசாரிகமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டது என்கிற ஸந்தேஹத்தை நிராகரிப்பதற்காக வ்யதிரேகத்தைக் கொண்டும் அப்படிக் காண்பிக்கும்பொழுது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் முதல் ஶ்லோகத்திலேபோல அகாரத்தினால் ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்

ஶ: தத்ரைவ ச பரத்வஸௌலப்யோபயுக்த குணஸமு-
தாயோ யஶ: இத்யாதய: ஸர்வே ஹி பகவத ஆகாரா: பத-
த்வயேந ப்ரதிபாதிதா இதி மந்தவ்யா: |

ஏவம் விஷயவைலக்ஷண்யம் ப்ரதிபாத்ய அத வக்த்ருவைலக்ஷண்யமாஹ — 'ஆழ்வார் தாம்' இத்யாதிநா | 'தாம்' இத்யநேந அயமேக ஏவ ஏதாத்ருஶ ஸ்வபாவ:, நாந்ய: இதி ஸூசிதம் | க ஏஷ ஸ்வபாவ:? ஆழ்வார்— மஜ்ஜநஶீல: | பகவத்குணாம்ருதார்ணவ கல்லோலாந்தரே ஏகைக குணாநாம் ஆரம்ப ஏவ தத்அவகாஹநாஶக்தயா ஶ்ருதிவந்திந: ப்ரமமாபந்நா: | அந்யேஷாம் து கிம் வாச்யம்? அயமேகஸ்து 'வெள்ளமே புரை நின் புகழ் குடைந்து' இத்யுக்தரீத்யா தத்அவகாஹந ஸ்வபாவ: | ஏதேந 'ஸத்ஸங்கா

பதைப் பற்றிய அபேக்ஷை இல்லாமையினாலும் 'நிவிஷ்டு' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆகவே இரண்டுவித விபூதிகளின் ஸம்பந்தமும், அதின் வழியாக பரத்வம் ஸௌலப்யம் இவைகளுக்கு உபயோகமான குணங்களின் இரண்டுவிதமான பிரிவுகளும் முதலிய பகவானுடைய எல்லா ஆகாரங்களும் இந்த இரண்டு பதங்களினால் நிரூபிக்கப்பட்டது என்றறியத்தக்கது.

இப்படி விஷய வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்துப் பிறகு இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் - 'ஆழ்வார்தாம்' என்றாரம்பித்து. 'தாம்' என்பதினால் இவர் ஒருவரே இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை உடையவர், வேறு ஒருவரும் இல்லை என்பது காட்டப்பட்டது. என்ன ஸ்வபாவம் என்னில், ஆழ்வார். அதாவது பகவத் குணங்களில் முழுகுவதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர். பகவானுடைய குணங்களாகிற அம்ருத ஸமுத்திரத்தின் அலைகளாகிய ஒவ்வொரு குணங்களின் ஆரம்பத்திலேயே அதில் முழுக ஶக்தி இல்லாமையினால் வேதங்களாகிற வந்திகள் ப்ரமத்தை அடைந்தன. மற்றவர்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்? இவர் ஒருவருமே 'வெள்ளமேபுரை நின் புகழ் குடைந்து' என்று தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே அதில் முழுகுவதையே

नम्’ इत्यादिश्रुत्युक्त्या यथा भगवत्स्वरूपवर्णनं प्रथमं कर्तव्यम् । अथवा शारीरकशास्त्रीयया ‘जन्माद्यस्य यतः’ इति विभूतिवर्णनं वा आदौ कर्तव्यम् । तत्किमिदं गुणवर्णनमादौ क्रियत इति शङ्का निराकृता । यथा छिन्नकर्णनासिका शूर्पणखा केनैवं विरूपितासीति खरेण पृष्टा स्वस्य वैरूप्ये जातेऽपि वैराग्याभावात् श्रीरामसौन्दर्याकृष्टचित्ततया भ्रातृसमक्षमवक्तव्यं ‘तरुणौ’ इत्यादि लज्जां विहाय वर्णितवती, तथा अयमपि भगवद्गुणपरवशतया तदेव प्रथमं प्रतिपादयतीति ।

ஸ்வபாவமாக உடையவர். இத்தால் ‘ஸத்யம் ஜ்ஞானம்’ என்றாரம்பித்து ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கும்படி முதலில் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதன்றியில் சாரீரக சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கும் விதமாக ‘இந்த லோகத்திற்கு எந்தப் பரமாத்மா இடத்தில் இருந்து உத்பத்தி முதலியவைகள் உண்டாகின்றனவோ’ என்பதைப்போல விபூதிகளை நிரூபிப்பதாவது முதலில் செய்யவேண்டும். அப்படியிருக்க இவரால் முதலில் குணங்களை நிரூபிப்பது ஏன் செய்யப்பட்டது என்கிற ஆக்ஷேபமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. (எப்படி என்னில்):—காதும் மூக்கும் அறுப்புண்ட சூர்ப்பணகை யாரால் இப்படி குரூபியாகச் செய்யப்பட்டாய் என்று கரனால் கேழ்க்கப்பட்டவளாய், தனக்கு வைரூப்யம் பிறந்தபோதிலும் வைராக்யம் உண்டாகாமையினால் ஸ்ரீ ராமனுடைய வடிவழகினால் இழுக்கப்பட்ட மனதை உடையவளாகையினாலே ப்ராதாவின் எதிரில் சொல்லத் தகாததான ‘தருணௌ’ என்றாரம்பித்து வெட்கத்தைவிட்டு அந்த ஸ்ரீராமனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையே எப்படி வர்ணித்தாளோ அப்படியே இவரும் பகவானுடைய குணங்களுக்குப் பரவசராயிருந்தபடியினால் அந்தக் குணத்தையே முதலில் நிரூபித்தார் என்று.

‘ தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே ’ இதி — ‘ முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே ’ இத்யாதிரீத்யா ஸ்வஸ்மாதபி பகவத்விஷயே ப்ராவண்யாதிஶயவத்த்வேந ‘ நெஞ்சமே நல்லை நல்லை ’ இதி ஸ்வேநாபி ஶ்லாகநீயேந ஸ்வஸ்வாதீநேந மநஸா இத்யர்த்த: ।

உள்ளபடியே அநுபவித்து — மநஸி யதா யதாऽநுபவப்ரகார: ஸங்கல்பித: ஸ்தித: தாத்ருஶ ஸர்வப்ரகாரேண அநுபூய இத்யர்த்த:। யத்வா யாவந்த: அநுபவப்ரகாரா: ஸந்தி தாவத்ப்ரகாரேண இதி வா ; ததா ச ஸ்வேந ரூபேணாவஸ்தித:, தத்விரஹவிதுர நாயிகாதஶாபந்ந:, தந்மாத்ருஸகீஜநதஶாபந்ந:, தேந ஸம்ஶ்லேஷதஶாபந்நஶ்ச தத்தத்தஶாநுகுணம் ஸங்கல்பிதப்ரகாரேண இத்யர்த்த: । யதோக்தம் ஶ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாகுருபி: — ‘ த்ரா

‘தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே’ என்பதற்கு ‘முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே’ என்றிவர் தாமே அருளிச்செய்திருக்கிறபடியே தம்மைவிட பகவானிடத்தில் அதிக ப்ராவண்யத்தை உடையதாகையினால் ‘நெஞ்சமே நல்லை நல்லை’ என்று தம்மாலும் கொண்டாடப்பட்டதாய் தமக்கு அடங்கியதாகிய மனதினால் என்றர்த்தம்.

‘உள்ளபடியே அனுபவித்து’ என்பதற்குத் தம் திருவுள்ளத்தில் எப்படி எப்படி அனுபவிக்க வேண்டுமென்று ஸங்கல்பிக்கப்பட்டிருந்ததோ அப்படிப்பட்ட எல்லா விதங்களாகவும் அனுபவித்து என்றர்த்தம். அன்றிக்கே அனுபவத்தின் ப்ரகாரங்கள் எவ்வளவு உண்டோ அப்படி அனுபவித்து என்றாகவுமாம். ஆகத்தானான தன்மையாகவும், விரஹத்தினால் வருந்தின நாயிகையின் தசையை அடைந்தவராகவும், அந்த நாயிகையின் திருத்தாயார், தோழியார்கள் இவர்களுடைய தசையை அடைந்தவராகவும், கலந்து ஸம்ஶ்லேஷத்தை அடைந்தவராகவும் இருந்து அந்தந்தத் தசைகளுக்குத் தக்கபடி தாம் நினைத்த ப்ரகாரமாக என்றபடி. அப்படியே ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனால் ‘நாலாவது ப்ரபந்தமாகிய திருவாய்மொழியில் தம்

யேந யதேஷ்டம் ஸம்யக் அநுபவாத் பக்திம் ஸூரி:', 'ஶுத்தஜ்ஞாநமஹோததி ஸமுத்பூதாநேகதரங்கநிப பகவதநுபவஸஞ்ஜாதாநந்த பரீவாஹமதுரவேதாத்' இதி | 'ஸாக்ஷாத்கரித்து' இத்யநுக்த்வா அநுபவித்து இதி வ்யாஹாராச்ச ஸூச்யதே | ததைவ 'முடியானே' அவதாரிகாயாம் யதிராஜாப்திசந்த்ரமா: 'தம்முடைய ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்க வேணுமென்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்' இத்யநுக்ருஹீதம் |

அவ்வநுபவ — தாத்ருஶாநுபவேந | ஸ்வரூபரூபகுணவிபூத்யாதி ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணாநுபவேநேத்யர்த: |

நிரவதிகப்ரீதியாலே — ப்ரீதே: நிரவதிகத்வம் ச 'விதீர்யமாணா ஹர்ஷேண யாதீ தாவரயா ச்சா |

இஷ்டப்படி பகவானை அநுபவித்ததினால் ஆழ்வார் போகத்தை அடைந்தார்' என்றும், 'பரிசுத்தமான ஜ்ஞானமாகிற ஸமுத்திரத்தில் உண்டாகிற அநேகவித அலைகள் போன்ற பகவானுடைய அநுபவத்தினால் உண்டான ஆநந்தத்தின் கடைப்போக்காகிய மதுரமாகிய வேதத்தினால்' என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வர்த்தம் 'ஸாக்ஷாத்கரித்து' என்றருளிச் செய்யாமல் 'அநுபவித்து' என்றருளிச் செய்திருப்பதினாலும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. அப்படியே 'முடியானே' அவதாரிகையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராகிய ஸமுத்திரத்திற்கு சந்திரன் போன்றவரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானால் 'தம்முடைய ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்க வேணும் என்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

'அவ்வநுபவ' என்பதற்கு அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலிய எல்லா ப்ரகாரங்களாலும் பரிபூர்ணமான அநுபவத்தினால் என்றர்த்தம்.

'நிரவதிக ப்ரீதியாலே' - இங்கு ப்ரீதி நிரவதிகமாகையாவது 'ஸந்தோஷத்தினால் வெடிப்பவள் போலிருக்கிற (அந்த ஸ்ரீராமனுடைய)

ஆசசக்ஷேऽத குப்ஜாயை பூயஸீம் ராகவே ச்ரியம் ॥ 'ஸு
த்ரீத்யா அநந்தரம் ப்ரீதிகரம் ஸர்வஜ்ஞாஜ்ஞ வி
ஹாய பாராமார்த்யேன யதி ஸ்யாத் கதி ஸ்யாத் நாக்ஷ்யா ச்ருதயாந
நாக்ஷேப்ய ஸம்பாவநா ஸ்யாத் | தாத்ருச ப்ரீத்யா 'சொன்னால்
விரோதமிதாகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ' இதி பராங்
முகாநபி ஆத்மீய உபதிசதி கிஞ்ச ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ச
ரீரீ | நந்து ப்ரீதி நிரவதிகா, ஜ்ஞாநம் அபரிச்சே
ந்நம் ஸஹவதாநுக்ருஹீதம், ஸஹவதுக் குணா
ச்ச அநந்தா:, ஏவஞ்ச கிமிதி பரிமித
கரணம்? அத்ராஹ — 'அநுபவித்தபடியே' இதி | ஸ
பகவாந் நிகில ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவநவிஷயா ஸ
ங்கல்ப நிரவதாய ஷட்ஷாங்க விஹித ஸவிசேஷப்ர
பந்நவாந் ப்ராகேவ ஸ்யாபயிதா ஸங்கல்பித ப்ரகார

வளர்த்த தாய் மிகவும் ஆநந்தத்துடன் கூனிக்கு விசேஷமான ஸ்ரீராமனுடைய ஸம்பத்தை (அதாவது பட்டாபிஷேக ஸமாசாரத்தை) சொன்னாள்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே அநுகூலன் விரோதி, ஸர்வஜ்ஞன் ஒன்றும் தெரியாதவன், என்கிற பிரிவுகளை யோசிக்காமல் யாருக்காவது சொல்லாவிடில் சரீரத்தைத் தாங்கவே முடியாது என்று சொல்லும்படியான தசைக்குக் காரணமாயிருக்கை. அப்படிப்பட்ட ப்ரீதியினாலல்லவோ 'சொன்னால் விரோதமிதாகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினோ' என்று பராங்முகர்களையும் கூப்பிட்டு உபதேசிக்கிறார் இவ்வாழ்வார். ஆகில் ப்ரீதியும் எல்லையில்லாதது, இவருக்கு சுருக்கமில்லாத ஜ்ஞாநமும் பகவானால் அருளப்பட்டது, பகவானுடைய குணங்களும் எண்ணிறந்தவைகள், இப்படி இருந்தபோதிலும் ஏன் கணக்கிடப்பட்டதாக க்ரந்தத்தைச் செய்தருளினார்? இதற்கு ஸமாதானம் அருளிச் செய்கிறார் - 'அநுபவித்தபடியே' என்று. அந்தப் பகவான் ஸம்ஸாரிகளான எல்லாச் சேதனர்களையும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்கிற திருவுள்ளத்தினால் இவ்வாழ்வாரை அவதரிப்பித்து இவர் ஆறுவது பத்தின் முடிவில் அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்திருந்தபோதிலும் இந்த லோகத்திலேயே இவரை இருக்கும்படி செய்து தன்னால் ஸங்கல்பிக்

ணாய அஶேஷ ஸ்வாநுப⁴வமபி த³த்தவாந் | அநந்தரமேவ ச பரமம் பத³ம் | அத: அஸ்மிந் லோகே யாவத்காலம் யாவத் ப்ரகாரம் ப⁴க³வந்தமநுப⁴வந் தாவத்காலம் தாவதே³நம் தி³வ்யப்ரப³ந்த⁴ம் நிர்மிதவாந் | ந து ஸ்வஜ்ஞாநஸ்ய வா ப⁴க³வத்³கு³ணாநாம் வா ஸ்வகீயப்ரீதேர்வா பரிமிதத்வேந விரராமேதி பா⁴வ: |

ப⁴க³வந்தமநுபூ⁴ய தத³நுப⁴வஜநிதப்ரீத்யா வத³தி இத்யர்தே²ந அநுபூ⁴தம் ப⁴க³வந்தம் கத²யதி இத்யர்த²ஸ்ய ஸ்வாரஸ்யாத் ‘அவனை’ இத்யநந்தரம் ‘குறித்து’ இத்யத்⁴யாஹார்யம் | ததா² ச ‘மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ இதி தமேவ ப⁴க³வந்தம் அவாவற்று வீடு பெறுமளவும் அபி⁴முகீக்ருத்ய வத³தீத்யர்த²: | அத ஏவ ‘ஸம்வாத³ ஏஷ ஶரணாக³தி மந்த்ரஸார:’ இத்யுக்த

கப்பட்ட க்ரந்தத்தைச் செய்வதற்காக தன்னுடைய அனுபவத்தையும் இவருக்கு கொடுத்தருளினான். அந்த க்ரந்தம் முடிந்தவுடன் பரமபதத்தையும் தந்தருளினான். ஆகையால் இவர் இந்த லோகத்தில் இருந்து எவ்வளவு காலம் எந்தவிதமாகப் பகவானை அனுபவித்தாரோ அவ்வளவு காலம் அதேவிதமாக இந்த ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்தாரேயன்றி தம்முடைய ஜ்ஞானமாவது பகவானுடைய குணங்களாவது தம்முடைய ப்ரீதியாவது பரிமிதமாய் இருந்ததினால் ஓய்ந்து விடவில்லை என்று தாத்பர்யம்.

பகவானை அனுபவித்து அந்த அனுபவத்தினால் உண்டான ப்ரீதியினால் தாம் அனுபவித்த ப்ரகாரத்தைப் பேசுகிறார் என்று சொன்ன மாத்திரத்தினால் தாமால் அனுபவிக்கப்பட்ட பகவானைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார் என்பது அர்த்தாத் ஏற்படுகிறபடியினால் ‘அவனை’ என்பதுடன் ‘குறித்து’ என்கிற பதத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே ‘மெய் நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அந்தப் பகவானைத் தாம் அவாவற்று வீடுபெறுமளவும் அபிமுகனாக்கிக் கொண்டு சொல்லுகிறார் என்றேற்படுகிறது. ஆகையினால் ‘சரணாகதி மந்திரத்தின் ஸாரமாகிய பெரு

ந்த்ரயோ: அந்யத்ராபி உபயோ: ஸமயோ: ஸம்வாதரூபே
ப்ரவர்த்தகே 'பேசுகிறார்' இத்யுக்தம் | ததத்ர பகவத: ஸ்வ
ஸ்வாநுபவப்ரதாநேந திவ்யஜ்ஞாநப்ரதாநேந ச ஸ்தோத்ர
ப்ரயோஜககர்த்ருத்வாத் ஸ்தோத்ரவிஷயத்வாத் ஸ்தோத்ரச்ர
வணாச்ச 'வக்தா ச்ரோதா ச யத்விஷய: ப்ரீயதாம் வாஸு
தேவ:' இத்யுக்தரீத்யா அஸ்ய ப்ரபந்தஸ்ய ஸர்வதோ
முகம் வைலக்ஷண்யம் ப்ரதிபாதிதமித்யநுஸந்தேயம் |

இதி ஸ்ரீ நிகமபரிமள வ்யாக்யாயாம்

|| அவதாரிகா வாக்யார்த: ||

மானுக்கும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்' என்று அரு ளிச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ந்யாயத்தினுல் இதுவும் பகவானுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகையினுலே 'பேசுகிருர்' என்றரு ளிச் செய்யப்பட்டது. ஆகையினுல் பகவானே தன்னுடைய அனு பவத்தைக் கொடுத்துத் தன்னைப்பற்றிய திவ்ய ஜ்ஞானத்தையும் கொடுத்ததினுல் இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு ப்ரயோஜக (தூண்டின) கர்த்தாவாகையினுலும், ஸ்தோத்ரத்திற்கு விஷயமாகையினுலும், ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்டபடியினுலும் 'சொன்னவராயும் கேட்டவ ராயும் விஷயமாயும் இருக்கிற வாஸுதேவன் ப்ரீதி அடையவேண் டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறபடி இந்த திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்கு எல்லா விதத்தாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யம் நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது என்பது அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இப்படி ஸ்ரீ நிகமபரிமள பாதுகையின்
தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
ஆறுயிரப்படி அவதாரிகா வாக்யத்தின் அர்த்தம்
முற்றிற்று.

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶடகோபாய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

॥ ப்ரதமகாதா வ்யாக்யாநாரம்ப: ॥

அத: பரம் காதாநாம் தாத்பர்யாணாம் ப்ரதிபாதயிஷ்ணு: ப்ரதமகாதாதாத்பர்யம் வர்ணயதி — 'உதய ஶதம்' இத்யாதிநா | அநுக்ரமத்திலே - ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதௌ படிதம் க்ரமமநுஸ்ருத்ய அநேகபர்யாயபாடாந் கல்பயித்வா இத்யர்த: | அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த - அநவரதாப்யாஸம் க்ரியமாணஸ்ய | அநேந மூலே 'உயர்' இத்யநுஷ்டிதஸ்ய வர்த்தமாநநிர்தேஶஸ்ய பாவோ வ்யாக்யாத: | ஏநம் வர்த்தமாநநிர்தேஶம் ஹ்ருதி நிதாய கில ஆசார்யப்ரஸாத ...

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸராமாநுஜமஹாதேஶிகாய நம: ॥

முதல்பாட்டின் ஆறாயிரப்படி வாக்யத்தின் அர்த்தம்.

இனிப் பாட்டுக்களுக்குத் தாத்பர்யார்த்தம் அருளிச் செய்யக் கோலி, முதல்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார் - 'உதய ஶதம்' என்றாரம்பித்து. அநுக்ரமத்திலே - ப்ரத்யக்ஷமாக ஶ்ருதியில் படிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ரமத்தை அனுஸரித்து அநேக பர்யாய பாடங்களைக் கல்பித்து என்றபடி. அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த- ஸர்வதா அப்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிற. இதனால் மூலத்தில் 'உயர்' என்றருளிச்செய்யப்பட்ட வர்த்தமான நிர்தேசத்தின் தாத்பர்யம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த வர்த்தமான நிர்தேசத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியேயிறே ஆசார்யர்களின் அனுக்ரஹத்தினால் ப்ருத்தி

ஸம்ஸாரஜநித ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸாவேவ ஸங்கோசேத்ர 'ஸமாஹிதாயோக்யதாதிசயேந' இத்யநுஸந்ஹிதம் | அத்ர 'ப்ரபந்நப்ரபந்நஸேவாவிவர்த்தமாநாதுத்தரோத்தரம் ததத்த ஸதத்த்வோக்ராஸ' இத்யஸ்ய ச்லோகஸ்ய 'ததத்த ஸதத்த்வோக்ராஸ - ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிஷு ச்ருதாநந்த க்ரமேண அவிஷ்க்ருதாநாம் ஸத்ஸ்வாத பாரம்பர்யாநாம் க்ருஹம் க்ருத்வா' இதி த்ரய்யந்தாசார்யைஃ க்ருதாவ்யாக்யாநஸ்யார்த்தோ | அத்ர வக்தவ்யா விசேஷார்த்தா ஸர்வேऽபி தச்ச்லோகவ்யாக்யாநே விஸ்தரேணாநுஸந்தேயாஃ | ஏதம் விசேஷார்த்தம் ஹ்ருதி நிதாய ஸ்ரீதேசிகோऽபி ஸ்ரீத்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவல்யாம் 'நிஸ்ஸீமோத்துங்கஸ்வாஸ' இதி ஸங்க்ருஹணாஸ | ஸ்ரீ யவன் இதி ப்ரஸித்திப்ரதர்சநேந

செப்பப்பட்டதும் அவர்களின் ப்ரபந்தங்களை அநுஸந்தானம் செய்ததினால் உண்டாக்கப்பட்டதுமான ஜ்ஞானம் பக்தி இவைகளின் கடைப்போக்காகியஸ்தோத்திரத்தில் ' எப்பொழுதும் இருந்தபோதிலும் ஆரம்பத்திலிருந்து தாண்டவில்லை ' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ' ப்ருஹ்மாக்களையும் மனுஷ்யர்களாகக் கல்பனை செய்து மேல்மேலும் ' ததத்த ஸதத்த்வோக்ராஸ ' என்று சொல்லியிருக்கிற க்ரமத்தினால் கல்பனை செய்துகொண்டு ' என்கிற ச்லோகத்திற்கு ' ததத்த ஸதத்த்வோக்ராஸ - ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டறியப்பட்ட ச்ருதியில் சொல்லப்படுகிற க்ரமத்தினால் ச்ருதியில் இல்லாத கணக்கில்லாத வரிசை க்ரமங்களை ஊஹித்துக் கொண்டு ' என்று ஸ்ரீ தேசிகன் பாஷ்யமருளிச்செய்திருப்பதனுஸந்தேயம். இங்கு சொல்லவேண்டிய விசேஷ அர்த்தங்கள் எல்லாம் அந்த ச்லோகத்தின் வ்யாக்யானத்தில் பரக்கக் கண்டுகொள்வது. இந்த விசேஷார்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு 'நிஸ்ஸீமோத்துங்க ஸ்வாஸ' என்று ஸ்ரீ தேசிகனும் இப்பாட்டின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் ஸங்க்ரஹித்தருளினார். மூலத்தில் 'யவன்' என்று ப்ரஸித்தியைக்காட்டுவதினால் 'லோகத்தில்

‘கு³ணாயத்தம் லோகே கு³ணிஷு ஹி மதம் மங்க³லபத³ம் விபர்யஸ்தம் ஹஸ்திக்ஷிதித⁴ரபதே தத் த்வயி புந: | கு³ணா: ஸத்யஜ்ஞாநப்ரப்⁴ருதய உத த்வத்³க³ததயா ஶுப⁴த்வம் யாதா இதி ஹி நிரணைஷ்ம ஶ்ருதிவஶாத் ||’ இத்யுக்தரீத்யா கு³ணாநாமப்யதிஶயாவஹம் ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமுச்யத இத்யாஶயேநாஹ — ‘கு³ணரத்நோத³தி⁴யாய்’ இதி | ‘தா⁴தூநாமிவ ஶைலேந்த்³ரோ கு³ணாநாமாகரோ மஹாந்’ இத்யுக்தரீத்யா இதோऽப்யபரிச்சி²ந்நாநாம் கு³ணாநாமாதா⁴ரத்வேऽபி ஆஶ்ரயமஹத்த்வாதிஶயிதத்வம், அஸ்மிந்நாகரே உத்³ப⁴வம் ரத்நமிதிவத் கு³ணாநாமுத்கர்ஷாவஹ: உத்க்ருஷ்டஸ்ய ஸூச்யதே | ‘உத³தி⁴யாய்’ இதி ஸாமாந்யேநாபி⁴ஹிதேऽபி ‘ஸமஸ்தகல்யாணகு³ணாம்ருதோத³தி⁴:’, ‘பாற் கடல் தன்னில் பன் மணியன்ன சீர்க் கணம்

குணத்தையுடைய வஸ்துக்களின் மேன்மையானது அந்தக் குணத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிறது, இது ஓ! ஹஸ்திகிரி நாதனே உன்னிடத்தில் மாறுபட்டிருக்கிறது, ஸத்யம் ஜ்ஞானம் முதலிய குணங்கள் உன்னை யடைந்தமையினால் மேன்மை பெற்றன என்று ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கிறபடியினால் நிர்ணயிக்கிறோம்’ என்கிறபடியே குணங்களுக்கும் மேன்மையைத்தரக்கூடிய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யம் சொல்லப்படுகிறதென்கிற தாத்பர்யத்தினால் அருளிச்செய்கிறார் - ‘குணரத்னோததியாய்’ என்று. ‘தாதுக்களுக்கு ஹிமவத்பர்வதம் போல குணங்களுக்குப் பெரிய ஆகரம்’ என்கிறபடியே இன்னும் அபரிச்சேத்யங்களான கல்யாணகுணங்களுக்கும் ஆதாரமாகயிருந்தபோதிலும் ஆச்ரயத்தின் பெருமையே விஞ்சி இருக்கும்படியும், இன்ன ஆகரத்தில் உண்டான ரத்னம் என்பதைப்போலக் குணங்களுக்கும் மேன்மையைத் தரக்கூடியதாயிருக்கும் பெருமையும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. ‘உததியாய்’ என்று ஸாமாந்யமாக அருளிச்செய்திருந்தபோதிலும், ‘எல்லாக் கல்யாண குணங்களும் நிறைந்த அம்ருதமயமான ஸமுத்திரம்’, ‘பாற்கடல் தன்னில் பன்மணியன்ன சீர்க்கணம் சேர்ந்த

சேர்ந்த சீலமெல்லையிலே', 'அம்ருதரஸ ஸாகரஸ்ய' இத்யாதிகமநுஸ்ருத்ய க்ஷீரஸாகர இத்யேவார்த்தோ க்ராஹ்ய:। அதஏவ 'யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக' இத்யுக்தரீத்யா குணா அஸங்க்யேயா: ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் போக்யம் இத்யேதத்ஸர்வம் த்யோதிதம்।

பொன்னுமாய் நாறினாப்போலே-ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாச்ரிதம் ஸாநுபவிதுரேவாநுபாவ்யம் ச। ஸௌரப்யம் து ஸர்வத்ர வ்யாப்தத்வேந ஸர்வேஷாமேவாநுபாவ்யம்। அநேந த்ருஷ்டாந்தேந பரத்வம் பகவத ஏவ போக்யத்வேநாநுபாவ்யம், காருண்யம் ஸர்வேஷாமநுபாவ்யம் இதி த்யோதிதம்। 'க்ருபாபரவசௌ நாதௌ' இத்யாஹ ஹி மாலாகாரோঽபி। இத்தம் பாரஸ்பர்யாதிசயவத்த்வம் பரத்வ ஸௌலப்யயோ: வ்யஞ்ஜிதமாஸீத்।

'நிர்ஹேதுகமாக' இதி - 'பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அதிகமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணி' இதி ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே, 'த்ருதிஹ்ருத்தாவதா-

---

சீலம் எல்லையிலே', 'அம்ருத ரஸத்தினுடைய ஸமுத்திரம் போலிருக்கிற' என்றிவை முதலியவைகளை அநுஸரித்து க்ஷீர ஸமுத்திரம் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். இத்தால் 'ஓ! குழந்தாய், எப்படி ஸமுத்ரத்தின் ரத்னங்கள் எண்ணமுடியாதவைகளோ' என்கிறபடியே குணங்கள் அஸங்க்யேயங்கள் என்பதும் ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் போக்யம் என்பதும் த்யோதிதம்.

'பொன்னுமாய் நாறினாப்போலே' - பொன்னுயிருக்கை ஸ்வரூபாச்ரிதமாய் அதை அநுபவிப்பவர்களுக்கே அநுபாவ்யமாயிருக்கும். பரிமளமோ எங்கும் வ்யாபிக்கிறபடியினால் எல்லோருக்கும் அநுபாவ்யமாயிருக்கும். இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தினால் பரத்வம் பகவான் தனக்கே போக்யமாய் அநுபாவ்யமாயிருக்கும் என்பதும், கருணை எல்லோருக்கும் அநுபாவ்யமாயிருக்கும் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'க்ருபையையே அதிகமாக உடையவர்கள் நாதர்கள் (பலராமனும் க்ருஷ்ணனும்)' என்றாரிறே மாலாகாரரும். இப்படி பாரஸ்பர்யாதிசயவத்த்வம் பரத்வ ஸௌலப்யங்களுக்கு வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று.

'நிர்ஹேதுகமாக' இதி - 'பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அதிகமாக ஒரு தசாவதாரம்பண்ணி' என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும், 'ஆழ்வார்களோ அநந்த கருடாதிகளினு

அநந்தகருடாதீநாமிச்சாவதாரஜோ இதி பௌராணப்ரஸித்தம்' இதி ஸ்ரீமத்தூஷண்யாம் ச நிர்ணீதத்வாத் ஸ்ரீஸடகோபஸ்ய நித்யஸூரித்வஸ்ய ஸித்தத்வாச்ச ததீயாநி ஜ்ஞாநாதீநி பகவந்நித்யஸங்கல்பஸித்தாநீதி பாவ: | ஸ்ரீஸ்ருதப்ரகாஸிகாயாம் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணே 'நித்யஸித்தாநாமபி பகவந்நித்யஸங்கல்பாயத்தம் ஹி நித்யநிர்தோஷத்வம்' இதி, ஜந்மாத்யதிகரணே 'ஜ்ஞாநஞ்ச நித்யம் ஸர்வகதமபி ததாத்வஸ்ய பகவந்நித்யேச்சாயத்தத்வாத் ஸாதிஸயம்' இதி ச வ்யாக்யாதத்வாத் நித்யஸூரீணாம் ஜ்ஞாநாதீநி நிர்ஹேதுகபகவதிச்சாயத்தாநி இத்யத்ர ந கோபி தோஷ: | ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரே ச மூலமந்த்ராதிகாரே 'நித்யர் பக்கலிலும் முக்தர் பக்கலிலும் நிருபாதிகஸஹஜகாருண்யமாத்ரத்தாலே ஸ்திதஸ்தாபநரூபேண ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும்' இத்யநுக்ருஹீதம் | அத்ர மாத்ரஸப்தோ வ்யாஜஸ்யாபி வ்யாவர்தக: இதி வ்யாக்யாதாரஸ்ஸந்தேயா: | ததைவ ஸ்ரீபரமதபங்கே ஜீவதத்வாதிகாரே 'நித்யருடைய நித்யஸாக்ஷா

டைய இச்சாவதாரம் என்று புராணத்தில் ப்ரஸித்தம்' என்று ஸ்ரீமத்தூஷணியிலும் நிஷ்கர்ஷித்தருளினபடியாலே நம்மாழ்வார் நித்யஸூரி என்பதே ஏற்படுகிறபடியினால் அவருடைய ஜ்ஞானாதிகள் பகவானுடைய நித்ய ஸங்கல்பஸித்தங்கள் என்றபடி. ஸ்ரீஸ்ருத ப்ரகாஸிகையில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில் 'நித்யஸூரிகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஒரு தோஷமுமில்லாமல் இருப்பது பகவானுடைய நித்யமான ஸங்கல்பத்திற்கு வசப்பட்டது' என்றும், ஜந்மாத்யதிகரணத்தில் 'ஜ்ஞானம் நித்யமாயும் எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கக்கூடியதாயிருந்தபோதிலும் அப்படி இருப்பது பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே ஏற்பட்டதாகையினாலே மேல்பட்டதொன்றையுடையது' என்றும் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பதினால் நித்யஸூரிகளுடைய ஜ்ஞானாதிகள் நிர்ஹேதுக பகவதிச்சாதீனங்கள் என்பதில் குறையில்லை. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் திருமந்த்ராதிகாரத்தில் 'நித்யர் பக்கலிலும் முக்தர் பக்கலிலும் நிருபாதிக ஸஹஜ காருண்யமாத்ரத்தாலே ஸ்தித ஸ்தாபந ரூபேண ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மாத்ரஸப்தம் வ்யாஜத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது என்று வ்யாக்யாதமாயிருப்பதும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அப்படியே ஸ்ரீபரமத பங்கத்தில் ஜீவதத்வாதிகாரத்திலும் 'நித்யருடைய நித்ய ஸாக்ஷாத்காராதிகளும் ஈஸ்வரனுடைய நித்யேச்சாஸித்தங்களாயிருக்கும்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநாதிகளும் 'ஸம்ஸாரனுடைய நிதர்ஶநங்களாயிருக்கும்' இத்யநுஸம்ஹிதம் |

'தன்னை உள்ளபடியே' இத்யாதி — அநேந ஸ்வஸ்ய பக்தி: ந ஶாஸ்த்ரவிஹிதா, ந ச தததீநா, கிந்து 'குணைர் தாஸ்யமுபாகத:' இத்யுக்தரீத்யா குணஜ்ஞாநக்ருதா ஸ்வயம்ப்ரயோஜநபூதா இதி பாவ: | நித்யாநாம் முக்தாநாம் ச ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகம் ஸம்பவதீதி ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிஷு நிர்ணீதம் | 'அறியாதன அறிவித்த அத்தா', 'காட்டித் தன் கனைகழல்கள்' இதி ஸ்வயமேவாநேந விஶேஷேண ஜ்ஞாநம் ப்ருதகுக்தமேவ | ஜ்ஞாநகார்யபரோபதேஶாதய: பக்த்யதிஶயகார்யபூதா: நாயிகாபாவாதயஶ்ச உபரி ப்ருதகேவாநுஸம்ஹிதா: | அதஸ்தத்ர ஜ்ஞாநபக்த்யோ: ப்ருதகபிதாநமேவ ப்ராஜ்ஞஸ்ய அநேநாஸ்யாபிப்ரேதமித்யவகந்தவ்யம் |

'இம்மஹாகுணத்தை' இதி ஸ்வஸ்ய ஜ்ஞாநபக்த்யுத்பாதநஹேதுபூதம் 'அருளினன்' இத்யுக்தம் நிருபாதிககாருண்யமித்யர்த: | 'தோஷா பவேயுரேதே யதி நாம தயே த்வயா விநாபூதா:', 'கருணே த்வம் ச குணேஷு ஸாவகாஶயஸி' இத்யாதிஷு காருண்யஸ்யாதிஶயோ நிரூபிதோऽத்ராநுஸந்தேய: |

'தன்னை உள்ளபடியே' இத்யாதி-இவருடைய பக்தி ஶாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுப்பட்டதொன்றன்றிக்கே 'குணங்களில் ஈடுபட்டு தாஸ்யத்தை அடைந்தேன' என்கிறபடியே 'குணஜ்ஞான க்ருதமாகையினாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானது என்றபடி. நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் ஜ்ஞான பக்த்யாதிகள் உண்டென்று ஸ்ரீகீதா பாஷ்யாதிகளில் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'அறியாதன அறிவித்த அத்தா', 'காட்டித்தன் கனை கழல்கள்' என்றும் இவ்வாழ்வார் தாமே ஜ்ஞானத்தைத் தனித்து அருளிச் செய்தாரிறே. ஜ்ஞான கார்யமான பரோபதேஶாதிகளும், பக்தியின் ஆதிக்யத்தின் கார்யமான நாயிகாபாவாதிகளும் மேல் தனித்தனியே அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதினாலும் இங்கு ஜ்ஞான பக்திகளைத் தனித்துச் சொல்லுவதே ஆழ்வாருக்கு திருவுள்ளம் என்றறியத்தக்கது.

'இம்மஹாகுணத்தை' என்பதற்கு தமக்கு ஜ்ஞான பக்த்யாதிகளை உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாய் அருளினன் என்று குறிக்கப் பட்ட நிருபாதிக காருண்யத்தை என்றர்த்தம். 'இந்த யற்ற குணங்கள் தயையாகிய நீ இல்லாவிடில் தோஷங்களாக ஆகும்', 'கருணையே! நீ

‘ஆஶ்ரித’ இத்யாதி — து:³க²ம் ந கு³ண: ஸ்யாத். ‘வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்⁴ருஶம் ப⁴வதி து:³கி²த:’, இதி ஸ்வகு³ணப்ரகரணபாடா²த் பரது:³க²து:³கி²த்வம் கு³ண ஏவ ப⁴விதுமர்ஹதீதி சேத், ந கு³ணோ யதி³ ப⁴வேத் ஸௌஶீல்யாதி³ரிவ நாபநோத³நீய: ஸ்யாதி³தி பா⁴வ: |

ஸர்வஶேஷவ்ருத்தீ: — ஶேஷபூ⁴தேந கர்தவ்யா: ஸர்வா: க்ரியா: | தேந ஶேஷபூ⁴தேந கர்தவ்யா: ஶேஷித³ம்பதிபரிசர்யா:, உத்தரக்ருத்யவிஶேஷ:, முக்ததஶாயாம் க்ரியமாணா: ஸர்வே ஸ்வச்ச²ந்த³கைங்கர்யவிஶேஷாஶ்ச |

திருவுள்ளத்தைக் குறித்து — ‘பார்த²ம் ப்ரபந்நமுத்³தி³ஶ்ய ஶாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம்’ இத்யங்கீ³க்ருத்ய ஸாக்ஷாத்கரணமுத்³தே³ஶ்யம் க்ருத்வா ஸர்வலோகோஜ்ஜீவநஹேதுபூ⁴தம் ஶாஸ்த்ரார்த²ம் ஸ்வகீயாபாரகாருண்யேந ஜக³தி விததாந ஸர்வேஷாம் ஜநாநாமுபதி³தே³ஶேதி பா⁴வ: |

இதி ஶ்ரீ நிக³மபரிமளே பாது³காயாம்

॥ ப்ரத²மபத்³யவ்யாக்²யாநவாக்யாநி ॥

குணங்களுக்குள் மிகவும் ச்ரேஷ்டமானவள்’ இத்யாதிகளில் காருண்யத்தின் பெருமை நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது இங்கனுஸந்தேயம்.

‘ஆஶ்ரித’ இத்யாதி - துக்கம் குணமாகாது. ‘மனுஷ்யர்களினுடைய துக்கங்களில் மிகவும் துக்கத்தை உடையவராக ஆகிறார்’ என்பது குணப்ரகரணமாகையாலே பரதுக்க துக்கித்வம் குணமாகலாமே என்னில், குணமானல் ஸௌலப்யாதிகளைப் போலவே அது அபநோதநீயமாகாது என்று திருவுள்ளம்.

ஸர்வஶேஷவ்ருத்தீ: - ஶேஷபூதன் செய்யும் எல்லா வ்யாபாரங்களையும். அவையாவன — ஶேஷபூதன் பண்ணும் ஶேஷி தம்பதி பரிபாலநமும், உத்தரக்ருத்யமாகிற கைங்கர்யங்களும், முக்த தசையில் செய்யும் ஸ்வச்சந்த கைங்கர்யங்களும்.

திருவுள்ளத்தைக் குறித்து-‘ தன்னை அடைந்த அர்ஜுனனைக் குறித்து இந்த ஶாஸ்த்ரோபதேசமானது செய்யப்பட்டது ’ என்கிறபடியே திருவுள்ளத்தை உத்தேஶ்யமாக வைத்துக்கொண்டு ஸர்வ லோகோஜ்ஜீவனமான ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தம்முடைய அபார காருண்யத்தாலே லோகத்தாருக்கு உபதேசித்தருளினாராயிற்று என்றபடி.

முதல்பாட்டின் ஆறுயிரப்படி வாக்யத்தின் அர்த்தம் முற்றிற்று.

॥ श्रीः ॥

॥ तार्क्ष्यम्भवनन्दिनी हेमाब्जनायिकासमेत
श्रीदेवनाथ परब्रह्मणे नमः ॥

॥ श्रीमते वकुळभूषण महागुरवे नमः ॥

॥ श्रीमते भगवते भाष्यकाराय नमः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमते श्रीनिवासरामानुजमहादेशिकाय नमः ॥

तिरुवहीन्द्रपुरं सेट्लूर् विद्वान् भगवद्विषयं
पण्डितभूषणं देशिकदर्शनाचार्य
महामहोपाध्याय नरसिंहाचार्य स्वामिभिः
कन्नडगीतायां
श्रीनिगमपरिमळपादुकायां
॥ आद्यपद्यस्य संग्रहः ॥

प्रणम्य तं शठारातिं नाथं संयमिनां वरम् ।
त्रय्यन्तदेशिकं नत्वा मुनिं श्रीवासलक्षणम् ॥ 1

॥ ஶ்ரீ: ॥

॥ ஶ்ரீமதே ஶ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ॥

திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான்
பகவத் விஷயம் பண்டித பூஷணம் தேசிக தர்ஶநாசார்ய
மஹாமஹோபாத்யாய
ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியின்
ஸ்ரீ நிகமபரிமள பாதுகையில்
முதல்பாட்டின் அர்த்த ஸங்க்ரஹம்.

[தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.]

அப்படிப்பட்ட மஹிமையுடைய ஆழ்வாரைத் திருவடிதொழுது, ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரையும், ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேஶிகனையும், ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹா தேஶிகனையும் ஸேவித்து

உயர்வு ஶப்³தா³தி³ கா³தா²யா: ப்ரத²மாயா நிவிஷ்டகே |
விஶிஷ்டமங்க³ளாசாரப்ரக்ரியா நாஞ்ஜீயகாரு || 2

விஷயாதி³த்ரிகவ்யக்தி: மங்க³ளாசரணம் ததா² |
ஶாஸ்த்ரார்தா²நாம் ச ஸர்வேஷாம் ஸங்க்ஷேபேண ஸங்க்³ரஹ: ||
ஸேவ்யஸம்ஶ்ரயணம் அர்த²பஞ்சகப்ரதிபாத³நம் |
வ்யாக்²யாநம் ப்ரணவஸ்யாபி தத³க்ஷரவிபே⁴த³த: || 4
பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப: பராரம்ப⁴நிவாரணம் |
ஸ்வேஷ்டாரம்ப⁴விரோதா⁴நாம் நிஶ்ஶேஷாபா⁴வ ஶப்³தி³தி ||

|| 1. விஷயாதி³த்ரிகவ்யக்தி: ||

உயர்வு ஶப்³தா³தி³ விஷயம் மயர்வு ஶப்³தா³தி³கம் ததா² |
தொழுது ஶப்³தா³தி³கம் வக்தி ப²லம் ஸாத்⁴யம் ததே²தரத் ||

உயர்வு என்றாரம்பிக்கிற (திருவாய்மொழியின் முதல்) பாட்டிற்கு விசேஷமாக மங்களத்தைச் செய்த ப்ரகாரத்தில் நடுவில் தோன்றுகின்ற பத்து அர்த்தங்களை நாம் நிரூபிக்கிறோம். (2)

விஷயம் ப்ரயோஜனம் ஸம்பந்தம் என்கிற இவை மூன்றையும் நிரூபிப்பது, மங்களத்தை அனுஷ்டிப்பது, இந்த ஶாஸ்திரத்தில் மேல் சொல்லப்படும் அர்த்தங்களை முறையே ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிப்பது, ப்ரும்ம என்கிற பதத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபிப்பது, ஆஶ்ரயணீயமான வஸ்துவை நிரூபிப்பது, அர்த்த பஞ்சகத்தைச் சொல்லுவது, ப்ரணவத்திற்கு அதின் அக்ஷரங்களைப் பிரித்து வ்யாக்யானம் செய்வது, எதிரிகளின் பக்ஷத்தை நிராகரிப்பது, மற்றவர்கள் இந்த ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு அதிகாரிகள் அல்லர் என்று தடுப்பது, தனக்கு இஷ்டமாகிய இந்த ஶாஸ்திரத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதிகளான காரணங்கள் ஒன்றும் இல்லையென்று மறுப்பது (ஆகப் பத்து அர்த்தங்கள்.) (3,4,5)

1. விஷயம் முதலிய மூன்றை நிரூபித்தல்.

'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் முதலாவது அடி விஷயத்தையும், 'மயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் இரண்டாவது அடியும், 'தொழுது,' 'எழு' என்கிற பதங்களும் ப்ரயோஜனத்தையும் சொல்லுகிறது, மற்றொன்றாகிய ஸம்பந்தம் ஊஹித்தறியத்தக்கது. (6)

|| 2. மங்களாசரணம் ||

ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யதஸ் ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸ்ய வஸ்துந: |
ஸூசகம் ப்ராஹுர்வித்வாம்ஸோ வஸ்துநிர்தேஶஸம்ஜ்ஞிதே ||
நலம் இத்யாதிநா ஸ்வஸ்ய பக்திர்விஜ்ஞாபியாயிநா |
தொழுது இத்யாதிநா சைவ நமஸ்காரஶ்ச ஸூசித: || 8
த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ: உகாரேணோச்யதே யதா |
இதி ஸ்ம்ருதோக்தியயா கதிதா ஶ்ரீர்நிவேதித: || 9
விஶேஷஜ்ஞப்தயே பர்த்துர்லப்யத்வஸித்தயே |
விஶிஷ்டமங்களாவாப்த்யை ப்ரதமம் ஶ்ரீர்நிவேதிதா || 10
இதி த்ரய்யந்தகுருணோக்தவிஸ்தாரம் |

---

2. மங்களாசரணம்.

இந்த ஶாஸ்திரத்திற்குப் பரம தாத்பர்யமாய் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான (பரமாத்மாவான) வஸ்துவைச் சொல்லுகிற 'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் முதலாவது அடி வஸ்து நிர்த்தேஶம் என்னப்படுகிறது. (7)

தனக்கு அந்த வஸ்துவினிடத்தில் பக்தி உண்டானதையைச் சொல்லுகிற 'நலம்' என்கிற பதத்தினாலும், 'தொழுது' என்பதினாலும் நமஸ்காரம் தெரிவிக்கப்பட்டது. (8)

விஷ்ணுவினால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற லக்ஷ்மீ உகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள் என்று ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ரகாரத்தினால் இவ்விடத்தில் முதலில் உகாரத்தினால் லக்ஷ்மீ சொல்லப்பட்டாள். (9)

தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்கும், பர்த்தாவாகிய பகவான் நம்மால் அடையக்கூடியவனாவதற்கும், விசேஷமான மங்களங்களை அடைவதற்காகவும் இவ்விடத்தில் முதலில் லக்ஷ்மீ சொல்லப்பட்டாள் (10)

என்று ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் (ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய சந்திரிகையில்) அருளிச் செய்திருப்பது இவ்விடத்திலும் நினைக்கத் தக்கது.

॥ 3. ஶாஸ்த்ரார்த்தானுக்ரம: ॥

உயர்வு இத்யாதிநா கல்யாணாநாமாஶ்ரயத்வோக்தித: ॥
நலம் இத்யாதிநாऽநந்தப்ராசுர்யஸ்ய ச பாஷணாத் ।
ப்ராப்யத்வௌபயிகம் அதிபோக்யத்வம் பரிகீர்த்திதம் ॥

அதோ த்விதீயஶதகவர்ண்யார்த்தஸ்ய ஸங்க்ரஹ: ।
ததா அருளினன் இத்யாதி க்ருபாஸ்வபாவத்வோக்தித: ॥ 13

அயர்வு இத்யாதிநா ஸர்வஜீவஸாம்யஸ்ய பாஷணாத் ।
ஸௌஶீல்யஞ்சாத்யஶதகவேத்யமத்ராபி ஸூசிதம் ॥ 14

ப்ராப்யப்ராபகபாவஸ்ய யத்விஶிஷ்டஸ்ய ஸம்மத: ।
தாத்ருக்விக்ரஹயோகஸ்ய சுடர் இத்யாதிநேரித: ॥ 15

3. ஶாஸ்திரார்த்தானுக்ரமம்

'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பாதத்தினால் கல்யாண குணங்களுக்கு ஆதாரமாக இருப்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினாலும், 'நலம்' என்று அவைகளுக்குள் ஆநந்தமே முக்யம் என்று சொல்லுகிறபடியினாலும், ப்ராப்யத்வத்திற்கு உபயோகமான அதிபோக்யத்வம் சொல்லப்பட்டது. (12)

ஆகையினால் இரண்டாவது பத்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாகிறது. அப்படியே 'அருளினன்' என்பதினால் க்ருபையையே ஸ்வபாவமாக உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினாலும், 'அயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பாதத்தினால் எல்லா ஜீவாத்மாக்கள் விஷயத்திலும் ஸமன் என்று தெரிவிக்கிறபடியினாலும் முதலாவது பத்தில் அறியவேண்டியதான ஸௌஶீல்யத்வம் இவ்விடத்திலும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. (13,14)

எப்படிப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடைய பரமாத்மாவிற்கு ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை உடையவனாயிருக்கை 'சுடர்' என்றாரம்பிக்கும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

ததோக்தார்த்தஸ்தாபகத்வாதுத்தராணாம் தத: பரம் |
ததீயார்த்தா அபி விஜ்ஞேயா உக்தந்யாயா முமுக்ஷுபி: ‖ 16
ஸ்திரைஶ்வர்யப்ரதத்வம் ச ஶ்ரிதாநிஷ்டநிவாரணம் |
துயர் இத்யாதிநா ப்ரோக்தம் மயர்வு இத்யாதிநா ததா ‖ 17
ப்ரபத்த்யுபயோகிஜ்ஞாநாத்யபேக்ஷிதம் ஹரே: |
ப்ரபத்திஸௌலப்யம் ச தொழுது இத்யாதிநேரிதம் ‖ 18
நைர்ஹேதுகஸௌஹார்த்யம் ச க்ருபாயா ஹேத்வநுக்தித: |
பக்தாநாமநுமதித்வம் ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாயதா ‖ 19
அயர்வு இத்யாதிநா ப்ரோக்தமேவமந்யேஷ்வபி ஸ்வயம் |

அப்படியே இதற்கு மேலிருக்கும் பத்துக்களும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களையே ஸ்தாபிக்கின்றனவாகையினால் அவைகளின் அர்த்தங்களும் சொல்லப்பட்டவைகளாயிற்று என்று முமுக்ஷுக்களினால் அறியத் தக்கது. (16)

(அவைகளினும்) ஸ்திரமான ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுக்கிறான் என்பதும் ஆஸ்ரிதர்களினுடைய அநிஷ்டங்களை நிராகரிப்பதும் 'துயர்' என்றாரம்பிக்கும் பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே 'மயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பதத்தினால் பகவானுடைய ப்ரபத்தி செய்வதற்குத் தகுந்த புத்தி முதலியவைகளின் பரிபாகத்தை உண்டாக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. ஸுலபமாய் ப்ரபத்தி செய்யக் கூடியவனாய் இருக்கும் தன்மை 'தொழுது' என்கிற பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. (17,18)

க்ருபைக்குக் காரணத்தைச் சொல்லாமையினால் ஸ்வபாவத்திலேயே ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. பக்தர்களுடைய இஷ்டத்தை அநுமதிப்பதும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் ஸஹாயமாய் இருப்பதும் 'அயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பாதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இப்படியே மற்றவைகளும் அந்தந்தப் பதங்களுக்குத் தக்கபடி ஊஹித்துக் கொள்ளத் தக்கவை. (19,19½)

॥ 4. 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ||

உயர்வு 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍 || 20
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 |
𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌂𑌹𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ||

𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌂𑌹𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 |
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 ||

𑌤𑌥𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌕𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌸𑌂𑌮𑌤𑌮𑍍 |
𑌤𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍 || 23
𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌂𑌹𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍 |
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍈𑌵 மயர்வு 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌾𑌤𑍍 ||

---

4. ப்ரும்ம ஶப்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பாதத்தினால் எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களை உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களினாலும் மேன்மையை யுடையது என்பது சொல்லப்பட்டது. அப்பொழுது அயலாரை மேன்மையை உடையவர்களாகச் செய்யும் தன்மையும் குணங்களுக்குள் அடங்கியது என்று சொல்லுகிறார்கள். (21)

ப்ரும்ம என்னும் பதத்திற்கு மேன்மையை உடையது என்பது அர்த்தம், அயலாரை மேன்மையை உடையவர்களாகச் செய்யும் தன்மை அதின் உட்பிரிவு, ஆக எந்த வஸ்து மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் விட உயர்ந்ததோ அது ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறது. (22)

அப்படியே யாஸ்கர் நிருக்தி செய்திருப்பதினால் என்று ஆசார்யர்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அந்த ந்யாயத்தினால் இந்த முதலாவது அடி ப்ரும்ம என்னும் பதத்தினால் சொல்லப்படும் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. (23)

அன்றிக்கே ப்ரும்ம என்னும் பதத்திற்கு மேன்மையை உடையது என்பதைப்போல அயலாரை மேன்மையை அடையும்படி செய்வதும் அர்த்தம் என்கிற (ஆசார்யர்களின்) ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அனுஸரித்து 'மயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் இரண்டாவது அடியினால் தனி

ஸ்வகுணசதுஷ்கஸ்ய நிர்திஷ்டோம்ஹோ முமுக்ஷுபி: |

॥ 5. ஸேவ்யஸம்போதநம் ॥

ஹேயப்ரதிபடாநந்த குணவத்த்வஸ்ய கீர்த்தநாத் ॥ 25

ஶ்ருத்யாதிக்ருதிந்யாயாத் ஸேவ்யஸம்போதநம் க்ருதம் |
உயர்வு இத்யாதிநா ஜ்ஞேயம் ததா அயர்வறும் இத்யத: ॥ 26

யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோஹமக்ஷராதபி சோத்தம: |
அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ॥

இதி பஞ்சதஶாத்யாயரீத்யா வா ஸம்போதநம் க்ருதம் |

॥ 6. அர்த்தபஞ்சகப்ரதிபாதநம் ॥

உயர்வு இத்யாதிநா ப்ராப்யம் என் இதி ப்ராப்த்ராத்மந: ॥

யாக அயலாரை மேன்மை உடையவர்களாகச் செய்யும் தன்மையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றிவை முதலியது முமுக்ஷுக்களினுல் ஊஹித்துக் கொள்ளத்தக்கது. (24,24½)

5. ஸேவ்ய ஸம்போதநம்.

கெட்ட குணங்களுக்கு விருத்தமான எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களை உடையவனென்று சொல்லப்படுகிற படியினுல் 'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் அடியினுல் உபப்ரும்ஹணாதிகரணத்தில் சொல்லியிருக்கும் ந்யாயத்தை அனுஸரித்து ஸேவ்யமான வஸ்துவின் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. அப்படியே 'அயர்வறும்' என்றாரம்பிக்கும் அடியினுல் எந்தக் காரணத்தினுல் நான் ப்ரக்ருதியையும் அத்துடன் சேர்ந்த பத்த ஜீவர்களையும்விட மேல்பட்டவனே, பரிசுத்த ஜீவர்களையும்விட மேல்பட்டவனே, அந்தக் காரணத்தினுல் ஶ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவனுகிறேன் என்று (ஸ்ரீ பகவத் கீதை) பதினைந்தாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டபடி நிரூபணம் செய்யப்பட்டதாகவுமாம். (25,26,27)

6. அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதநம்

'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் அடியினுல் ப்ராப்ய ஸ்வரூபமும், 'என்' என்பதினுல் ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், 'துயர்'

ஸ்வாமித்வம் கதிதம் ஜ்ஞேயம் விரோதி துயர் இத்யத: |
நலம் தொழுது இதி ஆப்யாமுபாயஸ்ய ப்ரகீர்தித: ||

எழு ஶப்தேந கதிதம் பலம் சேதி விதுர் புதா: |

|| 7. ப்ரணவவ்யாக்யாநம் ||

அந்யயோகவ்யவச்சேதோ நகாராக்ஷரபோதித: || 30

உயர்வு இத்யாதிநா ஸ்வாந்யஸர்வஶேஷித்வவாதிநா |
மதி இத்யேதேந ஜ்ஞாநாதிகுணகத்வப்ரகீர்தநாத் ||31

மகாரார்தஸ்ய கதித: அயர்வு இத்யாதிநா ததா |
விபக்திஸஹிதாகாரவாச்யார்தஸ்ய நிரூபித: || 32

ததா அருளினன் இத்யாதி துயர் இத்யாதிநா ததா |
இஷ்டதத்வாநிஷ்டாநாம் வாரணம் சோதிதம் ஹரே: ||33

அதோத்ர ரக்ஷகத்வம் சாகாரார்தஸ்ய ஸூசித: |

என்பதினுல் விரோதியும் சொல்லப்பட்டதென்று அறியத் தக்கது, 'நலம்', 'தொழுது' என்கிற இரண்டு பதங்களினுலும் உபாயம் சொல்லப்பட்டது, 'எழு' என்னும் பதத்தினுல் பலம் சொல்லப்பட்டது என்று புத்திமான்கள் அறிந்தார்கள். (28,29)

7. ப்ரணவ வ்யாக்யானம்.

தன்னைவிட மற்ற எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமி என்று சொல்லுகிற 'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் அடியினுல் (ப்ரணவத்தின்) நடு அக்ஷரத்தினுல் சொல்லப்படுகிற அந்யயோக வ்யவச்சேதமும் (மற்றவர்களுக்கு ஜீவாத்மா ஶேஷபூதனல்ல என்பதும்), 'மதி' என்பதினுல் ஜ்ஞானம் முதலியவைகளைக் குணமாக உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறபடியினுல் மகாரத்தின் அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டன. அப்படியே 'அயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பதத்தினுல் வேற்றுமையுடன் கூடிய அகாரத்தினுல் சொல்லப்படுகிற அர்த்தமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. அப்படியே 'அருளினன்' என்பதினுலும் 'துயர்' என்றாரம்பிக்கும் அடியினுலும் பகவானுடைய இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் தன்மையும் அநிஷ்டங்களைத் தடுக்கும் தன்மையும் சொல்லப்பட்டன. ஆகையினுல் இவ்விடத்தில் அகாரத்தின் அர்த்தமாகிய ரக்ஷகத்வமும் சொல்லப்பட்டது. (30-33½)

|| 8. 𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃 ||

உயர்வு 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌤𑍍 || 34
𑌕𑌾𑌰𑌣𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌸𑍂𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 |
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 ||
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 |
𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑍇𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 || 36
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌚𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 யவன் 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 |
𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌕𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌕𑌃 || 37
யவன் 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌲𑍍𑌲𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍂𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 |
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑌃 || 38
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌮𑌤𑌃

---

8. பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபம்.

'உயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பாதத்தினால் எண்ணிறந்த குணங்களையுடையவன் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும், காரணம் ஒன்றும் சொல்லப்படாமையினாலே அதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டபடியினாலும், வேறொருவன் பரதேவதை என்றும், மும்மூர்த்திகளும் ஸமம் என்றும், த்ரிமூர்த்திகளில் காட்டில் வேறுபட்டவன் பரதேவதை என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்களும், ப்ருஹ்மம் நிர்குணம் என்று சொல்லுகிறவர்களும், ப்ருஹ்மத்திற்கு ஈஶ்வரத்வம் ப்ரதிபிம்பத்திற்கு ஸமம் (அதாவது ஒரு இடத்தில் இருப்பது வேறு ஒரு இடத்தில் இருப்பதாக ப்ரதிபலிக்கிறது) என்று சொல்லுகிறவர்களும் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். (34-36)

ப்ரமாணங்களினால் உண்டான ப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிற 'யவன்' என்கிற பதம் பரமாத்மா இல்லை என்று நிராகரிக்கிறவர்களைத் தடுக்கிறது. (37)

'யவன்' என்பதினால் ஆநந்தவல்லீ என்கிற ஶ்ருதி தெரிவிக்கப்படுகிறபடியினால் அந்த ஆநந்தவல்லியில் 'யஶ்ச' என்றாரம்பிக்கும் வாக்யத்தினால் ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் இருக்கிற புருஷன் சொல்லப்படுகிறானகையால் நாராயணனே பரதேவதை என்று அங்கீகரிக்

தேவதாந்தரபாரம்யவாதாஶ்ச நிராக்ருதா: ॥ 39

நலம் மதி இதி ஜ்ஞாநஸ்ய பக்திதோ பேதவர்ணநாத் |
வாக்யார்த்தஜ்ஞாநதோ முக்திம் வதந்தோऽபி நிராக்ருதா: ॥

ததா அருளினன் இத்யஸ்ய க்ருபாஜந்யத்வகீர்த்தநாத் |
ஜ்ஞாநமாத்ராத்மவாதாஶ்ச தந்நித்யத்வகதாஸ்ததா ॥ 41

நிரஸ்தா ஜீவைகத்வவாதா அயர்வு இத்யாதிநா ததா |
ஜீவைக்யவாதிநோ முக்தௌ பரைக்யவாதிந: ॥ 42

ஸ்வாதந்த்ர்யவாதிந: க்ஷிப்தா அடி ஶப்தேந சைவ ததா |
நிரஸ்தா ப்ரஹ்மணோ திவ்யவிக்ரஹாதி நிராஸகா: ॥ 43

ததாऽந்த:கரணாத்மத்வவாதிநஶ்ச நிராக்ருதா: |

கப்பட்டாயிற்று. இத்தால் மற்ற தேவதைகள் பரதேவதை என்கிற வாதங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. (38-39)

'நலம்', 'மதி' என்று ஜ்ஞானத்திற்குப் பக்தியைக் காட்டிலும் பேதத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியினால் வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினாலே மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறவர்களும் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். (40)

அப்படியே 'அருளினன்' என்பதினால் அந்த ஜ்ஞானம் (பகவானுடைய) க்ருபையினால் உண்டாக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறபடியினால் ஜ்ஞானம் மாத்திரம் ஆத்மா என்கிற வாதங்களும், அந்த ஜ்ஞானம் (ஒரே மாதிரியான ஸ்வபாவத்தினாலாவது) நித்யம் என்று சொல்லுகிறதும் நிராகரிக்கப்பட்டதாக அறியத்தக்கவைகள். அப்படியே 'அயர்வு' என்றாரம்பிக்கும் பதத்தினால் ஆத்மாக்கள் எல்லோரும் ஒன்று என்று சொல்லுகிறவர்களும், மோக்ஷத்தில் ப்ரும்மத்துடன் ஐக்யத்தை அடைகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறவர்களும், ஆத்மாக்கள் ஸ்வதந்திரர்கள் என்று சொல்லுகிறவர்களும் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். அப்படியே 'அடி' என்னும் பதத்தினால் ப்ரும்மத்திற்குத் திவ்யமங்கள விக்ரஹம் முதலியவை இல்லை என்று சொல்லுகிறவர்கள் நிராகரிக்கப்பட்டார்கள். (41-43

அப்படியே 'என்' என்று பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதினால் அந்தக்கரணமே ஆத்மா என்று சொல்லுகிறவர்களும் நிராகரிக்கப்

ான் இத்யத்ர ஸர்வநிஷேதுப்பட்டா இத்யாத்யூஹ்யம் யதாயதம் ॥

॥ 9. பராரம்ப நிவாரணம் ॥

நிர்குணப்ரஹ்மவாதேஷு து தத்குணாநந்த்யவாசகம் ।
அநாரப்யத்வம் ஶாஸ்த்ரஸ்ய ப்ரஸித்தி வ்யபதேஶதஃ ॥ 45

அஜ்ஞேயத்வாதி வததாம் ததாநீஶ்வரவாதிநாம் ।
ஸ்வாத்மாநுபூதிமாத்ரஸ்ய முக்தித்வம் வததாம் ததா ॥ 46

ஏதைஸ்த்வேதைஃ பதைர்யத்ர ஶாஸ்த்ராரம்போ நிவாரிதஃ ।

॥ 10. ஸ்வாரம்பஸமர்த்தநம் ॥

ஹேயப்ரதிபடாநந்தகல்யாணகுணயோகதஃ ॥ 47

தஜ்ஜ்ஞாநம் த்வேவ ஸர்வஸ்ய ஸார்வபௌமபிதுர்யதா ।
ததஸ்ஸ்வோத்க்ருஷ்டே பக்திர்ஜாதா ப்ரீதிரூபிணீ ॥ 48

பட்டார்கள் என்றிவை முதலியவை ஆங்காங்கு ஊஹித்துக்கொள்ளத்தக்கவை. (44)

9. பராரம்ப நிவாரணம்.

ப்ருஹ்மம் நிர்குணம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவனுடைய குணங்கள் எண்ணிறந்தவைகள் என்று சொல்லுகிற இந்த ஶாஸ்திரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல. ப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறபடியினால் ப்ருஹ்மம் ஒன்றினாலும் அறியத்தகாதது என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், அப்படியே ஈஶ்வரன் இல்லை என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், தன்னுடைய ஆத்மாவை அனுபவிப்பது மாத்திரம் மோக்ஷம் என்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், அந்தந்தப் பதங்களினால் இந்த ஶாஸ்திரத்தில் ஆரம்பம் தடுக்கப்பட்டது. (45-46½)

10. ஸ்வாரம்ப ஸமர்த்தனம்.

ஹேயகுணங்களுக்கு விரோதமான எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களை உடையவனாகையினால் அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் ஸார்வபௌமனை பிதாவைப்பற்றிய ஜ்ஞானத்தைப்போல மிகவும் விரும்பக்கூடியதாகும். அதினால் உயர்ந்தவனிடத்தில் செய்யும் ப்ரீதியாகிற பக்தி உண்டாகிறது. (47-48)

தத ஸ்ஸங்கோசரஹித ஸ்வாமிஸாக்ஷாத்க்ருதிஸ்தத꞉ । [ய꞉॥
புநராவ்ருத்திஶூந்யா ஸ்யாந்நைகஶோऽத்ர ச ஸூர

அப்ராக்ருதாஶ்சர்யாகாரதி³வ்யவிக்³ரஹதத்³கு³ணா꞉ ।
அஶக்தஸ்ய ப்ரபத்திஸ்ஸ்யாத் ப்ராக்ஸக்தப²லதா³யிநீ ॥ 50

ஏவமாத்³யா விஶேஷாஸ்து ஸஹைவாத்ர ப்ரத³ர்ஶிதா꞉ ।
தஸ்மாதா³ரம்ப⁴ணீயம் ஸ்யாதி³த³ம் ஶாஸ்த்ரம் து வைஷ்ணவை꞉॥

॥ இதரே ச விஶேஷார்தா²꞉ ॥

ஸூர்யமண்ட³லமத்⁴யஸ்த²புருஷஸ்ய ஶ்ருதௌ ஶ்ருதம் ।
உதி³த்யேதந்நாமதே⁴யம் தத்³வ்யாக்²யாநமிதீக்ஷதி ॥ 52

உபக்ரம்யோகாரேண தகாரேண ஸமாபிதம் ।
தாராக்ஷராணி வ்யக்தஸ்ய விஜ்ஞாத்ரு நிரூபயது ॥

அந்தப் பக்தியினால் சுருக்கமில்லாத ஸ்வாமியினுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் திரும்பிவருதல் இல்லாததாக உண்டாகிறது. அப்படியே அனுபவிக்கும் ஸூரிகள் அநேகம் பேர்கள் உண்டு. (49)

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் இல்லாததாய் ஆஶ்சர்யமான ஆகாரத்தை உடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் அதின் குணங்களும் உண்டு, ஶக்தி இல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தி கீழ் கூறிய பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது, இது முதலிய அநேக விஶேஷங்கள் இந்த ஶாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த ஶாஸ்திரம் வைஷ்ணவர்களினால் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாகும். (50-51)

இன்னும் சில விஶேஷார்த்தங்கள்.

ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் இருக்கும் புருஷனுக்கு உத் என்பது திருநாமமாக ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை வ்யாக்யானம் செய்கிறது இது என்று நினைத்து உகாரத்தினால் ஆரம்பித்து தகாரத்தினால் முடித்திருக்கிறது. எல்லா வர்ணத்தாருக்கும் அதிகாரம் ஏற்படுவதற்காக ப்ரணவத்தில் இருக்கும் அக்ஷ

ஸர்வாதிகாரஶிஷ்யம் ப்ரதமம் மத்யமாக்ஷரம் |
உகாரார்த்தப்ராதாந்யக்யாபநாய ஶடஜிந்முநிः ॥ 54

விஸ்ம்ருத்யாபி ஹரேர்நாமாநி யஸ்த்வந்யம் ந நமேச்ச ஸுராந் |
ஸ வந்த்ய இதி ஹி ப்ராஹ ஸ்வதூதாந் ப்ரதி யமஸ்ஸ்வயம் ॥ 55

ஸூர்யமண்டலமத்யஸ்த புருஷஸ்ய ச தீப்யதः |
ஜ்ஞாநப்ரதத்வகதநாத் காயத்ர்யர்த்தஶ்ச ஸூசிதः ॥ 56

ஹ்ரஸ்வாக்ஷராணி சத்வாரி புமாம்ஸः இதி கேசந |
த்ராவிடா அம்ருதாநீதி தஸ்மாதாதௌ நிவேஶநாத் ॥ 57

மங்களத்வமிதி ப்ராஹுராசார்யாஶ்ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டயः |
நிஷேதவாசிநஶ்சைவம் அற ஶப்தஸ்ய கீர்த்தநம் ॥ 58

ரங்களைப் பிரித்து மாற்றி நிரூபித்திருக்கும் இந்த ஸ்ரீசடகோபமுனி உகாரத்தின் அர்த்தம் முக்யமானது என்று தெரிவிப்பதற்காக முதலில் நடு அக்ஷரமாகிய உகாரத்தை நிரூபித்திருக்கிறார். (52-54)

பகவானுடைய நாமத்தை மறந்தும் எந்த புத்திமான் இதர தேவதையை வணங்கமாட்டானோ அவன் பூஜ்யன் என்று யமன் தானே தன்னுடைய தூதர்களுக்குச் சொன்னானல்லவா. (55)

ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் இருக்கும் புருஷன் ஜ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பதினால் காயத்ரியின் அர்த்தமும் நிரூபிக்கப்பட்டது. (56)

குறிலாகிய நாலு எழுத்துக்களும் புருஷர்கள் என்றும், (துதிக்கு) அமுது என்றும் தமிழர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட எழுத்தை முதலில் சேர்த்திருப்பதினால் இது மங்களப்ரதமாயிற்று என்று சாஸ்திரத்தை அறிந்த ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள். (57-57½)

இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிற 'அற' என்னும் பதத்தைச் சொல்லியிருந்தபோதிலும் இதினால் மற்றவர்களினுடைய மேன்மை

निषे[illegible]ज्ञ्यतीति संमतम् ।
निष्प्रत्यूहमित्यादौ नयाद्विघ्नेत्यादिनीतितः ॥ 59

एवं रहस्यत्रयसारार्थ[illegible] ।
अर्थपञ्चकबोधोक्तनीत्या ज्ञेयं [illegible] ॥ 60

शारीरकाद्यसूत्रस्य व्याख्या[illegible]स्य च ।
विषयादित्रिक[illegible]हि: ॥

प्राप्यत्वं प्रापकत्वं च हरेः शारीरकोदितम् ।
अत्रापि तच्चायं प्रोक्तं श्रीपतेरिति देशिकाः ॥

इत्थमाचार्यसंदिष्टं दिङ्मात्रेणात्र दर्शितम् ।
शठवैरिगिरां भावविशेषं कः प्रकाशयेत् ॥ 63

தடுக்கப்படுகிறபடியினால் நிஷ்ப்ரத்யூஹம் அகிலபுவன என்பதைப் போல மங்களகரமாகும் என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. (59)

இப்படியே ரஹஸ்யத்ரயங்களின் ஸாரமான அர்த்தத்தை நிரூபிக்கிறது என்பதும் (அர்த்தபஞ்சகங்களே ரஹஸ்யத்ரயங்களுக்கு ஸாரமான அர்த்தமாகையினால்) அர்த்தபஞ்சகத்தைச் சொல்லுகிறதென்பதை நிரூபிக்கும் இடத்தில் சொல்லிய ந்யாயத்தை அனுஸரித்து இவ்விடத்தில் அறியத்தக்கது. (60)

விஷயப்ரயோஜன ஸம்பந்தங்களை நிரூபித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை அனுஸரித்து ஶாரீரகஶாஸ்திரத்தின் முதல் ஸூத்திரத்தின் அர்த்தமும் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது என்பதும் அறியத்தக்கது.

ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் முழுமையும் ப்ராப்யனும் ப்ராபகனும் பகவானே என்று எப்படி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே இந்த த்ரமிட வேதாந்தத்திலும் ஶ்ரிய:பதிக்கே ப்ராப்யத்வமும் உபாயத்வமும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தார்கள். (62)

இப்படி ஆசார்யர்களினால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தம் ஒரு குறிப்பாக இதில் காட்டப்பட்டது. ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ

மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹார்ய விநிர்மிதா |
த்ராவிடோபநிஷத்ஸாரார்த்த ப்ரதமாத்யாய ஸங்கீர்த்தித: ॥ 64

இதி ஸ்ரீ நிகமபரிமள வ்யாக்யாயாம்
॥ ப்ரதமாத்யாய ஸங்க்ரஹ: ॥

ஸூக்திகளின் தாத்பர்யத்தை முழுமையும் யார் தான் சொல்லக்கூடும்? (63)

மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாசார்யர் என்கிற வித்வானால் த்ராமிடோபநிஷத்தின் முதல்பாட்டின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஸ்ரீ நிகமபரிமள பாதுகையின்
தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில்
முதல்பாட்டின் அர்த்தஸங்க்ரஹம்
முற்றிற்று.